

Országgyűlési Napló

Dr. Brenner Koloman, dr. Latorcai János és Lezsák Sándor
elnöklete alatt

Jegyzők: *Arató Gergely, Földi László,*
dr. Gyüre Csaba, Móring József Attila

Az ülésnap megnyitása.....	27227
----------------------------	-------

A Jövő Nemzedék Földje Alapítványról, a Jövő Nemzedék Földje Alapítvány részére történő vagyonjuttatásról és az ezzel összefüggésben egyes törvények módosításáról szóló törvényjavaslat, **a MOL - Új Európa Alapítvány létrehozásáról és a részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Szegedi Tudományegyetemért Alapítványról, a Szegedi Tudományegyetemért Alapítvány és a Szegedi Tudományegyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Gróf Tisza István Debreceni Egyetemért Alapítványról, a Gróf Tisza István Debreceni Egyetemért Alapítvány és a Debreceni Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **az Universitas Quinqueecclesiensis Alapítvány, az Universitas Quinqueecclesiensis Alapítvány és a Pécsi Tudományegyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Nemzeti Egészségügyi és Orvosképzésért Alapítványról, a Nemzeti Egészségügyi és Orvosképzésért Alapítvány és a Semmelweis Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Dunaújvárosi Egyetemért Alapítványról, a Dunaújvárosi Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Rudolf Kalman Óbudai Egyetemért Alapítványról, a Rudolf Kalman Óbudai Egyetemért Alapítvány és az Óbudai Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Tokaj-Hegyalja Egyetemért Alapítványról, a Tokaj-Hegyalja Egyetemért Alapítvány és a Tokaj-Hegyalja Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Nyíregyházi Egyetemért Alapítványról, a Nyíregyházi Egyetemért Alapítvány és a Nyíregyházi Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Budapesti Gazdasági Egyetemért Alapítványról, a Budapesti Gazdasági Egyetemért Alapítvány és a Budapesti Gazdasági Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Makovecz Campus Alapítványról, a Makovecz Campus Alapítvány részére történő vagyonjuttatásról, valamint állami tulajdonban álló ingatlan ingyenesen történő tulajdonba adásáról** szóló törvényjavaslat, **az Eszterházy Károly Egyetem fenntartói jogának az Egri Főegyházmege részére történő átadásáról és az ehhez kapcsolódó vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Magyar Táncművészeti Egyetemért Alapítványról, a Magyar Táncművészeti Egyetemért Alapítvány és a Magyar Táncművészeti Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Testnevelési Egyetemért Alapítványról, a Testnevelési Egyetemért Alapítvány és a Testnevelési Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a közfeladatot ellátó közérdekű vagyonkezelő alapítványokról** szóló törvényjavaslat, **a Magyar Kultúraért Alapítvány létrehozásáról, valamint a Magyar Kultúraért Alapítvány és a Petőfi Irodalmi Ügynökség Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **a Hauszmann Alapítványról és a Hauszmann Alapítvány részére történő vagyonjuttatásról** szóló törvényjavaslat, **valamint a felsőoktatás szabályozására vonatkozó és egyes kapcsolódó törvények módosításáról** szóló törvényjavaslat együttes általános vitája a lezárásig.....

27227

Schanda Tamás János innovációs és technológiai minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	27228
---	-------

Felszólalók:

Dr. Pósnán László , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	27235
Dr. Vinnai Győző , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	27242
Szilágyi György , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	27244
Dr. Brenner Koloman , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	27247
Nacsa Lőrinc , a KDNP képviselőcsoportja részéről.....	27251
Dr. Hiller István , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	27256
Dr. Gurmai Zita , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	27263
Arató Gergely , a DK képviselőcsoportja részéről.....	27264
Dr. Keresztes László Lóránt , az LMP képviselőcsoportja részéről.....	27271
Dr. Mellár Tamás , a Párbeszéd képviselőcsoportja részéről.....	27281
Ritter Imre nemzetiségi képviselő.....	27288
Bencsik János (független).....	27292
Dr. Pósnán László (Fidesz).....	27295
Dr. Hörcsik Richárd (Fidesz).....	27296

Szilágyi György (Jobbik)	27299
Hollik István (KDNP)	27302
Szabó Sándor (MSZP)	27306
Lázár János (Fidesz)	27310
Varga Zoltán (DK)	27314
Dr. Hoppál Péter (Fidesz)	27318
Demeter Márta (LMP)	27322
Dr. Szél Bernadett (független)	27325
Dr. Hiller István (MSZP)	27330
Dr. Pósnán László (Fidesz)	27331
Szabó Szabolcs (független)	27332
Dr. Keresztes László Lóránt (LMP)	27333
Schanda Tamás János innovációs és technológiai minisztériumi államtitkár	27334
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	27341
Dr. Gurmai Zita (MSZP)	27346
Dr. Keresztes László Lóránt (LMP)	27347
Szabó Szabolcs (független)	27352
Magyar Zoltán (Jobbik)	27356
Dr. Pósnán László (Fidesz)	27359
Dr. Keresztes László Lóránt (LMP)	27360
Schanda Tamás János innovációs és technológiai minisztériumi államtitkár előadói válasza	27361
Napirend utáni felszólalások:	
Dr. Keresztes László Lóránt (LMP)	27366
Kálló Gergely (Jobbik)	27367
Az ülésnap bezárása	27370

Az ülésen jelen volt:

SCHANDA TAMÁS JÁNOS innovációs és technológiai minisztériumi államtitkár.

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának
10. ülésnapja
2021. április 9-én, pénteken
(9.00 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyzők: Földi László és Arató Gergely)

ELNÖK: Szép jó reggelt kívánok! Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretettel köszöntöm valamennyiüket. Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 10. **ülésnapját megnyitom**. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Földi László és Arató Gergely jegyző urak lesznek a segítségemre.

Köszöntök mindenkit, aki figyelemmel kíséri mai munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! Most együttes általános vitára kerül sor. Soron következik a **Jövő Nemzedék Földje Alapítványról, a Jövő Nemzedék Földje Alapítvány részére történő vagyonjuttatásról és az ezzel összefüggésben egyes törvények módosításáról** szóló T/15725. számú törvényjavaslat, a **MOL - Új Európa Alapítvány létrehozásáról és a részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15722. számú törvényjavaslat, a **Szegedi Tudományegyetemért Alapítványról, a Szegedi Tudományegyetemért Alapítvány és a Szegedi Tudományegyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15712. számú törvényjavaslat, a **Gróf Tisza István Debreceni Egyetemért Alapítványról, a Gróf Tisza István Debreceni Egyetemért Alapítvány és a Debreceni Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15727. számú törvényjavaslat, az **Universitas Quinqueecclesiensis Alapítvány, az Universitas Quinqueecclesiensis Alapítvány és a Pécsi Tudományegyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15718. számú törvényjavaslat, a **Nemzeti Egészségügyi és Orvosképzésért Alapítványról, a Nemzeti Egészségügyi és Orvosképzésért Alapítvány és a Semmelweis Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15721. számú törvényjavaslat, a **Dunaújvárosi Egyetemért Alapítványról, a Dunaújvárosi Egyetemért Alapítvány és a Dunaújvárosi Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15714. számú törvényjavaslat, a **Rudolf Kalman Óbudai Egyetemért Alapítványról, a Rudolf Kalman Óbudai Egyetemért Alapítvány és az Óbudai Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15723. számú törvényjavaslat, a **Tokaj-Hegyalja Egyetemért Alapítványról, a Tokaj-Hegyalja Egyetemért Alapítvány és a Tokaj-Hegyalja Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15716. számú törvényjavaslat, a **Nyíregyházi Egyetemért Alapítványról, a Nyíregyházi Egyetemért Alapítvány és a Nyíregyházi Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15724. számú törvényjavaslat, a **Budapesti Gazdasági Egyetemért Alapítványról, a Budapesti Gazdasági Egyetemért Alapítvány és a Budapesti Gazdasági Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15717. számú törvényjavaslat, a **Makovecz Cam-**

pus Alapítványról, a Makovecz Campus Alapítvány részére történő vagyonjuttatásról, valamint állami tulajdonban álló ingatlan ingyenesen történő tulajdonba adásáról szóló T/15719. számú törvényjavaslat, az **Eszterházy Károly Egyetem fenntartói jogának az Egri Főegyházmegye részére történő átadásáról és az ehhez kapcsolódó vagyonjuttatásról** szóló T/15715. számú törvényjavaslat, a **Magyar Táncművészeti Egyetemért Alapítványról, a Magyar Táncművészeti Egyetemért Alapítvány és a Magyar Táncművészeti Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15713. számú törvényjavaslat, a **Testnevelési Egyetemért Alapítványról, a Testnevelési Egyetemért Alapítvány és a Testnevelési Egyetem részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15720. számú törvényjavaslat, a **közfeladatot ellátó közérdekű vagyonkezelő alapítványokról** szóló T/15710. számú törvényjavaslat, a **Magyar Kultúráért Alapítvány létrehozásáról, valamint a Magyar Kultúráért Alapítvány és a Petőfi Irodalmi Ügynökség Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15726. számú törvényjavaslat, a **Hauszmann Alapítványról és a Hauszmann Alapítvány részére történő vagyonjuttatásról** szóló T/15711. számú törvényjavaslat, valamint a **felsőoktatás szabályozására vonatkozó és egyes kapcsolódó törvények módosításáról** szóló T/15728. számú törvényjavaslat együttes általános vitája a lezárásig. Bejelentem, hogy az előterjesztéseket nemzetiségi napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Tisztelt Országgyűlés! Most megadom a szót Schanda Tamás államtitkár úrnak, az Innovációs és Technológiai Minisztérium államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének, aki expozéját itt, az emelvényen fogja előadni. Államtitkár Úr! Ha felkészült, öné a szó, parancsoljon!

SCHANDA TAMÁS JÁNOS innovációs és technológiai minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Nagyon szépen köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az egyetemek jövője Magyarország jövője, ezért a következő évek egyik legfontosabb nemzetépítési programja az egyetemünk megújítása.

Jól tudjuk, hazánk versenyképességét nagyban befolyásolja az, hogyan és milyen eszközökkel tudunk reagálni az egyre gyorsabban megjelenő digitális és globális kihívásokra. Ennek a szinte vérre menő versenynek az lesz a nyertese, aki a legkorszerűbb és a gyakorlatban is legjobban hasznosítható tudást adja át a következő generációknak.

A minőségi tudás megszerzéséért folytatott versenyben csak azok a nemzetek lehetnek sikeresek, amelyeknek egyetemei képesek megfelelő választ adni az átalakuló világtrend kihívásaira. Magyarország is annyira lesz sikeres, amennyire a magyar fiatalok sikeresek. Ezért a tudásba befektetni, beruházni nemcsak lehetőség, hanem erkölcsi kötelezettségünk is,

ezért kérjük az Országgyűlés minden tagjának a támogatását a Ház előtt lévő törvényjavaslatokhoz.

Tisztelt Országgyűlés! A versenyképesség növelésére eddig is történtek már próbálkozások, örülhetünk bőven sikereknek is. Vannak világszinten teljesítő intézményeink, tanszékeink, látunk itthon is jó kezdeményezéseket az üzleti és az egyetemi világ összekötésére.

De azt is mindannyian jól tudjuk, hogy ráfér a valódi fokozatváltás a magyar felsőoktatásra, mert mondjuk ki, létezik a teljesítmény-visszatartás, a közepszernek a hatása is, amelyek minden változásnak ellenállnak. Vannak olyanok a felsőoktatásban, akik ellenérdekeltek abban, hogy bármi is változzon. Szerencsére a modellváltó intézmények vezetőiben, vezető testületeiben egyértelmű az ambíció, ők változást akarnak, még ha vannak a saját intézményeikben - szerencsére apró kisebbségben - olyanok is, akiknek jó, amiben éppen vannak.

Persze, a változásban mindig van bizonytalanság, ezt megértjük. De ha nem tudnak nyitottabban működni ezek az intézmények, nem tudják jól felhasználni a soha nem látott mértékű fejlesztési forrásokat, akkor nem lesznek versenyképesek. Ha nincs modellváltás, akkor a fejlesztési támogatások ugyanúgy a megkövült struktúrákba kerülhetnek, mint korábban. Ismerjük mindannyian a bibliai példázatot: és senki sem tölti az újbort régi tömlőkbe, hiszen az újbort szét szakítja a tömlőket, a bor kiömlik, és a tömlők is tönkremennek, hanem az újbort új tömlőkbe kell tölteni. *(Dr. Mellár Tamás: Itt nem igaz!)*

(9.10)

Tisztelt Országgyűlés! Egy történelmi kihívás előtt állunk, lépniünk kell. A felsőoktatás működési rendszerének megváltoztatása, a magyar tudástőke színvonalának emelése nemzetstratégiai kérdés is, a jövő gazdasága múlik ezen. Nem lehetünk elégedettek a jelennel, újabb és újabb célokat kell kitűznünk, és egyre magasabbra kell tennünk a mércét. Úgy gondolom, ebben nincs és nem is lehet vita közöttünk.

A kormány kiemelt célja, hogy a magyar fiatalok versenyképes tudásra tegyenek szert a felsőoktatásban, jobb egyetemeken tanulva értékesebb diplomákat kapjanak, és sikeresebben állhassák meg a helyüket a munkaerőpiacon.

A Klebelsberg Kunó szellemiségében megszületett modellváltási program történelmi lehetőséget biztosít Magyarországnak számára, hogy a jövő nyertes nemzetei közé tartozzon azzal, hogy lehetőséget biztosít a fiatalok számára a korszerű tudás megszerzésére. A felsőoktatásban a hazai tudás, innováció, tehetség bázisán a gazdaság igényeire nyitottabb, a vállalatokkal hatékonyabban együttműködő intézményrendszer kialakítása a cél. A fordulatszámot váltó felsőoktatás lehet a magyar gazdaság egyik fő hajtóereje, egyetemeink a legjobbak lehetnek Közép-Európában és a legjobbak között lehetnek Európában, még erősebben bekapcsolódhatnak a világ akadémiai vérkeringésébe.

Az új finanszírozási forma előnye a rugalmasság, gyors reagálás a gazdaság igényeire. Mi nemcsak lépést akarunk tartani Krakkóval, Prágával, hanem jobbak is akarunk lenni. Ehhez versenyképesebbé kell válni, és meg kell újítani az egyetemi struktúrákat.

A klebelsbergi megújulást szolgálják a fejlesztési, az európai uniós fejlesztési források is, amelyeknek a felsőoktatásra eső része várhatóan 1500-2000 milliárd forint körül lesz. Ezzel egy soha nem látott méretű fejlesztési lehetőség előtt áll a magyar felsőoktatás.

Ráadásul úgy fejlesztjük a felsőoktatást, hogy ingyenes marad továbbra is a diákok számára. Amíg a baloldal tandíjat akart bevezetni, a nemzeti polgári kormány továbbra is biztosítja az állami ösztöndíjas képzést. Mi vagyont adunk az egyetemeknek, míg a baloldal PPP-konstrukciókkal adósította el őket.

Tisztelt Országgyűlés! Szeretném önöknek részletesebben is bemutatni a törvénycsomag javaslatait, hiszen komoly vita zajlik körülötte. Fontos, hogy tisztán lássunk, miért kérték az egyetemek vezetői, szenátusai, hogy új működési környezetben vághassanak neki a történelmi lehetőségnek.

Az egyik legtöbbször hangoztatott félelem a felsőoktatás átalakításával kapcsolatban az autonómia elvesztése. De ez egy súlyos félreértés, más esetben tudatos félremagyarázás, hiszen az átalakítás nem csökkenti, hanem növeli az autonómiát. Az eddigi tapasztalatok, konzultációk során kialakított új fenntartói modell lényege az egyetemeink részére egy versenyképesebb, a gazdasághoz közelebb álló működési formának a biztosítása. Az államtól függetlenebb, autonóm szervezeti struktúrát teremt, a vagyont pedig garantálja a pénzügyi autonómiát. Az új munkáltatói forma pedig erősíti a munkavállalói autonómiát is. Az új alapítványi modell pedig megerősíti a legfontosabbat, az Alaptörvényben foglalt oktatási, kutatási autonómiát is.

A kiszámíthatóbb működési környezetnek köszönhetően az intézmények rugalmasabban, gyorsabban reagálhatnak a gazdasági igényekre. A modellváltó egyetemek a helyi társadalmi élet, az értelmiségképzés és a gazdaságfejlesztés motorjaiként biztosíthatják a képzési, kutatási, innovációs, művészeti, sport- és kulturális szolgáltatási hátteret régióink és Magyarország versenyképességének növeléséhez.

Fontos azt is megjegyezni, hogy az alapítványi modellben való működés helyességét mutatja a nemzetközi gyakorlat is, hiszen 28 ezer egyetem közül a legjobb tíz egyetemből hét alapítványi formában működik.

Tisztelt Országgyűlés! A felsőoktatás szabályozására vonatkozó és egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló törvényjavaslat célja a közfeladatot ellátó közérdekű vagyongazdálkodó alapítványok és az általuk fenntartott felsőoktatási intézmények működési környezetének finomhangolása. További célja pedig egy új egyetem alapításának és fenntartóváltásának a megalapozása.

Az alapítvány legfontosabb döntéshozó szerve a kuratórium. A kuratórium szabja meg a stratégiai irányokat, a legfontosabb működési kereteket, és felelős a gazdálkodásért. Lehetővé kell tenni azt is, hogy ezekben a kuratóriumokban olyan nemzetközi példákhoz

hasnólóan, mint többek között a Humboldt Egyetem, a Kaliforniai Egyetem vagy a Yale, az akadémia, a gazdaság és a közélet világából érkező, az intézmények felé elkötelezett tagok is egyaránt legyenek, mert ez biztosítja azt, amit mi elvárunk, hogy az egyetemek valóban a régió legmeghatározóbb intézményeivé tudjanak válni. Ezek a kuratóriumok dinamikát, erőt, hatékonyságot, lehetőségeket visznek hosszú távon is az egyetemek működésébe.

A közfeladatot ellátó alapítványok esetében a gazdálkodás részét képező beszerzések nyilvános és átlátható lebonyolítása kiemelt közérdek, ezért a jogszabályban is meg kell határozni az alapítvány közbeszerzési kötelezettségét.

Tekintettel Magyarország Alaptörvénye kilencedik módosításának 2020. decemberi hatálybalépésére, pontosítani kell a korábbi modellváltásról rendelkező törvényeket az alapítói jog átadása és a vagyonszerzés esetében. A javaslat keretében átvezetjük a felsőoktatási törvény mellékletében a modellváltó egyetemeket a magánegyetemek kategóriájába. De legyen világos, hogy a feladatuk, szerepvállalásuk, közfeladatot ellátó közérdekű formában való működésük megkülönbözteti őket a többi magánegyetemtől.

Továbbá a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény módosítása szükséges a Tokaj-Hegyalja Egyetem létrehozására, valamint az Eszterházy Károly Egyetem fenntartóváltása miatt is, amely intézmény augusztus 1-jétől az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem nevet viseli majd.

Tisztelt Országgyűlés! A felsőoktatás gyakorlati képzésének erősítését, valamint az egyetemek képzési profiljához illeszkedő gazdasági szerepvállalását is segítik az önök előtt lévő javaslatok. A Nemzeti Filmszínház Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság állami tulajdonrésze a Színház- és Filmművészeti Alapítvány tulajdonába kerül. Ezzel is segítjük az SZFE munkáját. Látszódnak, hogy a baloldal korábbi állítása hamisnak bizonyult. Az SZFE hallgatóinak érdekében dolgozunk. Még jobb egyetem, még jobb képzések kialakításában vagyunk érdekeltek. Azt szeretnénk, hogy sikeresek legyenek a képzést választó hallgatók. Ehhez nagy segítség a soha nem látott méretű támogatás, amit az egyetemnek biztosítunk, és a képzéshez biztosított vagyonelemek is.

A Miskolci Egyetemet működtető alapítvány tulajdonába kerül az államnak az Ózdi Acélművekben birtokolt része. A csanyikvölgyi volt szanatórium épülete pedig a Miskolci Egyetem egészségügyi tudományi képzését segíti a jövőben.

A Nemzeti Földalapról szóló törvény módosítása pedig az agrárágazathoz kapcsolódó oktatási vagy tudományos kutatási alapfeladattal rendelkező felsőoktatási intézmények számára biztosítja a vagyonelemek képességeit a törvény hatálya alá tartozó ingatlanok vonatkozásában.

(9.20)

Tisztelt Országgyűlés! Most szeretnék áttérni a jelen törvénymódosítási csomagban szereplő, a közfeladatot ellátó közérdekű vagyonelemek alapítványokról

szóló törvényjavaslatra. A „Fokozatváltás a felsőoktatásban” című kormányzati stratégia már 2016-ban irányelvként határozta meg a mennyiségi és minőségi szempontból is hatékonyabb, versenyképesebb felsőoktatási rendszer kialakítását. Felhívta a figyelmet arra, hogy a felsőoktatásnak egyszerre kell igazodnia a gazdasági és munkaerőpiaci igényekhez, a társadalmi elvárásokhoz, valamint a kutatás-fejlesztési és innovációs folyamatokhoz. Ennek érdekében a stratégia egy rugalmasabb, nem csak a közösségi forrásokból fenntartott, támogatott rendszert javasolt kialakítani.

Tehát nincs új dologról szó, a modellváltás nem újdonság, a 2016-os stratégiát hajtjuk végre pontról pontra. Eppen a napokban dicsérte meg az Állami Számvevőszék, hogy milyen jól haladunk a stratégiának a végrehajtásával, az abban kijelölt célokat fegyelmezetten hajtjuk végre. A vizsgálat megállapította, hogy a felsőoktatásban 2012-től bekövetkezett változásoknak köszönhetően a képzési szerkezet számos ponton összhangba került a munkaerőpiac igényeivel. Az Állami Számvevőszék azt is megállapította, hogy a kitűzött célok megvalósításában 2014 és 2019 között jelentős előrelépés történt, javult a képzési szerkezet koncentrációja, nőtt a duális képzésekben tanulók és a külföldi hallgatók aránya.

A felsőoktatási intézmények új fenntartói modelljét a nemzetközi gyakorlat alapján alakítottuk ki, a felsőoktatás szereplőin túl azonban kiterjeszthető olyan további közfeladatokra is, mint többek között a kultúra, a hagyományörzés, a tehetséggondozás, a nemzeti kultúrának a megőrzése, az örökségvédelem, a klímavédelem vagy az épített és természeti környezet kultúrájának a védelme.

Tisztelt Országgyűlés! Az Alaptörvény vonatkozó szakasza szerint a közfeladatot ellátó közérdekű vagyonelemek alapítvány létrehozásáról, működéséről, megszüntetéséről, valamint közfeladata ellátásáról sarkalatos törvény rendelkezik. Az elmúlt időszak tapasztalatai, valamint az új alapítványok létrehozására irányuló egyetemi kezdeményezések miatt is szükséges volt egy egységes törvényi kódexnek a létrehozása. A közfeladatot ellátó közérdekű vagyonelemek alapítvány legfontosabb jellemzője, hogy csak olyan közérdekű célra alapítható, amelyet a törvényjavaslat az alapítvány közfeladatának minősít.

A törvényjavaslat 32. az állam által alapított és kettő, az állam mint csatlakozó alapító részvételével működő közfeladatot ellátó közérdekű alapítványt nevesít. Az alapítványok összesen 21 esetben felsőoktatási intézmény fenntartójaként is működnek. A törvényjavaslat egy olyan sajátos alapítványi forma létrehozását teszi lehetővé, amely az alapító által rendelt vagyonnal és az ebből származó jövedelemmel az e törvényjavaslatban meghatározott közfeladatok ellátása érdekében vagyonelemek is folytat, azaz azt teszszük, amit ígértünk, erősítjük a felsőoktatás pénzügyi autonómiáját.

Tisztelt Országgyűlés! A törvényjavaslat rögzíti, hogy az alapítvány a fenntartásában és tulajdonában lévő, államilag elismert felsőoktatási intézmény útján látja el a felsőoktatási közfeladatot. A törvény

megerősíti az egyetemek szervezeti, pénzügyi, munkavállalói és oktatási-kutatási autonómiáját. A kölcsönösen előnyös, kiegyensúlyozott együttműködés érdekében a szenátus a jövőben tagot delegálhat a fenntartó alapítvány felügyelőbizottságába, az egyetem vezető testülete az alapítványi kuratórium intézményt érintő döntéseivel kapcsolatban pedig véleményezési jogot gyakorolhat.

A szabályozási javaslat az orvos- és egészségügyi képzést folytató egyetemeken esetében az azok részeiként működő klinikai központok felett biztosítja az egységes állami egészségügyi irányítást, az egészségügyi felsőoktatás, kutatás, betegellátás hármas egységének megerősítésével pedig továbbra is garantálja a klinikai betegellátás szakmai kiválóságát, az orvos- és egészségügyi képzés és kutatás versenyképességének további javítását.

Ha az alapítvány a közfeladat ellátását nem kizárólag a vagyonkezelési tevékenységéből finanszírozza, hanem arra közfeladat-ellátási, közfeladat-finanszírozási szerződést is kötött az állammal, akkor az állam és az alapítvány hosszú távú, legalább 15, legfeljebb 25 év időtartamra szóló stratégiai keretmegállapodással és 3-5 éves finanszírozási szerződéssel köti egymáshoz a két szervezetet.

Tisztelt Országgyűlés! További lényeges szabály, hogy az alapítvány a felelős gazdálkodás követelményének betartásával a vagyonával szabadon gazdálkodhat, ennek azonban a közfeladat-ellátás korlátai között kell megvalósulnia, ezért más alapítványtípusokhoz képest szigorúbbak a keretei. Fontos rámutatni arra is, hogy az alapítvány - hasonlóan a vagyonkezelő alapítványokhoz - csak jelentős vagyonnal és tőkeerővel működtethető. Ezt a rábizott közfeladat minőségi és zavartalan ellátása is megkívánja. A törvényjavaslat az alapítvány számára előírja a befektetési szabályzat elkészítését, amelyben az alapítványi vagyon kezelésének és felhasználásának alapvető szabályait kell rögzíteni. Az alapítvány részére történő vagyonjuttatás mind a közfeladat-ellátás, mind pedig a működőképesség alapja, fontos azonban kiemelni, hogy az oktatáshoz kapcsolódó vagyon az egyetemé, és az egyéb vagyonjuttatás az alapítványé, így válik ketté ez a két tevékenység.

Az alapító, ez esetben az állam a vagyonjuttatás során többletfeltételeket is előírhat, így rendelkezhet úgy is, hogy egyes vagyonelemek tekintetében a vagyonkezelés körébe tartozó szabad gazdálkodást korlátozza, így előírhatja, hogy a juttatott vagyonelem esetében elővásárlási jog vagy vételre felajánlás joga illesse meg.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az egyetemeken szenátusainak egyértelmű kezdeményezésére a modellváltó egyetemek száma egyre növekszik. Várhatóan szeptembertől a hallgatók közel 70 százaléka már az új modell szerint működő intézményekben szeresheti meg a tudását. Eddig az Országgyűlés tíz felsőoktatási intézmény modellváltásáról hozott döntést. Az önök előtt lévő törvényjavaslatokban további tíz intézmény modellváltására, egy új egyetem alapítására és egy egyetem fenntartó-váltására teszünk javaslatot. Szeretném kiemelni,

hogy a baloldal harsányan hangoztatott állításaival szemben a kormány az egyetemek döntéseit tiszteletben tartva jár el, csak ott váltunk modellt, ahol az egyetemek ezt kérték, mi több, ahol ezt kezdeményezték.

Tisztelt Országgyűlés! Mivel a modellváltó intézmények fenntartását a jövőben az alapítványok fogják ellátni, ezért az intézmények fenntartásához és fejlesztéséhez állami hozzájárulást is biztosítunk, és a korábbiakhoz hasonló mértékű vagyonjuttatásra teszünk javaslatot az egyes intézmények számára. Továbbra is lesz hallgatói normatíva, ez biztosítja az oktatás költségeinek fedezetét. Ezen túl az intézmények még két jogcímen, az üzemeltetésre, azaz az épületek fenntartására és tudományos kutatási tevékenységek finanszírozására kapnak juttatást. Ezeket mind ösztönző, minőségi paraméterek szerint kapják, ezzel csökkentve a lemorzsolódást vagy éppen javítva a kutatási eredményességet, az infrastruktúra kihasználtságát.

Tisztelt Országgyűlés! Az önök előtt lévő törvényjavaslatok további közfeladatot ellátó közérdekű vagyonkezelő alapítványok létrehozására is javaslatot tesznek. A Makovecz Campus Alapítvány létrehozásának célja a Collegium Professorum Hungarorum és a Piliscsabai Collegium létrehozása, a pedagógus-, egészségügyi és szociális kötelező ágazati továbbképzések fejlesztése, a továbbképzésben részt vevők támogatása.

(9.30)

Ezenkívül kiemelt célja továbbá a piliscsabai campus épületeinek megóvása a nemzeti identitástudatot és összetartozást erősítő, értékmegőrző, tudományos és társadalmi feladatok érdekében.

A termőföld, az erdők és a vízkészlet, a honos növény- és állatfajok, a nemzeti és helyi hagyományok, illetve kulturális értékek mindannyiunk közös örökségét képezik, amelyek védelme, gyarapítása és a jövő nemzedékek számára való átörökítése az állam és minden magyar kötelessége. A Jövő Nemzedék Földje Alapítvány célja mindezen közfeladatok ellátása, a vagyonkezelésében lévő mező- és erdőgazdasági földek megőrzése és átörökítése a jövő nemzedékek számára, ehhez kapcsolódóan a Ménesbirtok Zrt. vagyonkezelői jogainak gyakorlása. A minta- és tangazdaságok fejlődését előmozdítva megvalósítja a közép- és felsőfokú agrárképzés intézményfejlesztési céljait, támogatja az agrárokta-tás infrastrukturális fejlesztését, erősíti, fejleszti annak gazdasági, társadalmi és nemzetközi kapcsolatait. Az alapítvány célja továbbá védett őshonos magyar lófajták genetikai értékének megőrzése.

A Magyar Kultúráért Alapítvány létrehozásának célja a kultúrstratégiai feladatok ellátása, a Petőfi Irodalmi Múzeum és a Petőfi Irodalmi Ügynökség Non-profit Kft. bázisán kialakuló kulturális menedzsmenttel és disztribúcióval foglalkozó kulturális ügynökség megvalósítása.

A Hauszmann Alapítvány célja a jelentős történelmi, kulturális, építészeti értékek és hagyományok megóvása, a hagyományos, szépművészi mesterségek

oktatási, kutatási és dokumentációs tudásközpontjának és élményközpontjának megvalósítása, valamint a Hauszmann-emlékház létrehozása.

A MOL Új Európa Alapítvány célja a tehetséggondozás, a sport, a művészet és a tudomány területén kiemelkedő gyermekek, fiatalok támogatása, a tehetséggondozás. Ezen túl gazdaságfejlesztési programok, környezet- és klímavédelmi, fenntarthatósági tevékenységek, kutatások támogatását is biztosítja majd a jövőben.

Tisztelt Országgyűlés! A felsőoktatás nem önmagáért létezik, hanem szolgálatot teljesít. Olyan tudással rendelkező hallgatókat képez a nemzet számára, akik nemzetközi szinten is elfogadott, versenyképes szaktudással gyarapítják közös hazánkat. Ahhoz, hogy a magyar felsőoktatás versenyképesebb legyen, új partnerek bevonására és szemléletváltásra van szükség. Ehhez kívánjuk megteremteni a szükséges kereteket az ismertetett törvényjavaslatokkal. Kérem ezért a tisztelt Országgyűlést, hogy a törvényjavaslatot támogathatni szíveskedjenek. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartí padosorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Mielőtt folytatnánk munkánkat, ülésvezetési kérdésben kell döntést hoznunk. Brenner Koloman és Hiller István alelnök urak jelezték, hogy fel kívánunk szólni az együttes általános vita során. Hárszabályi előírás értelmében az alelnök képviselői felszólalása esetén az önálló indítvány további tárgyalása során csak akkor vezetheti az ülést, ha ehhez az Országgyűlés hozzájárult. Kérdezem ezért a tisztelt Országgyűlést, hogy hozzájárul-e ahhoz, hogy Brenner Koloman és Hiller István alelnök urak az előterjesztés további tárgyalása során vezethessék az ülést. Kérem, kézfelemeléssel szavazzanak! *(Szavazás.)* Ez látható többség.

Megállapítom, hogy az Országgyűlés látható többsége hozzájárult az indítványom elfogadásához.

Arról is tájékoztatom a tisztelt képviselőtársaimat, hogy mivel a vita egybefüggő és várhatóan hosszú lesz, igény esetén a levezető elnök rövid szünetet rendelhet el. Köszönöm szépen.

Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor. A Fidesz képviselőcsoportja jelezte, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját, Pósnán László és Vinnai Győző képviselő urak. Elsőnek megadom a szót Pósnán László képviselő úrnak. Az időkeret 30 perc; kérem, hogy ezzel gazdálkodjanak. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! A mai napon tárgyalandó együttes általános vita tárgyát képező törvényjavaslatok alapvetően a közfeladatot ellátó vagyongazdálkodási alapítványokról szóló T/15710. számú előterjesztéshez kapcsolódnak, ahogyan a felsőoktatás szabályozására vonatkozó és egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló törvényjavaslat számos passzusa is. Nyilvánvalóan ez indokolja, hogy ez egy együttes általános vita.

Az Alaptörvény kilencedik módosításával az alkotmányozó kifejezésre juttatja a közfeladatot ellátó, közérdekű vagyongazdálkodási alapítvány kiemelkedő társadalmi értékteremtő szerepét. A közfeladatot ellátó, közérdekű vagyongazdálkodási alapítványok a mindenkori kormányzattól független magánjogi formában biztosítják a társadalom számára kiemelten fontos közérdekű célok megvalósítását. Ennélfogva ezek a jogszabályok kiemelt szerepet töltenek be a magyar jogrendszerben, így működésük hosszú távú stabilitása a jogbiztonság alkotmányos elvéből fakadó követelmény.

A kormány által létrehozott, illetve létrehozni kívánt alapítványok egyszerre képesek igazodni a társadalmi, gazdasági és kulturális élet változásaihoz, valamint biztosítani a közfeladat-ellátás kívánt szintjét. Az alapítványok a mindenkori kormányzattól szervezeti, vagyoni és működési szempontból egyaránt függetlenül tevékenykednek. A közfeladat ellátásával, a közérdekű cél megvalósításával nem hagyhatnak fel. A benyújtott törvényjavaslatok jelentős hányada olyan közfeladatot ellátó, közérdekű vagyongazdálkodási alapítványokra vonatkoznak, amelyek valamilyen hazai felsőoktatási intézmény fenntartóváltásához, úgynevezett modellváltáshoz kapcsolódnak. E javaslatok Magyarország stratégiai céljainak elérését, versenyképességének erősítését, gazdaságának fenntartható növekedését szolgálják, s ehhez kapcsolódnak - ahogy erről hallhattunk - történelmi léptékű felsőoktatásfejlesztési szándék és ehhez kapcsolódó forrás társul.

A felsőoktatásban a hazai tudás, innováció, tehetőség bázisán a gazdaság igényeire nyitottabb, a vállalatokkal hatékonyabban együttműködő intézményrendszer kialakítása a cél. Az egyetemi fenntartói modellváltás programja történelmi esélyt kínál arra, hogy Magyarország a jövő nyerteséi közé tartozzon. Ahogyan államtitkár úr jelezte, a modellváltás nem a semmiből pattant elő. A kormány már 2016-ban elfogadta a „Fokozatváltás a felsőoktatásban” című programot, amelyben nyilvánosságra hozta és széles körű vitára bocsátotta, hogy 2030-ig milyen irányban szeretné fejleszteni a felsőoktatást, és hogyan akar sokkal közelebbi kapcsolatot létrehozni az üzleti élet és a felsőoktatás között. Ezt a programot akkor a baloldal is üdvözölte, előremutatónak tartotta. Kérem, majd lapozzák fel az akkori bizottsági ülések jegyzőkönyveit! Aki csak egy kicsit is elgondolkodott erről a kérdéssről, annak nyilvánvalónak kellett lenni már akkor is, hogy szorosabb kapcsolat az egyetemek és a vállalati világ között csak akkor lehetséges, ha a napi működésüket meghatározó jogi szabályozókat közelíteni tudjuk egymáshoz. A konszenzussal vagy konszenzusnak tűnő véleménnyel kialakított irányok tehát négy éve ismertek. 2018 tavaszán készült egy több száz oldalas, „A XXI. századi magyar tudásipar megalapozása” című tanulmány, amely a nemzetközi és a hazai helyzetet elemezve felvázolja a működési modellváltás lehetséges irányait, és 2020-ban pedig egy összefoglaló munka készült, egy kitekintés a világ vezető egyetemeinek működési modelljeire, a felsőoktatás finanszírozásának nemzetközi gyakorlatára, kiemelten a teljesítményszerződésekre, indikátorokra.

Ahhoz, hogy a felsőoktatás a hazai gazdaság fontos hajtóerejévé váljon, a nemzetközi fejlődés motorja lehessen, a gazdaság igényeire nyitottabb, a vállalatokkal szorosabban és hatékonyabban együttműködő, minőség- és teljesítményelvű változásokat szükséges végrehajtani. Ehhez az Országgyűlés 2020 ősztől elfogadta a felsőoktatási intézmények új, teljesítményelvű finanszírozási rendszerének alapjait, amely 2021. szeptember 1-jétől életbe lép. Modellváltó intézmények esetén a kormány a fenntartó alapítvánnyal hosszú távú, 15-25 éves stratégiai megállapodást köt és ezen belül pedig 3-5 éves finanszírozási szerződéseket.

(9.40)

Ezekben megrendeli az oktatási, képzési, kutatási és egyéb közfeladat-ellátást, speciális térségi vagy éppen harmadik missziós feladatokat.

A minőség- és teljesítményelv a rendszerváltás óta leginkább a hazai felsőoktatásban eddig csak a minősített oktatók számának figyelembevételével érvényesült, egyéb szempontok jóval kisebb, csekélyebb mértékben tudtak érvényre jutni. A jövőben, azt gondoljuk, hogy nagyobb hangsúlyt kell adni olyan indikátoroknak e tekintetben, mint első helyes jelentkezési, felvételi és beiratkozási arányszámok, lemorzsolódási paraméterek; a végzési arány, nyilván a félévek számával súlyozva; a külföldi hallgatók számát érdemes figyelembe venni, a hallgatói mobilitás mértékét, külföldi képzések, együttműködések kiterjedését és mértékét, nemzetközi tudományos kutatási együttműködések, szabadalmakat, kutatási eredmények tudományos hasznosítását és megismertetését, külső, azaz ipari, pályázati és a többi forrásbevonások mértékét, nemzetközi rangsorokban elfoglalt helyet, oktatói-hallgatói arányt, vállalati együttműködések. Ezek mind-mind olyan indikátorok, amelyek az intézményeket és az intézményekben dolgozó oktatókat, kutatókat a teljesítmény nagyobb arányú növelésére képesek majd ösztönözni.

A modellváltás mellett szükséges a képzési struktúra megújítása is. A felsőoktatás versenyképességét jelentősen javítaná, ha az egyes új szakok létesítésének és a már meglévő szakok indításának folyamata egyszerűsödne és gyorsulna. Csak jelzem, hogy manapság egy új szak létesítése majd egy évtizedet igénybe vesz. Az ehhez kapcsolódó szabályváltozások reményeink szerint már most tavasszal el tudnak készülni.

Az alap- és a mesterképzésekben egyaránt a gazdasági igények figyelembevételével indokolt a szükséges félévek számának az áttekintése. Szerintem ez közismert, és mindenki tudja, hogy például az informatika területén a piac elszívó hatása olyan gyors és olyan nagy, hogy lényegében már az is sok esetben csoda, ha az alapképzést befejezik, és jóval korábban elszívják a hallgatókat. A mesterképzésben pedig az informatikus ritka, mint a fehér holló; és a doktori képzésről már nem is beszélünk. 2021 tavaszán ez a felülvizsgálat is megtörténik.

Indokolt a képzési és kimeneti követelmények megújítása, hogy a magyar felsőoktatás gyakorlatorientáltabbá válhasson. 2021 első féléve során a képzési

terület szabályozói oldalán minden olyan lépés megtörténik, ami a felsőoktatás versenyképességét megerősíti, így 2022 szeptemberétől már egy megújított, koncentráltabb, versenyképesebb, a gyakorlati igényeket jobban kiszolgáló képzés indulhat el.

A modellváltáshoz kapcsolódóan fontos, hogy az egyetem jelenleg vagyonekelt állami tulajdonban lévő ingatlan vagyont és hozzá kapcsolódó immateriális javait, egyéb ingóságait az alaptevékenység mint közfeladat ellátása céljára az egyetem ingyenes vagyontuttatásként tulajdonba kapja. Ez sem példa nélkül való, csak szeretném jelezni, hogy 2007-ben a Magyar Tudományos Akadémia esetében ugyanez történt, a vagyonekelt javakat megkapta tulajdonba.

Az államháztartási törvény jelenleg szigorú keretbe szorítja az egyetemek működését, ma lényegében ugyanolyan szabályok vonatkoznak a felsőoktatási intézményekre, mint például a kormányhivatalokra, pedig az egyetemek a piacon, a tudásipar piacán működnek, ilyen értelemben versenyszervezetek versenykörülmények között, nem is csak belső, hanem nemzetközi versenytérben mozognak, és tegyük hozzá azt is, hogy ma már egy nagy egyetem, sokkarú nagy egyetem, mint Pécs, Szeged vagy a Debreceni Egyetem is, lényegében olyan bonyolult és komplex rendszerek, amelyek felérnek egy multinacionális cég bonyolultságával. Ezek működtetéséhez - de nyilván nemcsak ezekről van szó, hanem a többiről is - olyan speciális szabályozásra van szükség - és az elmúlt másfél évtizedben voltak is egyébként ilyen kezdeményezések -, hogy a működésük hatékonyabbá válhasson. De ezekkel a korábbi kezdeményezésekkel - jóllehet felismerték a problémát, ezt el kell ismerni, a korábbi kormányok idején is volt - nem sikerült előrébb jutni. Tehát valami új utat kellett keresni, és a jelenlegi előterjesztések lényegében ezt szolgálják.

A jelenlegi szabályozási környezetben a hazai felsőoktatási intézmények többsége eljutott - képletesen szólva - a falig, továbblépési lehetőség innen, e keretek között már nincs. Az egyetemi kutatások piaci hasznosítása az elmúlt évtizedekben nagyon alacsony határfokú volt, és ahhoz a lehetőséghez mérten, amit egy-egy egyetem tudásbázisa, kutatási kapacitása és spektruma jelent, ma sem különösen magas, pedig a XXI. században a tudásintenzív innovációk jelentik egy-egy ország gazdasági fejlődésének motorját.

Ma jó pár egyetemenél a kutatás, a tudás piaci hasznosítása egyre inkább a fókuszba kerül, ami nagyon helyes, ez viszont azzal jár együtt, hogy néhány felsőoktatási intézmény már ma is a jelenlegi szabályozás nehéz körülményei között, de megpróbál a piacon is valamilyen módon jelen lenni. Ez többnyire abban nyilvánul meg, hogy bizonyos vállalatoknak tulajdonosa vagy tulajdonrészt birtokol ezekben. A Debreceni Egyetemnek például jelenleg 34 vállalata van, ebből 15-ben többségi tulajdonos. Ennek köszönhetően már most is képes külső forrásokat bevonni a finanszírozásba, de hihetetlenül nehéz egyébként ezeket a vállalatokat úgy működtetni, hogy eltérő szabályok vonatkoznak az egyetemre, az egyetem tulajdonában álló vállalatokra és a piaci

partnerekre. A Debreceni Egyetem, a pécsi egyetem, a szegedi egyetem, a SOTE vagy a többi modellváltást választó, a modellváltás mellett elkötelezett egyetem, mondhatjuk, hogy most egyfajta startállapotban van, mindegyik sokkal többre lenne képes, ha olyan energiákat és potenciákat tudna felszabadítani, amelyek jelenleg mellékvágányra kényszerülnek, vagy el vannak fojtva.

Az egyetemek nagyon sokat tudnak tenni egy-egy régió fejlődéséért, gazdaságának növekedéséért. Ezt már most is lehet számos területen érezni, így például Debrecenben, de Szegeden és Pécsen is elmondhatjuk, hogy az egyetem meghatározó tényező az adott városok gazdasági életében, a külföldi vállalatok, a befektetők odavonzásában. Én nyilvánvalóan debreceni képviselőként debreceni információk birtokában vagyok, nyugodtan kijelenthetjük, hogy azok a debreceni nagyvállalatok, akár a National Instruments, akár a Kronos, akár a BMW, amelyek az elmúlt esztendőben egyfajta emblemikus befektetőként jelentek meg a térségben, nem jöttek volna oda, ha nincs az egyetem, nincs az a tudásbázis és nincs az a képzési spektrum, amellyel rendelkezik. De az is látszik, hogy a további fejlődéshez tovább kell lépni az egyetemek világában is.

Eddig tíz egyetem fenntartói modellváltásáról született döntés. A jelenlegi törvényjavaslatok további 11 egyetem esetében kezdeményezik az egyetemek vezető testületeinek, a szenátusainak az indítványozására az átalakulást.

Érdekes a számokra egy rövid pillantást vetni. Államtitkár úr elmondta, hogy a szenátusok ezt mindenhol támogatják. Nos, a következő arányokat látjuk, ha megnézzük a jegyzőkönyveket: 2021. január 21-én a Debreceni Egyetem szenátusa 65 igen, nulla nem és 3 tartózkodás mellett szavazta meg a modellváltást. A Dunajvárosi Egyetem öt nappal később: 13 igen, nulla nem, nulla tartózkodás, tehát egyhangú. A SOTE esetében 41 igen, nulla nem, 1 tartózkodás. A pécsi egyetemen 29 igen, 9 nem, 1 tartózkodás. (Dr. Mellár Tamás közbeszól.) Kétharmad, Mellár képviselő úr. A szegedi egyetemen 29 igen, 16 nem, 3 tartózkodás, 55 százalék. (Közbeszólás az ellenzék sorából: Zsarolással! - Dr. Mellár Tamás: Így van!) Óbudai Egyetem 24 igen, nulla nem, nulla tartózkodás. Az Egri Eszterházy Károly Egyetem szenátusa egyhangúlag döntött arról, hogy az egyetem az Egri Főegyházmegye fenntartásába kerüljön. A Nyíregyházi Egyetemen 16 igennel, 1 nemmel, nulla tartózkodással szavazott a szenátus. A Budapesti Gazdasági Egyetemen 17 igen, 1 nem, nulla tartózkodás. Magyar Táncművészeti Egyetem: 9 igen, 1 nem, 4 tartózkodás. Testnevelési Egyetem: 18 igen, nulla nem, 2 tartózkodás. Tehát mindenhol meggyőző szenátusi többség áll azon kezdeményezések mögött, ami arra irányul, hogy ezek az egyetemek a fenntartóváltást kérjék.

(9.50)

Ez tehát, azt mondhatjuk, az egyetemi autonómiának egy ilyen komoly konkrét ügyben megmutatózó

gyakorlásának tekinthető. Elhangzott az is, hogy ily módon a már fenntartót váltott és most váltó intézményekben együtt a hallgatóknak és az oktatóknak az összlétszámhoz viszonyítva mekkora hányada fog tanulni, illetve dolgozni. Ez mintegy 180 ezer hallgatót, 40 ezernél több dolgozót jelentene a modellváltó intézményekben, 60 510 hallgatót az állami és 8931 dolgozót szintén az állami egyetemekenél. A modellváltással erősödik az egyetemek autonómiája, pénzügyi autonómiája, ahogy erről az államtitkár úr már szólt, elsősorban a vagyon oldaláról nézve. A szervezeti autonómiája is erősödik, mert az egyetemeknek tág tere nyílik a belső szervezeti struktúrák, működési formák kialakítására. Ezt természetesen az alapító okiratban rögzíteni kell. Így például az szervezeti működés biztosítható lesz elnökkel, kancellárral, gazdasági főigazgatóval, melyik egyetem hogy tartja ezt a maga számára helyesnek.

Elhangzott az is, hogy a szenátus az alapítvány felügyelőbizottságába delegál egy tagot. Csak hogy érzékeljük ennek a fontosságát, szeretném megjegyezni, hogy jelenleg a minisztérium a fenntartó. Én nem látam még arra példát, hogy az egyetemek szenátusai minisztériumba delegálhatnának tagot.

Az oktatás-kutatás autonómiáját az Alaptörvény garantálja. Eddig a fenntartói jogokat gyakorló minisztériumok - attól függően, hogy milyen kormányok voltak, más-más név alatt szerepeltek -, tehát a fenntartói jogokat gyakorló minisztériumok alapvetően csak hivatali módon, általános szabályok mentén viszonyultak az egyetemekhez, a mindenkori kormányok ágazati stratégiáját képviselték, és nem intézményi célokat tudtak képviselni. Ez egyébként a dolog természetéből fakadóan, és ezt nem kritikaként mondom, az adott helyzetben, amikor az egyes intézmények specifikus lehetőségeinek a felkarolása jelentené a nagyobb mozgás lehetőségét, nyilvánvalóan egy olyan keret, amely inkább hátráltató, mintsem előmozdító.

A kuratóriumok alkalmasak lesznek arra is, hogy a sok esetben 3-5 évente változó egyetemi vezetések mellett akár évtizedes távon képviseljenek az adott intézményekhez kötődő stratégiákat, olyan stratégiákat, amelyeknek a megvalósításához a 3-5 évnél hosszabb időtávra van szükség. Csak szeretnék emlékeztetni arra, hogy jó néhány szak beindítása, akármelyik egyetemet is vesszük, új szak létesítése bizony jó néhány esztendő telt igénybe és vesz igénybe még jelenleg is.

A modellváltás során azok az egyetemek, amelyek ezt választották, hasonlóan akár az egyházi fenntartású közoktatási vagy éppen felsőoktatási intézményekhez, bármilyen állami béremelésben ugyanúgy részesülnek, mint az állami fenntartású intézmények, és az egyetemek továbbra is jogosultjai lesznek a pályázati finanszírozásoknak közfeladatok ellátásában akár százszerű támogatásintenzitással.

Az orvos- és egészségügyi képzést folytató, közfeladatot ellátó vagy kezelési alapítványok által fenntartott egyetemek esetében a benyújtott sarkalatos törvény rögzíti a klinikai központok helyzetét, azt, hogy ezek részei a hazai betegellátásnak,

állami egészségügynek, és azt is, hogy az egészségügyi dolgozók az egészségügyi szolgálati jogviszonyban és az ezzel járó bérfinanszírozásban maradnak. A modellváltással az állam nem vonul ki ezen intézmények finanszírozásából, hanem az eddigi fenntartói szerep helyett a felsőoktatási közfeladat megrendelőjévé válik mind hosszú távú stratégiai szerződések, mind pedig rövidebb távú finanszírozási szerződések révén. Továbbá az állam garanciát vállal kétszer 15 százalékos béremelés megvalósítására.

A magyar felsőoktatás tehát ezzel négyosztatú rendszerűvé válik. Lesznek állami egyetemek, közfeladatot ellátó, közérdekű alapítvány által fenntartott egyetemek, egyházi és magánegyetemek. A világ tíz legjobb egyeteméből hét hasonló alapítványi fenntartói formában működik, de még Oxford és Cambridge esetében is, amelyek jogilag állami besorolásúnak számítanak Angliában, van finanszírozási, fenntartási szempontból jelentős vagyon mögöttük. Oxfordnak például 4 milliárd angol fontot kezelő befektetési alapkezelője van.

A közfeladatot ellátó közérdekű vagyonkezelő alapítványok kuratóriumának elnökét és tagjait a miniszter nevezi ki. Elhangzott államtitkár úr részéről, és szerintem ezek a szempontok abszolút respektálhatók, hogy olyan fenntartói testület szükséges, amely erősíti a versenyképességet, azaz a kuratórium elnöke és tagjai olyan személyek legyenek, akik vagy az egyetem oktatási-kutatási területén komoly tudományos, gyakorlati tekintéllyel, tapasztalattal rendelkeznek, tehát az akadémiai szféra, vagy az adott térség gazdasági, társadalmi életét, viszonyait jól ismerő, abban meghatározó szerepet játszó személyek, vagy olyan helyi és országos közéleti szereplők, akik kapcsolódnak az egyetemekhez. A világ számos egyetemén bevett gyakorlat a fenntartói testület hasonló jellegű felvetése. Államtitkár úr említette a Yale-t, itt a vezető testületének tagja az állam kormányzója. Kaliforniában, San Franciscóban a Berkeley Egyetem esetében a régensi testület tagjait a kormányzó nevezi ki. A Humboldt Egyetem kuratóriumának tagja Berlin mindenkorai polgármestere.

A törvénycsomag elfogadása esetén idén ősztől tehát több mint 180 ezer hallgató, az egyetemisták közel 70 százaléka tanulhat az új modellben. Hogy ennek milyen a hatása a társadalomra nézve, csak egyetlenegy számot szeretnék mondani: az idejé jelentkezési adatok szerint nem elbizonytalanították a fiatalokat, hanem úgy tűnik, hogy ösztönző hatást váltottak ki, 10 ezerrel többen adták be a felvételi jelentkezési kérelmet, mint tavaly.

A közfeladatok ellátására vonatkozó alapítványok közül egyetlenegy szeretnék csak fél mondattal megemlíteni a Magyar Kultúráért Alapítvány létrehozásáról szóló előterjesztéshez kapcsolódóan, ez a Petőfi Irodalmi Ügynökség. Ennek az indokoltságát én azért tartom nagyon fontosnak, mert eddig a kultúra területén az állami támogatáspolitikai gyakorlat évtizedeken keresztül lényegében úgy nézett ki, hogy az esetek többségében véget ért ott, hogy létrejöttek különböző kulturális produkciók, alkotások, kiállítások, és így tovább, viszont arra már kevésbé terjedt ki,

hogy mindezek hogyan jutnak el a befogadókhöz, az emberekhez. Ez a típusú változtatás arra irányul, hogy ne érjen itt véget ez a bizonyos közfeladat-ellátás, hogy létrejönnek a produkciók, hanem ezeknek a „társadalmi hasznosulása” is - idézőjelben - megtörténjen. Ha már egyszer megszülettek, akkor annak legyen a társadalom valamilyen módon hasznélvezője.

Tisztelettel arra kérem a tisztelt Ház frakcióit, hogy támogassák az előterjesztett törvényjavaslatokat. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormány- pártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A második felszólaló Vinnai Győző képviselő úr, akinek 7 perc és 30 másodperc időkeret jutott. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

DR. VINNAI GYŐZŐ, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Igyekezni fogok.

Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy ennél az összevont törvényjavaslatnál először egypár gondolatot megfogalmazzak az oktatásról, a felsőoktatásról. Elhangzott, hogy ez a minőség mindig is fontos volt. Számomra, számunkra, a mi közösségünk számára igen, hiszen 2012-ben elindult egy folyamat, majd 2016-ban a fokozatváltással, 2017-ben annak egy cselekvési tervével folytatódott, és az elmúlt években is jelentős események történtek, amelyek most lehetővé teszik ezt a modellváltást.

Az oktatás, a felsőoktatás, a magas szintű tudás megszerzése az egyik legfontosabb a XXI. században. Azt hallottuk, hogy a felsőoktatás jövője vagy az egyetemek jövője Magyarország jövője. Én azzal toldanám meg ezt a mondatot, hogy a fiatalok által megszerzett használható tudás is fontos, hiszen a fiatalok jelentik a jövőt, ők tudják rátenni erre a stratégiai térképre, a világ stratégiai térképére Magyarországot. Ne felejtjük el, hogy 150 évvel ezelőtt, amikor 1871-72-ben a Királyi József Nádor Egyetem, a mai Műegyetem elődje megkezdte a működést, amelyet már a XVIII. század végén II. József idején alapítottak, az első olyan intézmény volt, amely az egyetem szót használta a nevében. Arról se felejtkezünk el, hogy mindig nehéz időkből az egyetemek minőségi munkája mekkora jelentőségű. Lásd a száz évvel ezelőtti időt, 1921-ben alapították a pécsi egyetemet, persze 1367-ben Nagy Lajos idején, de tulajdonképpen jogutódja az 1912-es pozsonyi egyetemnek, és Szegedre is ekkor került át a kolozsvári egyetem. Tehát nagyon fontos az egyetemek minőségi működése.

(10.00)

Ha Klebelsberg Kunót ideidézhetem - magam kutatója is vagyok az ő oktatáspolitikusi mivoltának -, ő azt mondta - szerette az ügyeket végigvinni -, hogy szükség van felsőoktatásra, szükség van népoktatásra, de a felsőoktatás az, amely az ország gazdaságát, az ország jövőjét meghatározhatja. Én azt tenném hozzá, hogy ha az egyén megszerzi az egyetemeken a tudást, az nemcsak az ő számára jó, nemcsak egy

egyen lesz sikeres, hanem a közössége is sikeres lesz, vagy egy település, ahonnan jön, illetve gyakorlatilag egy nagyobb közösség - hadd használjam ezt a kifejezést -, a nemzet is sikeres lehet.

Tegyük fel a kérdést, hogy miért van szükség modellváltásra, mitől lehet hatékonyabb az új fenntartói alapítványi struktúra. Először is csak címszavakban, hogy mi történt az elmúlt 3-4 évben, ami a felsőoktatás megújítását jelenti. Campusfejlesztések indultak el, a PPP-k kiváltása, új kutatásfinanszírozási rendszer, a felsőoktatás bekapcsolódott a duális képzésbe, tehát az üzleti, a gazdasági világ és a felsőoktatás már találkozik - ha még ez nem is megy gördülékenyen, a modellváltás után ezt várjuk tőle -, teljesen megújult a doktori képzés, és a fejlesztéspolitika koncentrációja is megjelent.

Ahogy Pósn László képviselőtársam is mondta, a versenyképességet kell javítani. Olyan felsőoktatást kell létrehozni, ahol színvonalas oktatás és magas hozzáadott értéket jelentő K+F, kutatás-fejlesztés található. Egyszóval: minőségre kell törekednünk. Teljesítményelvű, gyakorlatorientált, a cégekkel, vállalatokkal hatékonyabban együttműködő egyetemi szférára van szükség, olyanra, amely épít a korábbi évek, évtizedek tapasztalataira.

Hadd mondjak egy példát! A Nyíregyházi Egyetemen több mint három és fél évtizede tanítok, és például ki lehet használni a modellváltást tanárképzésre. A tanárképzés, amely erős hagyományokkal rendelkezik, hiszen ezért alapították; vagy a közgazdászképzés, vagy a műszaki képzés, hiszen ott van az agrárképzés, a repülőmérnöki képzés, amely, mondhatom azt, hogy nemcsak Magyarországon szerzett hírt, hanem világhírű, hiszen az úgynevezett pilóták továbbképzése is ott történik.

Tehát egyszóval, azért van szükség a modellváltásra, hogy egy dinamikus struktúra alakuljon ki, egy megalvadt struktúra helyett. Ez azt jelenti, hogy globális szinten is be tudunk kapcsolódni ebbe a versenyképes, teljesítményelvű felsőoktatásba. Például egy jó tanár vezetésével iskolák alakulhatnak - most is vannak ilyenek -, de átalakulhat a tanár-diák viszony, az állam megrendelői szerepe lép, vagyont, ingatlant kapnak tulajdonba az egyetemek, tehát saját maguk is gazdálkodhatnak ezzel. Tehát én úgy látom, hogy ez a modellváltás lényege. Ez az új, dinamikus struktúra, amely lehetővé teszi a támogatások hatékony felhasználását, rugalmasabb jogi környezetet teremt a munkavállalók, az oktatók számára is, lehetőség nyílik a kutatások támogatására, az oktatók szabadabb mozgására, és halkán jegyzem meg, ahogy Pósn Lászlótól is hallottuk, hogy ez a motiváció, reméljük, hogy jobb anyagi-erkölcsi megbecsülést fog jelenteni.

Engedjék meg, hogy két kérdésről még röviden szóljak, talán még van egy percem, hiszen hallottuk már a 15-20 éves keretszerződéseket, meg a 3-5 éves egyedi, középtávú finanszírozási megállapodásokat, hogy ezektől várjuk azt, hogy elvárások lesznek, meghatározható kimeneti rendszerek lesznek a képzésben. Én csak egy dologra szeretnék utalni, hogy ennek az új rendszernek három meghatározó szereplője lesz:

az állam, amelyet megrendelői szerepben fogunk látni, és a társadalmi igényeket, érdekeket fogja megjeleníteni; a kuratóriumok, amelyek a stratégiai gondolkodást és az üzleti szempontokat, a gazdaság igényeit is véleményem szerint tükrözni fogják; s maga a szenátus, amely az egyetemeken folyó magas szintű oktatást, kutatást jeleníti meg, és az oktatás szabadságát, autonómiáját. Véleményem szerint egyensúlyt kell teremteni, egyik sem nőhet a másik fejére.

Tisztelt Képviselőtársaim! A modellváltással tehát kevesebb bürokratikus szabályt, szabadabb oktatói mozgást (*Az elnök a csengője megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), számonkérhető teljesítményt és minőségi munkát lehet elérni. Azt kérem önöktől, hogy támogassák ezt a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Sajnos az időkeret ennyi.

Tisztelt Ház! A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoklata következik. A Jobbik képviselőcsoportja is jelezte, hogy a frakció álláspontját két képviselőjük fogja ismertetni, Szilágyi György képviselő úr és Brenner Koloman alelnök úr. Elsőnek Szilágyi György képviselő úrnak adok szót, ő is innen, az emelvényről fogja elmondani a beszédét. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

SZILÁGYI GYÖRGY, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A beterjesztett törvényjavaslatok egy újabb lépés abban a modellváltási folyamatban, ami az állami tulajdonú felsőoktatási intézmények magánosítását, a szó pejoratív értelmében vett privatizálását tűzte ki célul.

A folyamat a Corvinus Egyetem 2019. évi átszervezésével kezdődött, majd 2020-ban folytatódott további hét egyetem átszervezésével. A modellváltás eddig tapasztalatai inkább lehangolóak, ezért is megdöbbentő, hogy az elmúlt pár év kevés és inkább negatív tapasztalatai alapján miért ennyire erőszakos Orbán Viktor, miért akarja mindenáron ezen működési kereteket ráerőltetni az intézményekre.

Az okok elemzése messzire vezet, mind egyetemi szakmai körökben, mind a sajtóban többféle okfejtés látott napvilágot. Ezek közül a legnépszerűbbek azok az elméletek, amelyek szerint az egész átalakításra azért kerül sor, hogy az Orbán Viktor világról és országáról alkotott torz véleményét elfogadni és szajkózni nem hajlandó neves vezető egyetemek - különösen az ELTE és a BME - ellehetetlenítésre kerüljenek, és az Orbán Viktor szívének kedvesebb, elsősorban vidéki intézmények, az alapítványi formába öltöztetett politikai kommisszár-fenntartók által irányítva kritika nélkül harsogják majd a legnagyobb magyar véleményvezér gondolatait.

Ehhez az alapítványi fenntartó olyan többletforrásokat biztosít az intézmények számára, amikről a versenyhátrának tekinthető nagy múltú, ám konokul kritikus fővárosi egyetemek nem is álmodhatnak. Ez a kormányzat által teremtett diszkriminatív finanszírozási

modell már rövid távon is súlyos torzulásokat okozhat a felsőoktatásban. A kormány képviselői és támogatói előszeretettel hivatkoznak arra, hogy az alapítványosítás sikeres külföldi példákat követ, továbbá, hogy ezzel az átalakítással növekszik az egyetemek önállósága.

Ezek az állítások hamisak, tisztelt képviselőtársaim. Konkrét példa erre az éppen folyamatban lévő rektorválasztási procedúra a Corvinson. A pályázati kiírás mindenki számára elérhető és egyértelmű. A pályázók által beadott anyagot az egyetem szakmai vezetése pusztán véleményezi, majd a kuratórium, élén Hernádi Zsolt MOL-vezérrel, dönt. A kuratórium döntését nem kötelei magyarázni senkinek, a döntését a kapott véleményektől függetlenül hozhatja meg.

Valóban léteznek olyan külföldi példák, főleg finn példák, amelyekben állami egyetemek alapítványokba lettek kiszervezve, de ezek lényegesen különböznek a magyar modelltől. A finn alapítványi egyetemek szenátusainak ugyanis minden, az egyetemet érintő kérdésben komoly jogosítványai vannak, így a kuratórium tagjainak kiválasztásában is, míg a magyar alapítványi egyetemek esetében erről nem beszélhetünk. A jelenlegi kormányzati javaslat éppen az egyetemi autonómia csorbítására, politikai befolyásolására törekszik, szemben az eredeti finn modellel. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy a finn modell esetében törvényi rendelkezéssel kizárták annak a lehetőségét, hogy a finn állam képviselői részt vegyenek az irányításban, míg hazánkban az irányított szereplők aktív politikuskok vagy politikailag kinevezett állami vezetők.

(10.10)

Tisztelt Képviselőtársaim! Nem arról van szó, hogy ne látnánk a felsőoktatás problémáit, a finanszírozási nehézségeket vagy a hatékonysággal kapcsolatos gondokat. Nem kérdéses, hogy a felsőoktatás színvonalának növelése, nemzetközi elismertségének emelése érdekében intézkedések szükségesek.

A magas színvonalú felsőoktatási rendszer kialakítása és fenntartása valódi nemzeti érdek. Az elmúlt 11 évben a fideszes kormányok több módon próbáltak meg úrrá lenni a felsőoktatás problémáin. Elsősorban finanszírozási és működési problémákat igyekeztek orvosolni a kancellárrendszer bevezetésével, aminek lényege az volt, hogy a politikai vezetés által megbízhatatlannak és pazarlónak tartott egyetemi vezetés nyakába egy-egy kancellárt ültettek. A kancellárok akkor is elsősorban politikai kinevezettek voltak, akik a gazdasági döntések révén jelentős hatást gyakoroltak az adott egyetem működésére. A rendszer fennállásának ideje alatt a botrányok száma egyre gyarapodott, a problémák azonban nem oldódtak meg, a felsőoktatás finanszírozása nem lett olcsóbb, intézményeinek nemzetközi elismertsége, látogatottsága nem emelkedett.

Megállapíthatjuk, hogy a felsőoktatás bonyolult és összetett rendszerének működtetésére, a problémák megoldására a fideszes kormányok nem voltak képesek, immáron három ciklus óta. Nem azért nem sikerült megoldani vagy legalább enyhíteni a gondokat,

mert nem volt erre szándék. Dehogy! Minden szándék ellenére tart most ott a felsőoktatás, ahol tart. A három fideszes kormány egyszerűen alkalmatlan volt a problémák megoldására.

Az alkalmatlanság első rétegét a párbeszédre és az értelmes kommunikációra való alkalmatlanság jelenti. A kormányok nem tudták kialakítani az intézményekkel való együttműködés módját és formáit. Csak diktáltak nekik, és követeltek tőlük. A kormányok nem hallgatták meg az egyetemi szakemberek érveit, elsősorban azért, mert azok a valóság ismeretén nyugodva cáfolták a legfőbb magyar véleményvezér, Orbán Viktor kinyilatkoztatásait, lázálmaiból vett kényszerképzeteit, tüske voltak a köröm alatt.

Alkalmatlannak bizonyultak a meglévő intézmények működésének hatékonyabbá tételében is, hiszen az e célból felállított kancellárrendszer inkább hasonlított egyfajta komisszárrendszerhez, amit nem az egyetemek segítésére, sokkal inkább megzabolozására használt a kormányzat. A sok probléma közül csak azt emelném ki most, hogy a szakmai vezetés helyett a kormányzat szinte csak a kancellárokkal tárgyalt egyetemi ügyekben, nem az egyetem autonóm vezetésével, ezzel sértve az egyik legalapvetőbb értéket, az egyetemi autonómiát, bárhogy is próbálják önök ezt tagadni. *(Dr. Hoppál Péter: Nem igaz!)*

Az alkalmatlanságuk legszebb bizonyítéka pedig itt fekszik előttünk: alapítványi formában kívánják politikai kinevezettek kezére játszani a felsőoktatást, kivonva azt az állami feladatok ellátásának rendszeréből.

Az előttünk fekvő javaslat indoklásában azt hozták fel érvként, hogy a versenyképes működés érdekében szükséges kivonni az alapítványi fenntartásban lévő intézményeket az államháztartási törvény és a közbeszerzési törvény hatálya alól. Ezzel gyakorlatilag elismerik, hogy ezen szabályok olyan béklyót jelentenek, amelyek ellehetetlenítik a működést. Kérdezem én: ki építette ezeket a bürokratikus szabályokat? Ki építette ezeket a bürokratikus akadályokat? Esetleg Brüsszel? Esetleg a migránsok? Vagy talán Soros György saját maga? Nem, tisztelt képviselőtársaim, hiába próbálják ezt elhíttetni bárkivel, nem! Önök, önök tették élethetlenné, az élethetlenné is minősített bürokratikus rendszert önök, az elmúlt 11 évben, a fideszes kormányzás építette ki. Ezek a szabályok nemcsak az egyetemek életét, de a közszféra valamennyi szereplőjének életét megkeserítik. Ellehetetlenítik, sok esetben átláthatatlanná és követhetlenné teszik. Ebből a rendszerből kívánja most Orbán Viktor kivonni az alapítványi fenntartók megteremtése által a számára kedves intézményeket, amelyek jelenleg elsősorban egyetemek, de a törvényjavaslat alapján ezek egyéb intézmények is lehetnek majd.

A tervezett lépéssel két legyet ütnek egy csapásra. Egyrészt megosztják az egyetemi szektort jól fizetettekre és alulf finanszírozottakra, ami által a valódi problémák elhallgathatóak lesznek, másrészt jelentős állami vagyont, nemzeti vagyont játszanak át olyan zsebekbe, amire az államnak a jövőben sem rálátása, sem befolyása nem lesz.

Az alapítványi megoldásokat a fideszes kormányok előszeretettel használják arra a célra, hogy ezeken keresztül, tudják: elveszítse a közpénz közpénzjellegét. Az a pénz, amit a közfeladat finanszírozására a köz érdekében, adók formájában a közneptől gyűjtött be az állam. Nem szeretnék jogászokba bocsátkozni, hiszen a törvények szövegét, még a Szájer-féle gránitszilárdságú Alaptörvényét is a kormánypártok a saját kényük-kedvük, pillanatnyi gazdasági érdekeik alapján, tetszőlegesen alakítják, de a józan ész és a jó erkölcs alapján csak annyit mondok, hogy, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, szégyelljék magukat! Szégyelljék magukat, hogy ilyen törvényeket tesznek ide! (Dr. Hoppál Péter: *Te beszélsz? - Az elnök csenget.*)

A beterveztett törvényjavaslat nem szolgálja sem a felsőoktatás érdekét, sem az érintett intézmények érdekét, sem a nemzeti vagyon hatékony hasznosítását. Nem az első alkalom, de vélhetően nem is az utolsó, hogy önök előre készülnek a '22-es bukásra. Mi másért lenne önöknek fontos az alapítványokba menekített vagyon ilyen szintű védelme?

Összességében azt gondolom, hogy önök most ebben a súlyos, honfitársaink ezreinek életét követelő helyzetben sem hagynak fel azzal az eddigi gyakorlattal, melyben több mint tíz esztendeje sajnos önök következtetések: nem a köz érdekében kormányoznak, csak azt nézik, hogy miként lehet legalizálni azt, ami egyébként egy normális jogrend szerint egész egyszerűen köztörvényes lopásnak minősülne; illetve miként tudják biztosítani magukat arra a hamarosan elkövetkező időre, amikor már nem kormányon, hanem pellengéren lesznek. (Dr. Hoppál Péter: *Gyurcsányi magaslatok! - Az elnök csenget.*)

A Jobbik vezérszónoki felszólalását képviselőtársam, dr. Brenner Koloman fogja folytatni, de ígérhetem önöknek, bárhol is lázadnak ezzel kapcsolatosan, hogy az ő mondatainak sem fognak örülni fideszes képviselőtársaim. Köszönöm szépen a figyelmüket. (Taps az ellenzék soraiból. - Dr. Hoppál Péter: *Vastaps!*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Hoppál képviselő úr, inkább arra ügyeljen, hogy a munkatársa ne jöjjön be az ülésterembe, mert nincs hozzá joga! (Dr. Hoppál Péter: *Elnézést!*) Köszönöm. Brenner Koloman alelnök úr következik. Parancsoljon!

DR. BRENNER KOLOMAN, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Nagyon köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! És köszönöm azt is, hogy Hoppál elvtársat rendre utasította, hogy a magyar Országgyűlésben van (Dr. Hoppál Péter: *Szégyelljé magad!*), nem ott-hon vagy a kocsmában. Köszönöm szépen.

„Az egyetemek működési formájának megváltoztatása nagy horderejű döntés, ami évtizedekre meghatározza Magyarország jövőjét, ezért kellő időt kell szánni a kidolgozására. A döntéseket előkészítő vitákba be kell vonni az érintetteket, a döntések során az azokat követően is tiszteltben kell tartani az egyetemi autonómiát. Tájékoztatni kell a nyilvánosságot és biztosítani a társadalmi kontrollt. Nem érheti hátrány azokat a magas színvonalon működő egyetemeket, amelyek

tartózkodnak az átalakulástól.” Az idézetnek itt van vége, ez a Magyar Tudományos Akadémia elnökségének egyhangú döntéssel meghozott állásfoglalása.

A néppárti Jobbik mint XXI. századi modern, konzervatív párt (*Nacsa Lőrinc és Hollik István nevet.*) azért tartja kiemelt stratégiai ágazatnak mind az oktatást, mind az egyetemi világot, mert mi tudjuk, hogy a magyar polgárok jólétét és szabadságát csak a tudás biztosítja a XXI. században, és a tudást pedig az egyetemeken és a tudományos kutatási helyeken lehet megszerezni, itt folyik az a pedagógusképzés is aztán, amely a társadalom széles rétegének ezt a tudást aztán tovább tudja adni.

(10.20)

Ráadásul - továbbra is idézek a Magyar Tudományos Akadémia állásfoglalásából - „a tudományos szabadság és az egyetemi autonómia az európai kulturális örökség egyik sarokköve”. Valódi konzervatív érték! Valódi konzervatív érték, amely mellett jómagam mint az Európa Tanács egyetemi autonómiáért és egyetemi szabadságért felelős jelentésteveje is nemzetközi szinten is kiállok.

Ráadásul ki kell emelnünk azt, hogy az önök tizenegy éves regnálása, nem, államtitkár úr, nem úgy kezdődött, hogy volt a fokozatváltás, és akkor önök ezt csak végrehajjták, hanem úgy kezdődött - jól emlékszem, mert akkor felelős egyetemi vezető voltam -, hogy önök önellátó felsőoktatást akartak a magyar egyetemi világra rászabadítani, szinte az összes államilag támogatott helyet önök meg akarták szüntetni. És akkor most idejön... Jelzem: hol van Palkovics miniszter úr? Én értem, hogy most már Stumpf István volt miniszter urat, a régen elhányt polgári zászló egyik régi képviselőjét is ide kellett hozni, hogy mentse a mundér becsületét - amit nem lehet -, de hol van a miniszter úr? És nem azért, mintha nem fogadnám el, mondjuk úgy, hogy a kenetteljes hóhér szerepét betöltő Schanda államtitkár urat, de azért mégiscsak furcsa az, hogy nincs itt a felelős miniszter, miközben a magyar egyetemi világ 70 százalékát hirtelen megváltoztatjuk! És nem úgy, ahogy azt az MTA állásfoglalása követeli, hogy komoly vitában, részletes egyeztetéssel, hanem úgy, hogy mondjuk, a Szegedi Tudományegyetem - azért emelem ki éppen Szegedet, mert ott szereztem diplomát - egy nagyon vitatott szenátusi döntéssel éppen hogy csak megszavazta ezt az előterjesztést. Mégpedig úgy, hogy azután - idézek egy kolléga leveléből - a Szegedi Tudományegyetem ma történetének talán legsúlyosabb bizalmi válságát éli: karok fordultak egymással szembe, karok fordultak szembe saját szenátusi képviselőikkel.

Ezt önök okozták! Önök! Senki más! Önöké a kétharmados felelősség 11 éve, és akkor ide mernek állni, és azt meri mondani az expozéjában az államtitkár úr, hogy ez egy törpe minoritás, aki itt nem elégedett, és még ráadásul - ezt egyszer már egy kérdés kapcsán lejátéztuk - arra is merészelnek hivatkozni, hogy gyakorlatilag önmaguk kérik az egyetemeket a modellváltást. Hát, persze! Ismerik az Örkény-egypercet; még

egyszer nem idézem ide, hogy saját kérésére Rajk Lászlót, a párt régi harcosát kivégezték.

Ráadásul azt azért lássuk be, hogy ez az egész folyamat egy olyan időszakban történik, amikor ez egy hosszú folyamat, amely úgy kezdődik, hogy ráadásul az utóbbi időben az egész kutatási világot is önök felforgatták azzal, hogy a Magyar Tudományos Akadémia kutatóhálózatát kiszervezték. Jómagam riportórként mind a Magyar Tudományos Akadémia korábbi elnökével, Lovász elnök úrral, mind Freund elnök úrral részletesen is megtárgyaltam a kialakult helyzetet, és meg kell hogy mondjam, hogy jobb lett volna hallgatni rájuk, és nem az önök erőpolitikáját és a Jobbik másik vezérszónokának nagyon egyértelmű politikai céljait követni. Hiszen nem történt meg az oktatók és a hallgatók, az egyetemi polgárok véleményének ismertetése. Ha valaki megnézi azt a ppt-t, amit mindenhol elvittek; komolyan mondom, szóval, értem, hogy menedzseroldalakon ez így jól néz ki, de egy komolyan veendő egyetemi vezető semmifajta hatástanulmányt, semmifajta mögöttes tartalmat nem lát azon kívül, hogy megfenyegetik őket, hogy akkor lesz pénz és fejlesztés, ha igent mondanak.

Nem egyszerű oktatók - idézőjelben az egyszerű oktatók -, hanem tanszékvezetők gyakorlatilag derült égből villámcsapásként éltek meg ezeket a folyamatokat. Aztán utána persze, mondjuk, a Debreceni Egyetem rektora, mondjuk, nyilvánosan kommunikátázza azokat, akik ezzel nem értenek egyet. Azért bocsánat, az egyetemi autonómia a középkor óta igazi konzervatív érték. Ha ez ellen valaki felemeli a szavát, tisztelt államtitkár úr (*Dr. Pószán László közbeszól.*), az nem baloldali.

Fontos az is, hogy önök állandóan és ebben az előterjesztésben is kiemelik, hogy ezáltal nő az egyetemek autonómiája. Nem, tisztelt fideszes képviselőtársaim (*Nacsa Lőrinc: De!*), a kuratórium autonómiája nő. Szóval, komolyan azt gondolja bárki, hogy azért, mert most Stumpf István körbejárt rektoroknál, és megígérte nekik, hogy istenbizonny, most már nem aktív miniszterek, meg Csányi bankvezér a Soproni Egyetem élére, meg abszolút egyértelmű politikai kinevezettek kerülnek a kuratóriumba, hanem a tudományegyetemeknél például hajlandók vagyunk esetleg a Magyar Tudományos Akadémia javaslatát is jóváhagyni, és egy ilyen személyt is delegálni a kuratóriumba, mondjuk, egy szem magát...? Szóval, most komolyan mondom, egy igazi polgári és konzervatív gondolkodású ember, mint Stumpf kolléga, ehhez hogy adhatja a nevét? Szóval, komolyan: nem! Egy törvényjavaslatban ezt törvény által kell szabályozni, ezért is tisztelettel kérem fideszes képviselőtársaimat, hogy támogassák a benyújtott módosító indítványunkat arról, hogy az egyetem választott vezetői kerüljenek ebbe a kuratóriumba ex officio, tehát hivataluknál fogva. Persze nincs nagyobb illúzióm, hogy saját hatalmi arroganciájukon túl bármi mást is látnának a magyar egyetemi világban.

Pedig kiváló javaslatokat tettek le az asztalra egyetemi kollégáim, például: a kétharmadát válassza a kuratóriumnak a szenátus; vagy pedig a kuratórium

elnökét a szenátus és az illetékes minisztérium konszenzussal válassza meg. Tehát rengeteg olyan kidolgozott módosító javaslat érkezett az egyetemi vezetőktől is egyébként vagy a kollégáinktól, amikre önök nem reagálnak. Önök élből és erőből mindent átvittek, utána még azt mondták, hogy ezt önként kérték az egyetem szenátusai, és most itt vagyunk, hogy egy pénteki napon egy összevont vitában az lesz a végeredmény, hogy a magyar egyetemi világ 70 százaléka olyan formába kerül, amiben semmilyen biztosíték nincs arra, hogy ezek a kuratóriumok hogyan döntenek.

Nem volt megfelelő kommunikáció az egyetemek polgárságával, és nem meggyőzőek azok az előnyök, amiket itt hallok. Versenyképesség, persze, versenyképesség! Mik az indikátorok? Mondanám ezt. Mi a versenyképesség indikátora? Azt, hogy csavart vagy féket gyártunk, ha már miniszter úrnál tartunk, ott azért ezt meg lehet szabni, de egy klasszika-filológiában ezt kicsit kevésbé lehet egyértelműen megszabni; persze lehet tudományos hivatkozásokra meg egyebekre ezt fölépíteni, nyilvánvalóan. Ugyanakkor azt gondolom, hogy egy ilyen modellváltás sokkal komolyabb és bonyolultabb dolog annál, mint hogy ezt ilyen ütemben, egyeztetés nélkül és az egyetemi polgárok akarataival szemben végrehajtsák, hiszen az autonómia az állami fenntartású intézmények esetében is fenntartható, és a versenyképesség is. Csak tisztelettel jelezném, hogy megfelelő finanszírozást kellett volna adni a magyar egyetemi világnak. Például ki kellett volna venni a közbeszerzési törvény hatálya alól az állami egyetemeket, hogy akkor ne kelljen, mondjuk, ha az ELTE gyufát szerez be, akkor közbeszerzést kiírni; mert ez jelenleg, ugye, így van. Tehát azt gondolom, hogy azok a bürokratikus akadályok, amelyekre maguk hivatkoznak, nem csak az alapítványi formával orvosolhatók.

Még egyszer mondom, leszögezem, minden egyes vezérszónoki felszólalásban leszögeztem, hogy nem az alapítványi formával van bajom, hanem azzal, hogy ezt úgy szabadították rá szinte - az öt egyetem kivételével, ha most jól mondom, vagy hat - a teljes magyar egyetemi világra, hogy nem tudják az érintett egyetemi polgárok, hogy ez mit fog számukra jelenteni. Nem szólhattak bele a saját sorsukba.

De van jó hírem is. A reményeink szerint 2022-ben felálló nemzeti egységkormány, amelyben mind jobb-, mind baloldali pártok részt vesznek, ezt az egész folyamatot felül fogja vizsgálni, hiszen látjuk azt, hogy erre nagy igény van a magyar egyetemi világban. Lássuk be, hogy például az, hogy a közalkalmazotti viszonyukat a kollégáim elvesztik, igenis sok embert aggaszt, hiszen látják, hogy mi történik a többi olyan területen, ahol ezt már önök megtették. És bocsánat, az pedig, hogy ebbe a PowerPointba beírják, hogy kétszer 15 százalékos béremelés, egyszerűen, ne haragudjanak már, szóval, tényleg szembekepcése az egyetemi polgároknak és oktatóknak! Tehát arra hivatkozva, hogy ja, csak akkor lesz ám fizetésemelésed, ha igent mondasz, szóval, komolyan: ennyibe nézik a magyar tudományt és a magyar egyetemi világot? Komolyan, ennyibe nézik? Tényleg szégyelljék magukat!

Az a döntés, amit most meghozunk, nemzedékek tanulási, oktatási és kutatási lehetőségeit fogja meghatározni, tehát a döntésünk történelmi; a történelem ítélőszéke előtt önök insufficienter minősítést fognak kapni, de remélem, egy év múlva újra ezeket a döntéseket felül tudjuk végre vizsgálni.

Természetesen a Jobbik-frakció ezt nem tudja támogatni. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a Jobbik padsoraiban.)*

(10.30)

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka Nacsa Lőrinc képviselő úr, aki beszédét itt, az emelvényen fogja elmondani. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

NACSA LŐRINC, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Államtitkár Úr! Ha nagyon rövid akarnánk lenni, elintézhetnénk annyival ezt a törvényjavaslatot, hogy ha önök kiállnak az egyetemek autonómiája mellett, ahogy ezt sokszor hangoztatják, ha önök hallgatnak és bíznak az egyetemi szenátusokban, ahogy ezt sokszor hangoztatják, akkor önök elfogadják az egyetemek szenátusainak a döntését, megszavazzák a törvényjavaslatot, nincs itt semmiféle látnivaló.

Csak hát, nem ez történik, tisztelt képviselőtársaim, mert önök semmibe veszik és fölül akarják írni az egyetemek szenátusainak a döntését. *(Varga Zoltán közbeszól. - Az elnök csenget.)* Önök meg akarják támadni az egyetemek szenátusainak a döntését, és önök csorbítani akarják az egyetemek autonómiáját. Nem hagyják nekik, hogy egy választott szenátus eldönthesse, hogy milyen irányba akarja továbbfejleszteni a nemzetközi kapcsolatrendszerét, a szakmai tudásbázisát, a hallgatókkal való viszonyát, és a nemzetközi rangsorokban hogyan szeretne egyre feljebb és feljebb jutni. Önök tehát arcon köpik az egyetemek szenátusait, és az ő döntéseikre azt mondják, hogy ez nem jó döntés.

Önök innen a parlamenti székeikből elmondják az egyetemek szenátusainak, hogy rosszul döntöttek, sok helyen egyhangúan, sok helyen kétharmados és több helyen több mint feles többséggel. Tehát önök ezeknek az embereknek azt üzenik, hogy rosszul döntöttek. Ilyen egyszerű. Ha önöknek fontos lenne az egyetemek autonómiája és fontos lenne az egyetemek szenátusainak a döntése, ahogy ezt az elmúlt két évben egyébként számtalan ehhez hasonló vitán hangoztatták, akkor ez a vita egy nagyon rövid vita lenne, és a pár hét múlva esedékes szavazáson egyhangúlag menne át ez a törvényjavaslat, ha hüek maradnának azokhoz a mondatokhoz, amelyeket itt az elmúlt években hangoztattak.

Az a helyzet, hogy amikor a felsőoktatásról beszélünk, akkor el kell azt mondani és el kell ismerni azt az eredményt, ami az elmúlt években már látszódott. Hiszen a magyar egyetemekről jöttek ki azok a fiatalok, szakemberek, mérnökök, bölcsészek, orvosok és

számtalan szakember, aki hozzájárult ahhoz, hogy a magyar gazdaság egy olyan sikerpályára állt 2012 után, ami a 2019-es rekordévet, a koronavírus-járvány előtti rekordévet is jellemezte, ehhez a gazdasági sikerszériához a magyar egyetemekről is kijövő hallgatók járultak hozzá. Szerintem egy óriási siker, ne hallgassuk el azt, hogy ilyen minőségi képzéseink vannak a magyar egyetemeken, ami ilyen gazdasági teljesítményre képes egyébként az országban, hogy az Európai Unió átlagánál dupla akkora volt a gazdasági növekedés Magyarországon, hogy rekordszinten voltak a beruházások, és így tovább, ezt önök pontosan tudják.

A nemzeti kereszténydemokrata kormány célja 2010 óta a hatékony, versenyképes nemzeti felsőoktatási rendszer kiépítése, ami piacképes, korszerű, XXI. századi, használható és valódi tudást ad és gyakorlatot is ad a diploma mellé. Az elmúlt évtizedben a magyar gazdaság teljesítményének köszönhetően több forrás és több figyelem irányult a magyar felsőoktatási rendszerre is. Az elmúlt tíz évben számos új egyetemi campus, kollégium épült vagy újul meg most, a magyar egyetemeken végzett hallgatókért pedig sorban állnak a munkáltatók.

Az elmúlt évek gyors világgazdasági dimenzióváltása, az előttünk zajló új digitális ipari forradalom bebizonyította, hogy a felsőoktatás jövőbeli versenyképessége érdekében szükség van a modellváltásra. A kormány 2016-ban megalkotott felsőoktatási stratégiájának eredményeképpen az elmúlt években kiemelten sok fejlesztés és kormányzati támogatás jutott a magyar felsőoktatás korszerűsítésére. Az elmúlt években megvalósult az egyetemekhez kapcsolódó kutatásfinanszírozási rendszer kiépítése, megerősítésre került a felsőfokú duális képzés, illetve kialakításra került a hazai egyetemek Kárpát-medencei oktatási struktúrája. Teljesen megújult a doktori képzés rendszere, melynek során négyéves képzésben növekvő ösztöndíjak és hallgatói létszám biztosított, továbbá elindult a kooperatív PhD-képzés is.

Nagymértékben sikerült növelni a külföldi hallgatók létszámát is a hazai felsőoktatásban, 2013-hoz képest 65 százalékkal nőtt a Magyarországon felsőoktatási képzést folytató külföldi hallgatók száma. Ezzel párhuzamosan a hazai egyetemek nemzetközi együttműködései is jelentősen bővültek és javultak. Jelentős volt a felsőoktatási fejlesztéspolitikai koncentrációja, melynek keretében megvalósult a felsőfokú végzettséget szerzők arányának növelése a felsőoktatás minőségének és hozzáférhetőségének együttes javításával, a képzések munkaerőpiaci relevanciájának az erősítése, valamint a kutatói utánpótlás biztosítása.

Az elmúlt években az a folyamat egyre inkább beérni látszódott, miszerint nem kizárólag minél több egyetemistára van szükség, hanem minél több értékes, használható diplomát szerzett fiatalra. Ez a célkitűzésünk továbbra is változatlan, nem önmagában az a legfőbb érték, hogy minél több egyetemistánk legyen, hanem az a nemzeti érdek, hogy a magyar egyetemekről kikerültek fiatalok értékes és versenyképes diplomát vehessenek a kezükbe. Az elmúlt években,

az elmúlt időszakban a magyar felsőoktatás számos, nemzetközi viszonylatban is értékelhető eredményt ért el, azonban a célunk nem kevesebb, mint hogy a magyar felsőoktatás és a benne részt vevő fiatalok a jövő nyertesei legyenek. A hatékonyabb és korszerűbb felsőoktatás érdekében eddig tíz felsőoktatási intézmény fenntartói jogai kerülnek vagyonekezelő alapítványokhoz, ahol az állami gondoskodás biztonságos, de szűkös keretei helyett a piaci alapú, teljesítményelvű szemlélet került előtérbe.

Itt most már, bár rövid ideig, de tapasztalatról is beszélhetünk. Szilágyi György azt mondta, hogy csúfos kudarc az eddigi modellváltás az egyetemeken. Sajnos a számok és a valóság megint nem Szilágyi Györgyöt igazolják, hiszen ha megnézzük a Corvinus Egyetemet, például a legrégebben a modellváltással élő egyetemet, akkor az elmúlt öt év átlagához képest 26 százalékkal több magyar fiatal írta be az első helyre a Corvinus Egyetemet az idej felsőoktatási rangsorba és az idej felvételi jelentkezésekbe. 26 százalékkal több fiatal mondta azt, hogy igen, ez neki tetszik, és ezt a tudást itt szeretné, a modellváltáson átesett Corvinus Egyetemen megszerezni, 26 százalékkal több magyar fiatal mondta azt, hogy első helyen a Corvinus Egyetemet választotta. Ez már tapasztalat, a modellváltás első bimbózó sikerei.

Önök itt nem alternatívát kínálnak, hanem önök ellene mennek egy rendszernek, úgy támadnak egy olyan rendszert, amit még önök szerint is csak éppen rövid ideig próbáltunk ki. Ha önök öt, tíz, tizenöt év múlva ideállnak és azt mondják - akkor is, remélem, ellenzékben, mert azt jól csinálják, az ellenkezést, tehát maradjon meg önöknek ez a szerep -, akkor azt mondom, hogy jogos az a kritika, hogy öt, tíz, tizenöt év után, amikor önök azt mondják, hogy ha nem lesznek eredmények, ha nem lesznek sikerek, ha nem lesznek bővülő nemzetközi együttműködések, akkor önök kritizálják ezt a rendszert, hogy hiba volt a modellváltás.

Most egy olyan rendszert kritizálnak, ami eddig a rövid idejű életében sikereket, apró, kecsesgető, kezdő sikereket hozott, kudarcokat egyelőre nem, reméljük, ez így is marad, tehát önök alap nélkül kritizálnak egy olyan rendszert, ami most épül ki, és most látszanak az előnyei.

Magyarországon még viszonylag új, de Nyugat-Európában, Észak-Amerikában és Délkelet-Ázsiában már régóta sikeresen működő modellben az intézmények gyorsabban reagálhatnak a gazdasági igényekre, és az intézményeknek nagyobb lehetőségük nyílik kiaknázni a kínáló piaci lehetőségeket és a nemzetközi együttműködések.

Az előttünk fekvő törvényjavaslatok további 11 egyetem esetében tesznek eleget az egyetemeken szenátusai által kezdeményezett modellváltásnak. A felsőoktatási intézményeket fenntartó Innovációs és Technológiai Minisztérium a 2020. év végén felkérte az egyetemeket arra, hogy intézményfejlesztési terveiket újítsák meg, melyben számos egyetem jelezte, hogy a versenyképesebb működés miatt a modellváltás lehetőségét vizsgálja. A modellváltásról az egyetemeken

szenátusai 2021. január, február, március hónapok alatt döntöttek. A szóban forgó egyetemeken szenátusai tehát nagy többséggel támogatták a modellváltást, melyek a Debreceni Egyetem, a Dunaújvárosi Egyetem, a Semmelweis Egyetem, az Óbudai Egyetem, a Testnevelési Egyetem, valamint az egeri Eszterházy Károly Egyetem, mely utóbbi egyébként támogatta továbbá a Sárospataki Comenius Campus kiválását, melyből létrejön a Tokaj-Hegyalja Egyetem. A most tárgyalt több egyetemi szenátus elsöprő többséggel támogatott modellváltásához a Pécsi Tudományegyetem, a Szegedi Tudományegyetem, a Nyíregyházi Egyetem, a Budapesti Gazdasági Egyetem, valamint a Magyar Táncművészeti Egyetem is hozzátartozik.

A magyar felsőoktatási rendszer mostani és az elmúlt időszakban bekövetkezett módosításai egyértelműen a hallgatók érdekeit szolgálják. A cél nem kevesebb, ahogy már mondtam, mint hogy a magyar felsőoktatásban részt vevő magyar fiatalok a jövő nyertesei lehessenek.

(10.40)

A felsőoktatási átalakítások célja továbbá, hogy a magyar egyetemeken központi szerepet töltsenek be a hazai kutatás-fejlesztésben és innovációban, valamint Magyarország regionális tudásközponttá is válhasson. Azt gondolom, hogy azok az ellenzéki támadások, amiket az elmúlt időszakban is, akár a mai napon, akár a korábbi viták keretében megkaptunk, az egyrészt egy hangulatkeltés, az egyetemi polgárság egymásnak ugrasztására irányulnak. Amikor azt támadják, hogy vagyont kapnak az egyetemeken, tehát lesz forrásuk arra, hogy fejlesszenek, lesz forrásuk arra, hogy nagyobb mozgásteret építsenek ki maguknak, lesz mozgásterük arra, hogy külföldi, nagy hírű vendégoktatatókat hívhassanak, hogy hazai innovációkat emeljenek be a gyakorlati képzéseikbe, amikor erre forrást rendelünk a vagyontáradással, akkor ezt önök támadják. Azt is támadják, hogy az elkövetkező időszakban soha nem látott felsőoktatási fejlesztés valósulhat meg mintegy 1500 milliárd forint értékben. Óriási, felfoghatatlan nagyságrendű pénzről beszélünk, amelynek a nyertese a felsőoktatásban oktató, a felsőoktatásban tanuló és a jövő generációja lesz.

Számos nemzetközi példát ide lehetne sorolni, a Yale Egyetem történetét néztem meg alaposabban, azért is, mert az egy egyházi alapítású egyetem egyébként, mint magánegyetem, senki nem mondhatja, hogy egy rossz hírű egyetemről vagy ne világhírű kutatókkal és oktatókkal rendelkező egyetemről lenne szó, számos amerikai elnök, miniszter végzett ott; egyébként az ELTE is egyházi alapítású egyetem, csak innen a párhuzam. Azt gondolom, hogy olyan példákat lehetne Észak-Amerikából, Nyugat-Európából, Délkelet-Ázsiából hozni, amik a világ száz legjobb egyetemei közé tartoznak. Miért akarják önök megtagadni a magyar egyetemektől azt a lehetőséget, hogy fel tudjanak zárkózni a világ élvonalához, hogy megkapják azt a tőkét, megkapják azt a mozgásteret, megkapják azt a lehetőséget, hogy felzárkózzanak a világ

legjobb egyetemei közé, hogy a magyar fiatalok a világ legjobb egyetemei közül Magyarországról jöjjenek ki, a zsebükben egy versenyképes, sokat érő diplomával?

Jobbikos képviselőtársaim támadták a felsőoktatásba irányuló új forrásokat. Szilágyi György képviselő úr le is nézte a vidéki egyetemeket, mert azt mondta, hogy a nagy hírű budapestiek és mellette az Orbán Viktor által támogatott vidéki egyetemek. Ezt a vidéki egyetemek oktatói karának és egyetemi polgárságának a nevében is kikérem, hogy ilyen hangon beszéljen a vidéki egyetemekről. Ön azt mondja, hogy arra való a mostani modellváltás, hogy a kormánykritikus véleményeket elhallgattassuk, valami ilyesmit mondott, miközben tegnap nem állt ki egy, Németországban egzisztenciáját veszített, a véleményét felvállaló magyar kapusedzőért.

Tudja, képviselő úr, milyen iszonyatos adósságokkal rendelkeztek az egyetemek? Erről sokszor nem beszélünk, hogy milyen elképesztő adósságokat halmoztak fel az egyetemek a 2010 előtti kormányok regnálásának köszönhetően, fojtogató adósságok, hogy azzal töltötte el az egyetem gazdasági vezetése az idejének nagy részét, hogy megpróbálja azt kigazdálkodni, hogy hogyan tudják eltolni a fizetési határidőket és hogyan tudják eltolni a törlesztéseket, mert olyan fojtogató méretű és óriási adósság nyomta az egyetemek vállát, hogy sokszor már akár a munka, a magas szakmai minőségi munka rovására mehetett az, hogy kizárólag a pénzügyi túléléssel kellett foglalkozni, olyan adósságok voltak. Mellár képviselő úrnak, ha komolyan gondolja azt, amiket itt el szokott mondani, akkor meg kell erősítenie azt, hogy milyen óriási adósságok voltak az egyetemeken abban az időszakban.

A Jobbik a 2010-es programjában még egészen mást gondolt a felsőoktatásról, mint amit meghallgathattunk Brenner Koloman és Szilágyi György képviselőktől, akkor csak színvonalatlan tömegképzés melegágyává változtak az egyetemek, ez volt a programjuk lényege, akkor ezt gondolták még az egyetemekről - a bolognai rendszert is megszüntették volna -, de színvonalatlan tömegképzés melegágya, így beszéltek akkoriban az egyetemekről. Szerintem nem helyes így beszélni a magyar egyetemekről és a magyar oktatókról.

Az, hogy Brenner Koloman képviselő úr a béremelést támadja, s azt mondja, hogy az milyen arcátlan dolog, hogy béremelést szeretnénk az oktatóknak, szerintem nagyon helyes, megérdemlik a béremelést az egyetemi oktatók (*Szilágyi György közbeszól.*), de akkor mondja a kollégái szemébe, tisztelt alelnök úr, az egyetemi kollégái szemébe, hogy ön támadja azt, hogy ők 15, aztán még 15 százalékos béremelésben részesüljenek. Egyébként az elmúlt években is folyamatos volt az egyetemeken a bérfeljesztés.

És meg is válaszolta azt a kérdést, mert elmondta, hogy szerinte nem lehet mérni a teljesítményt, csak a mérnöki, gazdasági szakokon, és a különböző bölcsész szakokon nem lehet mérni a teljesítményt, a klasszika-filológiát hozta itt példának, majd utána saját maga meg is válaszolta a kérdést, mert elmondta, hogy természetesen a minőségbiztosítási pontok, a

nemzetközi eredmények, a publikációk abszolút mérhető eredmények, és rendelkezésre is állnak. De természetesen pontosan tudják ezt az egyetemek vezetői, hogy hogyan kell, melyik szakmában, melyik szakon hogyan kell mérni azt az eredményt, azt a teljesítményt, de alapvetően a magas minőségre szorító és a magas minőséget célzó képzésben hogyan lehet mérni az előrelépést és az eredményeket.

Én összességében azt szeretném elmondani, hogy az önök támadásai természetesen, mint ahogy azt megszokhattuk, politikai jellegűek, sem alternatívát nem tudtak a felszólalásaikban felmutatni, és ha a személyes sértettséget például Brenner Koloman esetében lehámozzuk, akkor elhangzottak olyan mondatok is, hogy egyébként neki nincsen baja az alapítványi formával, elhangzottak olyan mondatok is, hogy természetesen az egyetemi autonómia növelése jó dolog, és amikor azt mondja, hogy az egyetemek autonómiája csökken, de az egyetemet fenntartó kuratóriumé nő, akkor én ezt nem tudom értelmezni. Az egyetemeket fenntartó kuratóriumok autonómiájának növelés egyenes arányos az egyetemek autonómiájának a növelésével, ilyen egyszerű, mert a vezetés mozgásteret nő, és egyébként alkalma lesz nemzetközi mozgásteret bővíteni, alkalma lesz szakmai díjakat elnyerni, alkalma lesz olyan magas hozzáadott értékű diplomákat kibocsátani a modellváltás és a mozgástérbővülés eredményeképpen, akkor igenis az a kuratórium és Magyarország mindenkiné a közös sikere.

Nemcsak a kuratóriumé, nemcsak az egyetemi polgárságé, hanem egész Magyarország sikere az, ha a következő években a modellváltások eredményeképpen ezek az egyetemek egyre feljebb és feljebb tudnak jutni rangsorokon, egyre magasabb minőségű diplomákat tudnak kibocsátani, és egyre több magyar fiatal utána itthon megtalálja ennek a diplomának a birtokában a számításait, és egyről kettőre, majd háromra, majd négyre, majd ötre tud jutni, és közösen hozzá tudunk majd járulni a következő évtizedek óriási országépítéséhez.

Elhöz szükség van a modellváltásra, szükség van a XXI. századhoz való alkalmazkodásra, éppen ezért a KDNP-frakció támogatni fogja a törvényjavaslatot. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypártok sorából.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Az MSZP képviselőcsoportjának is két tagja ismerteti a frakció álláspontját, Hiller István alelnök úr és Gurmai Zita képviselő asszony.

Elsőnek megadom a szót Hiller István alelnök úrnak, aki felszólalását itt, az emelvényen fogja elmondani. Megvárom, míg leveszi a maszkot. Köszönöm szépen. Parancsoljon, alelnök úr, öné a szó.

DR. HILLER ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársak! Tisztelt Országgyűlés! Magyarország sikere mindannyiunk közös ügye, és nekem az a meggyőződésem, hogy mindannyian ezt a közös sikert akarjuk. Ahhoz, hogy közös ügyünk legyen, ahhoz stratégiai

kérdésekben az álláspontokat érdemes ütköztetni. A közös siker nem azt jelenti, hogy ugyanúgy gondolkodunk, de senkitől, egyetlen magyar képviselőtől nem vitatom el, hogy az országunk érdekét szolgálja. Engem az érdekel a jelenlegi vitában és a beterjesztett törvényjavaslatban, törvényjavaslatokban, hogy szolgálja-e Magyarország jövőbeli sikerének ügyét mindaz, amit egyébként ebbe belefoglaltak.

A felszólalásom különböző aspektusokból kívánja megvilágítani, mit látok és mit nevezek a felsőoktatásban stratégiai távolságban sikernek, mi az, ami szolgálja, mi az, ami kétséges, és mi az, ami az én megítélésem szerint ellentétes, mert nem tudja szolgálja. Ezért első gondolatokként, kérem, engedjék meg, hogy arról beszéljek, ez a modellváltásnak nevezett átalakítási kísérlet vajon emeli-e a felsőoktatás, az egyes intézmények színvonalát, vajon versenyképesebb lesz-e a magyar felsőoktatás, a megnevezett intézmények versenyképesebbek lesznek-e. Ebben a kérdésben mégiscsak rá kell világítani, hogy mi az a folyamat, amely miatt ez elő kell hogy kerüljön, és amellyel indokolják, én sok esetben vitatom.

(10.50)

Azt kell mondjam, tisztelt Országgyűlés, és itt ezen a ponton, tisztelt kormánypárti többség, hogy alapvetően a 2011-ben elfogadott nemzeti felsőoktatási törvénynek nevezett jogszabály egy olyan folyamatot tört meg, amelyet korábban, durván két évtizeden keresztül egymást követő kormányok hasonlóképpen, eltérő hangsúllyal, de irányát tekintve hasonlóképpen szolgáltak.

Ennek két alapvető fejezete volt. 1990-től nagyjából másfél évtizeden keresztül egy szükséges mennyiségi változás zajlott le a magyar felsőoktatásban, mert a rendszerváltozáshoz úgy érkezett el a magyar felsőoktatás, hogy Európában Albánia után mi bocsátottuk ki a legkevesebb diplomást. Az a döntés tehát, hogy mennyiségi változás legyen, több egyetem több hallgatóval, helyes döntés volt az egymást követő kormányoktól, Antall József kormányától egészen a mi egyik kormányunkig. De azt is lehetett látni, hogy ez a mennyiségi változás a minőségben kárt okozott, nem tudta tartani a magyar felsőoktatás azt a színvonalat, amit egyébként korábban elvártak tőle, és amit produkált, ezért helyes döntés volt, hogy másfél évtized után az a politikai-szakmai elhatározás került előtérbe, hogy immáron a minőségre, a színvonalra és nem a mennyiségre kell fektetni a hangsúlyt, így aztán a hallgatói létszám, az egyetemi berendezkedés, a felsőoktatási törvény többszöri módosítása ezt a célt szolgálta.

Tisztelettel emlékeztetem önöket arra, hogy a 2010 előtti utolsó felsőoktatásitörvény-módosítás nemhogy megteremtette az üzleti élet és a felsőoktatás közötti kapcsolatteremtés lehetőségét, hanem egyenesen motiválta, arra biztatta a felsőoktatás szereplőit, arra biztatta az üzleti élet szereplőit, hogy fogjanak össze: az egyik hozza a tőkét és a piaci tapasztalatot, a másik hozza a tudást, az infrastruktúrát, és a

kettő együtt működnek. Azt kell mondjam önöknek, hogy a 2011-es felsőoktatási törvényük ezt a folyamatot megszakította, nem ismerte el, koncepciójában szakított egy két évtizedes hagyománnyal, és kimondottan rossz irányba vitte a magyar felsőoktatást, az egy szakmailag gyenge törvény volt, rossz.

Így aztán valóban iránymódosításra kényszerültek. Ugyan több mint fél évtizedbe telt, amire kihordták az iránymódosításnak legalább az alapját, és egy bizonyos stratégiában a „fokozatváltás” kifejezést használva, egy kétségtől színteljes, sok tekintetben általunk, általam is vitatott, de az irányát tekintve feltétlenül vitaképes dolgot, anyagot tettek le.

Az a kérdés, tisztelt kormánypártiak, tisztelt előterjesztő államtitkár úr, hogy a mostani beterjesztés vajon levezethető-e a kormány által elfogadott fokozatváltásból. Én azt állítom, hogy nem. Én azt állítom, hogy nem! Értem, hogy önök próbálnak kapcsolatot teremteni az önök által elfogadott stratégiai irány és a jelenleg beterjesztett törvény között, de ha nem a szlogeneket, hanem a tartalmat nézzük, akkor sajnálatos módon cáfolnom kell ezt az állítást. A „Fokozatváltás a felsőoktatásban” című dokumentum sem irányában, sem konkrétumában nem mondja ki, hogy alapítványi formában kívánják átalakítani a magyar felsőoktatást vagy legalábbis annak döntő többségét, sőt azt a szót, hogy „alapítvány”, az egész dokumentum három alkalommal említi meg: kétszer lábjegyzetben, a 15. és 16. oldalon, és egyszer a főszövegben, a 34. oldalon, összefüggéseiben pedig korántsem.

Ezért sajnálattal azt kell mondjam önöknek, hogy a két dokumentum között tényleges gondolati következtetés, következmény nincs. Ez a jelenlegi törvény nem azért fekszik előttünk, mert önök továbbvitték a „Fokozatváltás a felsőoktatásban” című anyagot, hanem valami egészen más miatt, amiről érdemes még beszélni.

Így tehát azt kell mondjam, hogy az, hogy az alapítványi formát választják a magyar felsőoktatás intézményei döntő többsége számára, nem szükséges ahhoz, hogy a versenyképességet, a mozgásteret bővítsék, mert az egyébként megvalósítható állami fenntartásban, egyébként megvalósítható alapítványi fenntartásban, de ezért, csak ezért egyáltalán nem szükséges az az átalakítás, amely a törvényjavaslatban előttünk van.

Hasonlóképpen a színvonal kérdésében javaslom, hogy nézzük a nemzetközi példákat. Itt el kell mondjak valamit: én nem hiszek abban, hogy a felsőoktatásban meg úgy általában nekünk bármit másolni kell; nem hiszek abban, hogy létezne a megváltó, csak önálló út. Nemzetközi példákat, rangsorokat annyiban kell tudni használni, amennyiben értékeljük és látjuk ezeknek a jelentőségét, de túlmisztifikálni nem kell, ugyanakkor mégiscsak ad egyfajta támpontot a saját felsőoktatásunk meg a nemzetközi felsőoktatás egymáshoz való viszonylatában is.

Én azt akarom, tisztelt Ház, hogy a magyar felsőoktatás intézményei ebben a sorrendben a lehető legjobb helyre kerüljenek; nem ettől várom a megoldást, de egyébként nem tartom lényegtelennek. Sajnos, ha

itt nem általánosságokban beszélünk, hanem konkrétan, akkor nem látom, hogy ez a jelenlegi elképzelés bármilyen módon ezen példák alapján alátámasztásra kerülne. Többször elhangzott, hogy még Közép-Európában, tehát a mi térségünkben is lemaradt a mi felsőoktatásunk, merthogy a környező országok és a környező egyetemek más rangsor más besorolását birto-
kolják. Ez egyébként így van, csak hogy akkor nézzük meg konkrétan!

Tisztelt Országgyűlés! A Bécsi Egyetem a legelfogadottabb rangsorban a 150. helyen van, és tisztelettel közlöm önökkel, hogy állami fenntartású egyetem. A prágai Károly Egyetem ugyanebben a rangsorban a 260., meg sem kérdőjelezi senki Csehországban, hogy ne állami egyetem maradjon. A krakkói Jagelló Egyetem a 326., messze megelőzve a legszínvonalasabbnak nevezett magyar egyetemet, természetesen állami egyetem. Ha egy kicsit tágabban kitekintünk, és a mi hagyományainkat is figyelembe vesszük, a Karls Ruprecht Universität Heidelberg a világrangsorban a 64., Baden-Württemberg tartomány, ebben az értelemben az állam kizárólagos tulajdona. A Göttingeni Egyetem, sok egykori magyar diák alma matere, a 195., teljes egészében állami egyetem. Az Alma Mater Studiorum Bologna, amely híres a mi történelmünkben is, a 160., állami egyetem.

A világranglista első száz egyeteme közül, amelyben egyébként tipikusan angol vagy amerikai, három szingapúri, ausztrál és két svájci, illetve az előbb említett német egyetem van, egyetlenegy nem tudnak mondani - egyetlenegy sem! -, amelyik állami fenntartásából alapítványi fenntartású lett; egy sincs, se az 1., se a 99. Van olyan egyetem, amely állami fenntartásából alapítványi fenntartású lett: a finnországi Alvar Aalto Egyetem, és az Alvar Aalto Egyetem a 124. ebben a rangsorban.

Ebből, tisztelt képviselők, a következő következtetést kell és szükséges levonni: egy egyetem lehet jó, ha állami fenntartású, és lehet jó, ha alapítványi fenntartású, egy egyetem lehet gyenge, ha alapítványi fenntartású, és lehet gyenge, ha állami fenntartású. A fenntartótól nem függ a felsőoktatási intézmény színvonala, még pontosabban: nem ettől függ.

Ezért tisztelettel kérem annak elismerését és beismerését, hogy a modellváltás, ami egyébként fenntartóváltás, önmagában semmilyen színvonal-emelést nem hoz, nem is fog hozni, nem ezen múlik a színvonal. Tehát ha önök az országunk sikerét célozzák meg, és ebben nyilván közösek vagyunk, akkor ki kell mondani, hogy az az eminens része a törvénynek, hogy egyébként legyen modellváltás, mert az a színvonal-emelés előfeltétele, hamis, nem igaz.

(11.00)

A második kérdés az a belső szerkezet, amelyet önök javasolnak a modellváltó felsőoktatási intézményeknél. Az előbb említett alapítványi forma és az alapítványi jogokat gyakorló kuratórium létrehozatala és összetétele, tudniillik hogy tulajdonosváltás zajlik és történik, szintén igen jelentős kritikája

mindannak, amit az elmúlt durván egy évtizedben tettek.

Először is az, hogy egy testület - nevezzük akkor ezen törvényjavaslat szerint kuratóriumnak - a saját későbbi összetételéről, az összetétel változásáról, esetleges pótlásról vagy bárminemű, a belső működését tekintő meghatározó személyi és koncepcionális kérdéssről önmaga dönt, tehát önmaga dönti el, hogy ki legyen egy későbbi tagja szükség esetén, ezt autonómiának feltüntetni egész egyszerűen ostobaság. Ez nem autonómia, ez feudalizmus, a feudális testületekre voltak ilyenek jellemzők - Magyarország történetében egyébként a feudalizmus messze jelen van 1990-ig a legkülönbözőbb társadalmi formákban -, hogy egy testület a belső szabályairól, belső összetételéről önmaga dönt. Önök egy, a magyar történelemben nagyon jellemző, ám azt gondoltuk, hogy a rendszerváltással meghaladott intézményi jellemzőt hoznak be, amikor a kuratóriumok esetében a kuratórium működése, összetétele dolgában, esetleges személyi kérdések ügyében arra jogosítják föl, hogy önmaga döntsön. Ez feudalizmus, ez nem autonómia.

Így aztán nem lehet azt a példát hozni, hogy de vannak olyan intézmények, egyetemek, ahol például egy adott város, Berlin városának polgármestere milyen tisztséget tölt be. Tudniillik önök a kuratórium elnökét és tagjait néven nevezik, nem a mindenkit, merthogy nem egy név szerepel Berlin esetében, számos amerikai egyetem esetében, hanem egy tisztség, a kormányzó, és nem egy név; Berlin kormányzó főpolgármestere, és nem egy név. Itt meg csak a tisztség kedvéért hadd ne nevezek egyvalakit néven, mert ugyanúgy illik a többire, és senkit nem akarok megbántani. De hát hogyan merésze egy adott kormány a jelenlegi kormány aktív miniszterét, minisztereit személyükben betenni egy olyan kuratóriumba, amelynek összetételén egyébként a későbbiekben a törvény szerint nem lehet változtatni? Nem arról van szó, hogy Magyarország igazságügy-minisztere, hanem egy megnevezett személy. Nem arról van szó Berlin esetében, hogy egy megnevezett személy, hanem a várost vezető, választott tisztségviselő, ezzel tehát takarózni nem lehet.

A belső szerkezet ugyanakkor a kuratórium teljhatalmát hozza, a rektor jelentőségét stratégiai kérdésekben jelentősen csökkenti, a szenátus szerepét stratégiai kérdésekben egyszerűen szimbolikussá teszi, és ehhez képest az a kegy, hogy a szenátus a felügyelőbizottságba tagot delegálhat, micsoda nagyszerű, azért valljuk meg, inkább cinizmus, mint szakmai megalapozottság.

Nem beszélve azokról a tisztségekről, amelyeket épp önök hoztak létre, lásd: kancellári tisztség és működés, amelyet már a miniszterelnöki biztos úr is erőteljesen kritizál, továbbá a konzisztóriumok kérdése, amelyekről meg már szó sincs. Ez nem azt mondja, hogy valamiféle stabilitás jellemzi az önök felsőoktatás-politikáját, valamiféle kontinuitást, épp az ellenkező: ez diszkontinuitív. Ez állandóan szakít, újabb és újabb dolgokkal kísérleteznek, mert valójában és igazából a felsőoktatás jövőjéről önöknek nincs hosszú

távú, stratégiai képük, hanem fél évtizedenként változtatnak ezen, megcáfolva saját korábbi önmagukat.

Vegyük a finanszírozás kérdését - jelentős dolog -, miből, hogyan gazdálkodik egy egyetem. Itt azt kell mondjam, hogy szintén különböző megoldásokat kell hogy válasszanak, hiszen az, amit példaként említenek, az elsőként végrehajtott modellváltást a Corvinus Egyetem esetében, ott önök a közös vagyon, a magyar közös vagyon részvénypakettjei egészéből jelentős és stabilitást biztosító két jelentős csomag meghatározó részét tették le a Corvinus Egyetem finanszírozási alapjaként, csak rá kell jönni, hogy ezt minden esetben minden egyes intézménynél nem tudják megcsinálni.

Így aztán azt mondják az 1. § (4) bekezdésében - idézem - a finanszírozás kérdéséről: Magyarország mindenkori költségvetésének tervezésekor előresorolt tényező az adott intézményeknél a finanszírozási feltételek biztosítása. És ha nem? És ha nem? Hogyan tetszenek egy demokráciában előre rendelkezni mindenkori költségvetésről, vitatva a mindenkori kormány jogát egy nem nemzetközi szerződésben rögzített egyfajta kötelezettségvállalás dolgában? Hogyan gondolják azt, hogy a mindenkori kormány legeminensebb feladatát korlátozzák, tudniillik hogy a bármikor kormány hogyan állítja össze a szavazópolgárok által megadott legitimitással élve az ország költségvetését, és hogy abban mi szerepeljen elősorolt tényezőként és mi nem?

Hogyan tudják önök garantálni azon felsőoktatási intézmények számára azt a finanszírozást, amikor a tulajdont a közös vagyonunkból elveszik, átadják egy kuratóriumnak, és azt a tulajdont, amiről a magyar állam lemond, a magyar állam finanszírozza? Hogyan képzelik ezt hosszú távú kötelezettségvállalásként? Tessék megmondani nekem, hogy tizenegy év múlva milyen kormány lesz Magyarországon! Milyen kormány az, amelynek egyébként önök egy belpolitikai, tehát nem nemzetközi szerződésben rögzített kötelezettségvállalással megkötni merészlik a kezét? Ez minden tekintetben távol áll a demokratikus vonásoktól.

A finanszírozás kérdésében hasonlóan fölmerül az európai uniós források - valóban jelentős mennyiségű forrás - felsőoktatási kihelyezése. Kérem, aki azt vitatja, hogy a felsőoktatásnak meg általában egy adott területnek jó, hogyha felügyelt módon pénzt kap, az ostoba, vagy nem szolgálja ennek az országnak, ennek a nemzetnek az érdekét. De tisztelettel tudósítom önöket, hogy ebből az európai uniós forrásból önök nemcsak azon egyetemeknek szánnak, amelyek a modellváltást végrehajtják, hanem kijelentették, hogy azoknak is, amelyek nem hajtják végre a modellváltást, például az én munkahelyemnek és eredendő egyetememnek. Nagyon helyes, őszintén rendben van!

Az, hogy az Eötvös Loránd Tudományegyetem és más egyetemek, amelyeknél a modellváltás jelenleg nem szerepel, kapnak ebből a forrásból, azt bizonyítja, hogy szükségtelen a modellváltás csak azért, hogy európai uniós forráshoz jusson, mert olyan egyetemek is kapnak az európai uniós forrásból, amelyek nem teszik meg a modellváltást. Magyarul: ez sem

olyan, ami a színvonal esetében megkövetelné a modellváltást.

Hasonlóképpen meg kell vizsgálni azt is, hogy mi az, amire egyébként tapasztalatunk már van, mi az, amire még várni kell, mert nincsen meg. Nincs olyan szakmailag komolyan vehető szereplő és intézmény, amelyik ne azt mondaná, hogy a felsőoktatásban legalább három tanévnek, tehát négy naptári esztendőnek el kell telnie egy jelentős átalakítás megítélésekor. Ez a tapasztalat együttes még a Corvinus esetében sem áll rendelkezésünkre. Nem lehet azt mondani, hogy a Corvinus átalakításának a tapasztalata olyan, hogy példa lehet a magyar felsőoktatás egyéb intézményeire. Egyébként vannak biztató jelek és vannak nagyon negatív jelek. Nem tudom még azt mondani ennyi idő elteltével, hogy jó vagy rossz, azt viszont biztosan tudom mondani, hogy ezen példa alapján tévedés a magyar felsőoktatás döntő intézményeit átalakítani.

Még egy rövid gondolatban, kérem, engedjék meg, hogy elmondjam, különbséget kell tenni szakirányú intézmény és tudományegyetem között. Minden erőmmel és minden módon ellenállok és szembeszállok azzal, hogy a vidéki tudományegyetemek ilyen átalakítása megtörténjen.

(11.10)

Ahogy fölvehető és vitaképes dolog egy szakirányú egyetem egy adott szakma, egy adott terület, legyen az agrárium, az informatika vagy a borászat, hogy ezt vitassuk meg, úgy minden tudományterületet átfogó tudományegyetem esetében minden példa nélkül, mert egyetlenegy nemzetközi példát nem tudnak mondani, egyetlenegy sem a világon, ahol tudományegyetemet állami fenntartásból alapítványba adnak, és önök a teljes magyar vidéki tudományegyetem-hálózatunkat átadják, Pécsét, Szegedet, Debrecen. Bűn! Azért bűn, mert önök sem tudják, hogy mi lesz belőle, mert nem lehet ráhúzni semmiféle tapasztalatot.

Ezért azt kell mondjam összegezve, hogy szakmai okokkal meggyőzően nem indokolható ez a jelenlegi törvénytervezet. A háttérben az én megítélésem szerint nem szakmai példák és nem szakmai okok vannak. A hatalmat látom, nem a szakmai meggyőződést. Azt látom, hogy ennek a törvénytervezetnek az alapja nem egy szakmai elhatározás, hanem politikai ok. Az ok a hatalom, a hatalom átmentése, a szellemi és intellektuális tér elfoglalásának kísérlete. Ha szakmai okokkal bizonyítható lenne, vitatkoznék vele, de meggyőzőhetnének; de mivel a hatalmat látom ezen törvény indokaként, a hatalom átmentését és a szellemi-intellektuális tér elfoglalásának kísérletét, nem támogatom, ellenzem, és mindenkinek azt ajánlom, minden képviselőnek, hogy szavazzon nemmel. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az ellenzéki sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Megvárjuk, míg Gurmai Zita képviselő asszony is ideérkezik az emelvényhez, ugyanis

ő fogja folytatni az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoklatát. Valamivel több mint 6 perce van, képviselő asszony. Parancsoljon, öné a szó.

DR. GURMAI ZITA, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Kezdünk hozzászokni, hogy a Fidesz a többi tolvajhoz hasonlóan éjszaka a legaktívabb. Az állami vagyon lenyúlását célzó indítványokat önök is általában éjfélkor nyújtják be. Most éppen a Nemzeti Ménesbirtok és Tangazdaság került sorra.

A Mezőhegyesi Ménesbirtok az ország egyik legértékesebb agrárkomplexuma, amely évi 6 milliárd forint bevétel mellett évente 500 millió forint nyereséget termel. A ménesbirtokot üzemeltető vállalatot egyébként 2016-ban éppen az Orbán-kormány ideje alatt vásárolta vissza a magyar állam, azzal, hogy ott majd állami mintagazdaságot üzemeltet. Lázár János 2018 szeptemberében hatalmas tervekkel vágott bele a munkába mint a ménesbirtokkal kapcsolatos állami feladatok koordinálásáért felelős kormánybiztos. Ehhez képest most húsvét előtt, szerda éjjel villámcsapásként ért mindenkit a kezdeményezés a Jövő Nemzedék Földje Alapítvány létrehozásáról. Majd néhány perccel később már újabb javaslatot nyújtottak be, hogy a még meg sem alakult szervezet ingyen hozzájuthat a Mezőhegyesi Ménesbirtok milliárdos részvénytársaságához. Ez azt jelenti, hogy ez a páratlan nemzeti érték a kormány tervei szerint hamarosan kikerülhet az adófizetők kezéből.

Amikor pedig ez ellen tiltakozunk, mindig ugyanaz a válasz, hogy higgyük el, senki nem fog rosszabbul járni. Na, persze! A vagyon megvan, csak nem az ország, hanem a fideszes haverok zsebében.

Ugye, nem csodálkoznak, hogy 11 évnyi lopás után már senki nem hisz a Fidesznek? Különösen nem Békés megye déli részén, ahol Simonka György fideszes képviselő bizonyította, hogy a Fidesz egy tolvaj párt. Mengyi Roland már fel is készült frakció-társai fogadására a kecskeméti luxusbörtönben. Pedig minden esély megvolt, hogy Békés megye déli része felvirágozzon. De az uniós források és az állami támogatások milliárdjai magánzsebekbe vándoroltak, közben pedig az itt élők egyre szegényebbek és egyre kiszolgáltatottabbak lettek.

Most pedig a Fidesz azt a biztonságot is elveszi, amit eddig az állami tulajdon jelentett. Szégyen és gyalázat, amit a Fidesz Békés megyével művel! És nem csak itt. Jól látszik, hogy a Fidesz azért menekíti ki az állami vagyont, mert készül a választási vereségre. Ezért tákolnak össze tucatjával sebtében állami alapítványokat, amelyeknek aztán átjátsszák az állami vagyont.

Félreértés ne legyen, mi örülünk annak, hogy önök félnek, de azt nem engedjük, hogy elvigyék az állami vagyont, nem engedjük meglopni a magyar embereket. Ez a javaslat erről szól, és semmi másról. Nincs rajta mit javítani, nincs mit módosítani. Egyetlen elfogadható válasz van: vonják vissza, kérjenek bocsánatot, és 2022-ben várják a magyar nép ítéletét!

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az ellenzéki sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. *(Lázár János: Simon Gábor barátja!)* Tisztelt Képviselőtársaim! Most a DK képviselőcsoportjából Arató Gergely képviselő úr felszólalása fog következni mint vezérszónok. Ő az ellenzéki oldali soros jegyző, úgyhogy ennek megfelelően megvárjuk, míg fölérkezik az emelvényre. Arató Gergely képviselő úrnak, jegyző úrnak megadom a szót. Parancsoljon, öné a szó.

ARATÓ GERGELY, a DK képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! Rejtő Jenőt idézve azt tudnánk mondani, hogy ez zseniális gazemberség. Van egy nagyon sikeres tévésorozat, amit sokan néznek Magyarországon is, aminek az a címe, hogy Nagy pénzrablás. Ha a készítő látták volna ezt a törvénytársaságot, akkor elszégyellték volna magukat, mert itt a pénz a legkevesebb. Önök viszik az egyetemet, a földet, a lovat hozzá, viszik a kastélyt, viszik a Hajógyári-szigetet, és még a végtelenségig folytathatnám, hogy mi mindent.

Ez a törvényjavaslat a magyar állam jelentős részének szisztematikus, jól szervezett és látszólag legalizált ellopásáról szól, és semmi másról.

Mit jelent ez a törvényjavaslat a felsőoktatásnak? Ennek lényegét államtitkár úr volt olyan óvatlan ma elárulni, amikor azt mondta, hogy a modellváltó egyetemeket átvezetjük a magánegyetem kategóriába. *(Schanda Tamás János: Benne van a törvényben.)* Igen, erről szól a felsőoktatási modellváltás: ez a magyar felsőoktatás jelentős részének privatizálása. Lehet ezt körülírni, meg lehet halandzsázni róla, de lényegét tekintve erről van szó. 2010-ben 31 állami felsőoktatási intézmény volt, ha én jól emlékszem; ha ezt a javaslatot elfogadjuk, akkor tíznél jóval kevesebb marad belőlük. Önök a magyar nép vagyont... Mellár képviselő úr, aki a számokban jobban otthon van, mint én, segít, hogy hat, tehát 31-ből hat marad.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez a javaslat és az egész modellváltás tehát arról szól, hogy hogyan lehet azt a rendkívül nagy értéket, amit a magyar felsőoktatás jelent, nemcsak vagyonban, sőt nem elsősorban vagyonban, hanem hagyományban, közösségben, tudásban, presztízsből, kiművelt emberfőkben, hogyan lehet ezt a hatalmas vagyont elvenni a magyar polgároktól, ha tetszik, a magyar néptől, és hogyan lehet odaadni megbízható haveroknak.

Ne haragudjanak, de azt, amit erről ezen túl mondanak, ismét államtitkár úr veretes szavait idézve csak úgy tudom minősíteni, hogy az őshonos lófajták genetikai örökségének megőrzésével kapcsolatos népies kifejezéssel tudom kifejezni. Maradjunk annyiban a parlament tekintélyének megóvása érdekében, hogy ez rizsa, süket duma, és akkor nagyon udvarias voltam.

Mert a digitális kihívás, a felsőoktatás változásának igénye, a világ vérkeringésébe való bekapcsolódás, a vállalati kapcsolatok javítása, a rugalmasabb működésmód, az egyetemi vagyont jobb felhasználása,

a hallgatók igényeinek kiszolgálása - nem írtam föl az összeset -, ezek csodálatos, nagyszerű célok, és semmi köze nincs a modellváltáshoz. A modellváltás ugyanis nem erről szól. Nem arról szól, hogy mi történik az egyetemen, nem arról szól, hogy hogyan működik az egyetem; ez arról szól, hogy kié az egyetem. Ez arról szól, hogy kié a tudás, kié a jövő nemzedéke, és kié ez a vagyon. Erről szól ez a törvényjavaslat.

(11.20)

És természetesen tudjuk - erre Pósnán képviselő úr nagyon korrekt módon utalt -, hogy van egy sor régóta feszítő problémája a felsőoktatásnak azzal az állami működésmóddal, ami kialakult. Igen, kerestük erre a megoldásokat, Hiller István miniszter úr említett néhányat ezek közül; de igen, elfogadom, nem találtuk meg az összeset, nem találtuk meg a legjobbat. Annak idején, amikor az Oktatási Minisztériumban előkészítettük a felsőoktatási törvényt 2005-ben, akkor többet és mást akartunk, mint ami végül abból megvalósult. De önök most nem azt keresik, hogy az állami fenntartás, a közhasznú működés, a nemzeti vagyon megőrzése mellett hogyan lehet a működés jobb formáit megtalálni, önök nem ezt keresik; önök azt keresik, hogy hogyan lehet kivonni a köz kontrollja és ellenőrzése alól ezt az egész rendszert.

És hát, vannak azért ennek a javaslatnak nagyon áruklódó elemei. Az egyik ilyen - ezt képviselőtársaim említették -, hogy hogy, hogy nem, pont a közbeszerzés az, ami iszonyatosan sanyargatja és fojtogatja az egyetemeiket; hát, most majd nem fojtogatja, majd az önök haveri kuratóriuma meg fogja bízni az önök haveri cégeit mindennel, amire szükség lesz. Ez erről szól. Akkor itt nincs ellenőrzés előlött. Kineveznek egy megbízható kuratóriumot, és arra költik az államtól kapott pénzt, hiszen marad az állami finanszírozás - erről majd kicsit később beszélek, marad az állami finanszírozás -, de a kuratórium majd eldönti, hogy melyik zsebbe dugdossa bele ezt a pénzt, mindenfajta ellenőrzés és kontroll nélkül.

És ha már a finanszírozásról beszélünk - erről is beszéltek -, persze, a finanszírozás javítása mindig egy fontos cél. Azért én óvatos lennék azokkal a szempontokkal, amelyeket Pósnán képviselő úr emlegetett, merthogy ezek ugye, az amerikai egyetemi rangsoroknak a szempontjai, amelyek kiválóan alkalmazhatóak akkor, hogyha mondjuk, gazdasági területen működő egyetemről vagy akár műszaki területen működő egyetemről van szó; mondjuk, a tanárképzésben nem aszerint finanszíroznék, hogy hány külföldi hallgató van, mert az magyar szakon valószínűleg elég kevés lesz, és nem is aszerint finanszíroznék feltétlenül, hogy milyen vállalati kapcsolatok vannak, mert nem gondolom, hogy a jövő történelemtanárainak feltétlenül a műszaki területtel vagy az iparral és a járműgyártással kellene ismerkedniük.

Szóval, magyarárnál szólna az, ha a finanszírozást korszerűsítik, az tökéletes, az jó, azzal sok mindent lehet változtatni, benyomásom szerint nagyon régóta nem találja meg a jó finanszírozási megoldást a

felsőoktatás-politika, még akkor is, hogyha én is azt gondolom, amit Hiller miniszter úr mondott, hogy azért 2011 után sokkal rosszabb lett ez a finanszírozási rendszer, mint az, amit 2011 előtt - egyébként nem a saját bölcsességünkéből, hanem a Rektori Konferenciával való sokszori egyeztetés alapján - bevettünk és többször finomítottunk.

De rendben van, csináljanak önök jobb finanszírozási rendszert! Ehhez sem kell alapítvány. Kössenek finanszírozási szerződést az egyetemekkel, hogy kiszámítható legyen évekkel előre, hogy mennyi pénzt kapnak! Nagyszerű! Ehhez sem kell alapítvány. Támogassák a vállalati kapcsolatokat! Nagyszerű! Ehhez sem kell alapítvány. Tegyétek lehetővé azt, hogy hozzanak be kívülről is pénzt! Ehhez sem kell alapítvány. Ehhez itt ott módosítani kell az állami szabályokon, valóban. Hát, csináljanak jobb törvényeket! Egyébként az állami szektor többi részének is jót tennének azzal, hogyha át-gondolnának néhány rendkívül ostoba és fölöslegesen korlátozó jogszabályt. De a törvényeket mi hozzuk itt a parlamentben, terjesszenek be jobb törvényeket, és ne ellopják a felsőoktatást! Nem ez a megoldás.

Azért óvatosan hadd jelezzem, többször említették, hogy majd a minőség ettől növekedni fog, majd Pósnán képviselő úr volt olyan kedves, és elárulta a hozzászólásában - benne van a törvényben -, hogy úgy akarják a minőséget növelni, hogy egyszerűsítik, magyarárnál, lebutítják az akkreditációt mind a szakindítás, mind pedig az új szakok engedélyezése tekintetében, és hogy felülvizsgálják, értsd: rövidítik a képzési időt. Na, ez aztán növelni fogja a minőséget, tényleg! Gyengébb akkreditáció, rövidebb képzési idő - mi mástól lenne minőség, hogyha ettől nem?

Arra hivatkoznak, hogy ez a javaslat biztosítja az autonómiát, sőt erősíti az autonómiát, még ezt is képesek kiejteni a szájukon. Hadd jelezzem azt, hogy azért itt van egy alapvető vita az autonómia kapcsán köztünk, mondhatnám azt, hogy van egy alapvető félreértés. Az autonómia az egyetem közösségének az autonómiáját jelenti, az oktatók és hallgatók közösségének az autonómiáját jelenti a saját ügyeik meghatározásában, és ebből a szempontból az nem autonómia, hogyha a fenntartói jogokat kiszervezik egy baráti körnek, amelyet az egyszerűség kedvéért kuratóriumnak hívnak, ez nem erősíti az autonómiát.

Az autonómia szempontjából mindegy, hogy a fenntartói jogokat a kuratórium gyakorolja vagy az állam gyakorolja, vagy más tulajdonos gyakorolja. Tudják, mi nem mindegy az autonómia szempontjából? Az, hogy a fenntartó önkényes döntéseivel szemben van-e önállósága az egyetemnek. Az a baj ezzel a rendszerrel, amit önök bevezetnek, hogy nincsen. És ne meséljék el nekem, hogy ez a törvényi szabályozás garantálja az egyetem autonómiáját, garantálja azt, hogy a hallgatók és az oktatók közössége hozhatja meg a döntéseket, mert akkor azt mondom önöknek, hogy SZFE.

Az SZFE története teljesen világosan megmutatta, hogy ebben a fenntartói rendszerben a kuratórium azt csinál, amit akar. Nemcsak átgázolhat az egyetemi autonómia testületein és szervezetein,

nemcsak elüldözheti az oktatók és a hallgatók jelentős részét, de ahhoz is joga van, hogy nyíltan törvényt sértsen, mert önök ehhez asszisztálnak. Szerintem egyébként ebben önök tévednek, de ilyenkor azt mondja el nekem az államtitkár úr vagy a miniszter úr, a kérdésekre, hogy ja, hát itt a kuratórium felelőssége minden. Ez nem igaz, mert a törvényesség fenntartása az önök felelőssége lenne, de ebben a rendszerben a kuratóriumnak kétségkívül sokkal nagyobb jogköre van az egyetem életének meghatározására és az egyetemi autonómia semmibevevére, mint az állami fenntartónak lenne. Ezt elismeri Pósnak képviselő úr is, amikor azt mondja, hogy majd az egyetem eldönti, hogy hogy működjenek, hogy milyen intézmények legyenek, hogy milyen szabályzatok legyenek, de nem az egyetem dönti el, már nem az egyetem közössége, nem az autonóm egyetem dönt arról, hogy milyen szabályzatok, milyen működésmód, milyen döntési rend legyen és hogyan működjön az egyetem, hanem a magas kuratórium maga örök időkre kinevezett, elmozdíthatatlan és ellenőrizhetetlen tagjaival. Ez tehát az egyetemi autonómia legázolása, az egyetemi autonómia kiüresítése; lényegében a kuratórium mindenről szabadon dönthet. Önmagában ez is azt mutatja, hogy ez a törvényjavaslat elfogadhatatlan.

Ez a törvényjavaslat megítélésem és álláspontom szerint nem felel meg az egyetemi autonómia európai egyetemi chartában, a bolognai chartában rögzített alapelveinek, és nem felel meg még a meglehetősen gyenge lábakon álló, gránitszilárdságú izécskének sem. Azt kell mondanom, hogy ez a javaslat ebben a formában az egyetemi autonómiának a végét jelenti, innen kezdve minden egyetem kiszolgáltatott a kuratóriumnak, és innen kezdve a kuratórium minden egyetem esetében lényegében azt tesz az egyetemi autonómia ellenében, amit nem szégyell, és ahogy ismerem az önök kinevezési gyakorlatát a kuratóriumokba, ezek a kuratóriumok semmit nem fognak szégyellni.

Önök hivatkoznak Klebelsbergre, szegényre, aki ezt igazán nem érdemli meg. Mert Klebelsberg nagy érdeme az, hogy felismerte, hogy az állam alapvető ügye az oktatás, ezen belül a felsőoktatás fenntartása, felismerte azt, hogy az államnak dolga az, hogy egy ilyenfajta rendszert működtessen, sok szempontból a felsőoktatás területén, még azt is mondhatom, hogy a saját korát megelőzve. Klebelsberg nagy műve az az állami felsőoktatási rendszer, amelyet Trianon romjain létrehozott ebben az országban. Ezt a felsőoktatási rendszert privatizálják önök, ezt a felsőoktatási rendszert hordják szét. Ne merjék Klebelsberget emlegetni ezzel összefüggésben! Mert azt gondolom, hogy önök most szétverik és elárulják azt a művet, amelyet ő létrehozott.

Hivatkoznak a szenátusi döntésekre, és hivatkoznak arra, hogy de hát, ezt a szenátusok jóváhagyták. Az, hogy „kérték”, az azért a pofátlanság különös műve, mert a szenátusok ezt úgy kérték, hogy önök megmondták, hogy kérjük - mindannyian tudjuk, ismerjük az ezzel kapcsolatos kezdeményezéseket és felkéréseket a minisztérium részéről. De azért azt kell

mondanom nagyon nagy tisztelettel, hogy az elmúlt években olyan kiszolgáltatott helyzetbe hozták a felsőoktatási intézményeket, hogy egy ilyen határozott minisztériumi kéréssel szemben kell ahhoz erkölcsi bátorság, hogy egy szenátus vagy annak egyes tagjai nemet tudjanak mondani.

(11.30)

Az pedig, hogy ezt olyan manipulációkkal érték el, amiket én utoljára a nyolcvanas évek végén, a gyenge pártállam idején láttam, szerintem szégyenletes, ezért önöknek szégyellniük kell magukat.

Hadd említsek még itt egy apróságot! Többek között azzal édesgették az egyetemi oktatókat és a szenátusokat, hogy akkor majd lesz fizetésemelés, ha alapítványi formába mennek, ahelyett, hogy odaadták volna a fizetésemelést, és azt mondták volna, hogy utána döntsétek el, hogy akartok-e ugyanazért a magasabb fizetésért közalkalmazotti védetségben maradni, vagy inkább kimennétek a munkaszerződésekbe védetség nélkül. Nem, azt mondták nekik, hogy vagy kaptok pénzt fizetésemelésre, és akkor alapítványi formában lesztek, vagy nincs fizetésemelés, és maradhattok állami formában.

De csináltak ennél nagyobb disznóságot, és ennek rendkívül súlyos következményei lesznek. Tudják, mi volt a fő érv arra, hogy miért jó az alapítványi forma? Mert azt mondták, hogy ha majd alapítványi formába megy az egyetem, akkor lesz állami támogatás, és - ami ennél fontosabb - lesz uniós támogatás, mert valóban az Európai Unió sok pénzt szán a felsőoktatás fejlesztésére, mert érti, hogy ez mennyire fontos.

Bizony önök azt mondták, hogy majd akkor lesz Szegeden, Debrecenben, Miskolcon, és mondhatnám tovább - Miskolc már korábban döntött -, uniós pályázat és uniós támogatás, ha alapítványi formába átalakultok. És nehogy azt higgye bárki, hogy ez üres fenyegetés! Érdemes megnézni, hogy már kiírták azt az előpályázatot, előminősítési pályázatot, egyébként erősen karistolva az uniós jogszerűséget vagy az uniós szabályokat, amelyben odaígértettek a felsőoktatási intézményeknek egy csomó pénzt, s hogy, hogy nem, ebből az az ELTE, amely egyelőre nem akar vagy nem tud alapítványi intézménnyé alakulni, na, az egy fillért sem kapott. Úgy döntöttek, hogy na, neki nem, csak az alapítványiaknak, az alapítványivá alakulónak.

Azt kell mondanom, hogy minden meggyőződésem és ismeretem szerint ez sérti egyébként a diszkriminációmentességre vonatkozó uniós alapelveket, nagyon komoly nehézségeket fog okozni a magyar felsőoktatás szempontjából, erős kétségeim vannak, hogy ilyen feltételek, szabályok és ilyenfajta visszaélések mellett ez az uniós támogatás valóban el fog-e jutni az egyetemekhez.

Egy apróságról akarok még beszélni az egyes alapítványok kapcsán, vagy két apróságról. Az egyik dolog ez a Makovecz-féle piliscsabai campus ügye. Emlékszik talán, tisztelt Ház, hogy néhány hónappal ezelőtt kimentettük a Magyar Katolikus Egyházat abból a helyzetből, vagy kimentették, amibe azzal került,

hogy Piliscsabán fejlesztett campust, és ez nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Nem mennék bele, szerintem ez egy sok szempontból életképes ötlet volt, de valamiért ez nem volt végül is sikeres, kiderült, hogy a diákok jobban szeretnek Budapesten egyetemre járni, mint Piliscsabán. Mi most a kormány megoldása abból a szövegből, ami itt kitér? Az, hogy na hát, ha a diákok nem akartak Piliscsabára utazni, akkor majd az egészségügyi dolgozók meg a tanárok utaznak Piliscsabára, mert nekik muszáj részt venni a továbbképzésen, létrehozunk ott egy nagy alapítványt, a közoktatási törvény módosításában például garantáljuk, hogy csak ott lehessen megszervezni a pedagógus-továbbképzést, és akkor majd tessék bumlizni Piliscsabára.

Ez az önök megoldása erre a problémára. A katolikusoknak állami pénzből adunk ingatlanokat, hogy a Pázmány Egyetem jó helyen működhessen Budapesten, és egyébként Piliscsaba, ami nem működött egyetemként, na hát, az majd jó lesz a pedagógusoknak a nővéreknek, az orvosoknak, mert azok önök szerint nyilván ráérnek, nekik nem számít az, hogy hova kell utazniuk, és milyen körülmények között kell tanulniuk.

Azért amellett én sem tudok szó nélkül elmenni, hogy az egyetemekkel kapcsolatos ügyek mellett van itt még néhány bájos alapítványi kezdeményezés. Az egyiket Gurmai Zita képviselőtársam már hosszasan elemezte. Nyilván mindannyian meg leszünk lepve, ha Lázár János képviselőtársunk nem fog föltűnni a Mezőhegyesen létrehozott alapítvány környékén. Hasonló személyre szóló hitbizományt adományoz a kormány Demeter Szilárdnak is, a Petőfi Irodalmi Múzeum hírhedten szélsőséges vezetőjének. Ismét csodálkoznánk, ha a Petőfi Irodalmi Ügynökség és az ezzel kapcsolatos alapítvány környékén ő nem lenne meghatározó szereplő a továbbiakban. Tudják, ez az alapítvány, amely olyan, az irodalmi tevékenységhez feltétlenül szükséges létesítményeket és ingatlanokat kap meg, mint a Zichy-kastély vagy éppen a Hajógyári-sziget déli vége. Ezek nyilvánvalóan rendkívül fontosak lesznek annak az értékes nemzeti irodalom-építő munkának szempontjából, ami ott zajlani fog.

Végül beszélnem kell még két csúnya ügyről ennek a törvénycsomagnak a kapcsán. Az egyik a betervezés. Egyrészt magának a jogszabálynak van egy csomó nagyon furcsa szabálya. Továbbra is mondom, nem akarom most már ezt hosszasan ismertetni, ezt az SZFE ügyében részletesen megvitattuk, kiderült, hogy mindenben igazunk volt, amiben ott akkor gyanakodtunk. Nagyon furcsa konstrukció jön létre azzal, hogy ezek a vagyonkezelő alapítványok lényegében teljesen önjáróvá válnak, hiszen az alapítói jogokat is megkaphatja a kuratórium, és általában meg is kapja, innen kezdve ezek olyanok lesznek, mint... - de nem is akarok már példát mondani, szóval, mindenesetre ha nem is öröktől fogva létezők, de örökké létezővé válnak mindenfajta változtatás és egyéb lehetőség nélkül.

Ha majd a felsőoktatás igényei úgy módosulnak, két év vagy kétszáz év múlva, hogy egyébként változtatni kell, akkor sem lesz erre lehetőség, mert egyébként ezek a kuratóriumok személyükben bebetonozottak, és struktúrájukban bebetonozottak. Nyilván

majd persze kétharmados törvénnyel meg lehet és meg is fogjuk változtatni ezt a típusú struktúrát, de az bizonyos, hogy az önök szándéka szerint egy teljesen ellenőrizhetetlen és átláthatatlan struktúra jön létre.

Én sem tudok elmenni a törvényjavaslat betervezésének módja mellett sem. Ugye, nem gondolják, hogy bárki elhiszi önöknek, hogy véletlenül terjesztették be éppen a járvány csúcspontján ezt a törvényjavaslatot, amikor Magyarországon halnak meg hetek óta a legtöbben koronavírus-járvány miatt lakosság-arányosan, hogy véletlenül pont akkor vették elő ezt a javaslatot? Ezt senki sem hiszi el. Önök a járvánnyal takaróznak, hogy ezt a disznóságot fedezzék. Az aztán már külön bájos volt, hogy úgy gondolták, hogy nagycsütörtökön fejezik be ennek a törvénycsomagnak a benyújtását. Emiatt még csúsztatni is kellett a parlament ülését. Nem sikerült elkészülni az egyik törvényjavaslattal a harmincvalahányból, a húsvétot hagyva meg az ellenzéki képviselőknek, hogy felkészüljenek.

Gratulálok a jogállam tiszteletéhez, a felsőoktatás tiszteletéhez, az Országgyűlés tekintélyének védelméhez, amire olyan szívesen hivatkoznak, valamint a keresztény értékek tiszteletéhez. Ennyire álságosak és hazugok önök: a szöveg bármi lehet, a szándék a lopás.

Van ennek kevésbé kifinomult módja is, mint az, hogy csinálnak egy kuratóriumot és beleültetik az embereiket, mert annyira mohók, hogy nem érik be azzal, hogy megszerzik az ellenőrzést, arról is gondoskodnak, hogy a saját zsebüket is megtömjék ezeknek a kuratóriumoknak a segítségével. Azt olvashattuk, hogy több képviselőtársunk, és nem akarok itt személyeskedni (*Dr. Hoppál Péter: Nem! Á!*), másfél millió forint, 850 ezer forint havi jövedelmet kap a felügyelőbizottságok és kuratóriumok jóvoltából. Van ilyen államtitkára is a kormánynak, aki szerényen megalázó fizetését egy másfél milliós kuratóriumi juttatással egészíti ki, de van olyan polgármester is, aki azt gondolta, hogy nem szégyell lehajolni szerény 1,6 millió forintért havonta akkor sem, ha egyébként ez az önkormányzati törvény rendelkezései szempontjából fölötté aggályos, de hát semmi gond, nincs probléma, megoldják ezt a problémát önök, most akkor a törvénybe beleírják, hogy egyébként lehet innentől kezdve. Tudják, nagyon összeférhetetlen minden tevékenység a polgármestereknél, mert koncentráljon a városra - na, véletlenül pont egyetemi kuratóriumba be lehet ülni jó pénzért.

(11.40)

Azt tudom összességében elmondani tehát, hogy ez a javaslat nem szolgálja a felsőoktatás javát, sőt éppen ellenkezőleg, kárára van a felsőoktatásnak. Ez a javaslat nem szolgálja a felsőoktatás modernizálását. Ez a javaslat nem szolgálja a hallgatók érdekét. Ez a javaslat nem szolgálja az egyetemi oktatók munkájának támogatását. Ez a javaslat nem szolgálja a környezetvédelmi célokat. Ez a javaslat nem szolgálja a kultúra és a művészet támogatását. Ez a javaslat egyetlen dolgot szolgál, azt, hogy önök közvetlenül rátegyék a kezüket az állami vagyon jelentős részére, az

uniós és a hazai támogatásokra és a felsőoktatás költségvetésére. Ennek a javaslatnak ez az egyetlen célja, éppen ezért felháborító, szégyenletes és gyalázatos. Természetesen nem fogjuk támogatni; és legyenek egészen nyugodtak, meg fogjuk találni a módját annak, hogy a most elvitt vagyont visszaszerezzük a magyar népek, a magyar polgároknak, a nemzetnek. Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az LMP képviselőcsoportjának vezérszónoka Keresztes László Lóránt frakcióvezető úr, aki szintén az emelvényről fogja elmondani beszédét. Megvárom, míg megérkezik. *(Dr. Keresztes László Lóránt a szónoki emelvényre lép.)* Parancsoljon, frakcióvezető úr, oné a szó.

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Orbán Viktor ma reggel a szokásos pénteki rádióinterjújában azt mondta, hogy hosszú ideje példátlan háborús időkét él át Magyarországon, és csak a nagyszüleink szembesülhettek ilyen időszakokkal. Egyébként ez így is van valóban, tehát a járványnak egy nagyon kritikus időszakában vagyunk; és nyilván nemcsak Magyarországot érinti ez a probléma, hanem globálisan egy nagyon nehéz, kritikus helyzetben vagyunk. Én azt gondolom, ebben a helyzetben mindenképpen azzal kell kezdenünk, hogy megköszönjük tisztelettel a munkáját mindenkinek, akik ebben a pillanatban is a magyar emberek egészségének és biztonságának megőrzéséért harcolnak nagyon-nagyon nehéz, sokszor méltatlan körülmények között.

De mindenképpen látnunk kell az összefüggést, és erre utaltak itt az imént képviselőtársaim, hogy egészen elképesztő, hogy gyakorlatilag sorsfordító jellegű indítványt nyújtanak be egy ilyen, mondjuk így, Orbán Viktor szavaival, háborús időszakban az Országgyűlés elé; olyan indítványt, amely leginkább talán a felsőoktatás sorsáról, jövőjéről szól, de alapvetően ezen túlterjeszkedik, és gyakorlatilag meghatározza nemhogy a magyar fiatalság, hanem az egész ország jövőjét. Én azt gondolom, hogy nehéz kellően kritikus szavakat találni arra, amit önök csinálnak, és ahogy csinálják.

Felszólalásom elején föltenném a kérdést, hogy hol van Stumpf István, aki kormánybiztosként ennek az átalakításnak a felügyeletével van megbízva. *(Schanda Tamás János: Nem jöhet be!)* És, tisztelt államtitkár úr, hol van az ön főnöke, hol van a felsőoktatásért felelős miniszter, Palkovics László? Tehát egy ilyen esetben, amikor a felsőoktatást érintően példátlan jellegű alapvető változtatásokat hoznak az Országgyűlés elé, akkor mi fontosabb dolga van a felelős miniszternek? De hol van Bódis József, a felsőoktatásért felelős államtitkár? Mert azt gondolom, gyalázat és szégyenteljes, hogy a kormány felelős politikusai nincsenek itt *(Schanda Tamás János: Kösz!)*, és miniszterhelyettes urat küldik ide. És nem személyeskedni akarok, én azt gondolom, hogy ez mindenképpen miniszter úrnak és államtitkár úrnak

a személyes felelőssége és szégyene, hogy nincsenek itt. *(Moraj a kormánypárti padsorokban.)*

De továbbmegyek: én azt gondolom, hogy egy ilyen esetben, ha csak a felsőoktatásról beszélünk, amikor sok tízezer hallgatóról, amikor több tízezer munkavállalóról, több tízezer család sorsáról beszélünk, amikor tudva azt, hogy milyen jelentős gazdasági szereplők a magyar egyetemek, tehát mondhatjuk, hogy térségek, városok jövőjéről van szó, akkor itt lenne a helye Orbán Viktor miniszterelnöknek is. Egy ilyen jellegű, valóban sorsfordító indítvány vitájakor itt lenne a helye a magyar miniszterelnöknek, kötelessége lenne, hogy itt legyen a felelős miniszter és a felsőoktatásért felelős államtitkár. Szégyen, gyalázat, hogy ők nincsenek itt! *(Dr. Brenner Koloman: Így van!)*

Van előnye is, hogy sokadik felszólalóként tud az ember beszélni egy vitában, hiszen lehetőség nyílik arra, hogy a kormánypárti oldalról elhangzott sok-sok hazugságot helyre tegyünk, és szembesítsük ezzel önöket.

Önök nagyon sokszor - erről is beszéltek már képviselőtársaim - idézték Klebelsberg Kunót, én is szeretnék egy idézetet mondani tőle, és azt gondolom, hogy nagyon figyeljenek erre az idézetre, és próbálják ezt mindig maguk előtt tartani. Így szól: „Az igazi műveltség fellendíti a gazdasági életet és gazdagságot teremt. Ellenben még a gazdag emberek és a társadalom is tönkremennek igazi műveltség nélkül.” Utalt már rá Arató képviselőtársam, hogy önök most, amit csinálnak, és egyébként hozzátesztük, hogy az elmúlt 11 évben is, amit a tudományos élet és a felsőoktatási élet ellen elkövettek, az minden elemében szembe megy azokkal az elvekkel, amiket ő megfogalmazott.

Elkezdve a felszólalásom érdemi részét, elmondhatom, hogy amit önök most művelnek ebben a rendkívül súlyos helyzetben, az még önökhöz mérten is rendkívül súlyos, ezért különös jelentősége van ennek a mai vitának, hiszen meg kell próbálnunk minél pontosabban bemutatni a magyar társadalom számára, hogy valójában mi történik itt. Én úgy érzem sajnós, és ez nagyon nagy baj, hogy egyelőre még nem tudatosult a magyar társadalomban, hogy milyen léptékű és milyen veszélyeket magában hordozó indítványt hoztak önök az Országgyűlés elé. Itt ugyanis nemcsak arról van szó, hogy folytatódik a nemzeti vagyon és különböző kormányzati funkciók kiszervezése az önökhöz tartozó különböző megbízható figurákhoz különböző szervezeti formákban, ami most történik, az már a magyar fiatalok jövőjének az elzalogosítása, az egyetemek, teljes városok és térségek megalázása, tradíciók és értékek semmibevétele, és több tízezer munkahellyel való játszadozás. Ezt csinálják önök. És mindezt egészen elképesztő és itt ma is hallható cinikus hazugságokkal megtámogatva. Én azt tudom mondani - korábban itt volt Nacsa képviselő úr, különböző értékeket, ideológiákat említett -, akik ilyet megcsinálnak, azoknak semmi sem szent, tisztelt képviselőtársam. Itt Nacsa képviselő úr kereszténydemokrata elvekre hivatkozott, ez óriási tévedés. Egyébként elmondhatjuk, hogy önök mögött már értékek nincsenek, csak kizárólag érdekek. De még egy ilyen érdekelvű politikának is nagyon silány, amit önök csinálnak.

Az a szó, amit Nacsa képviselő úr keresett, én úgy gondolom, a kommunista tempó volt, önök ezt alkalmazzák, és ilyen módon avatkoznak be a magyar felsőoktatás életébe. Valóban, ilyen durva beavatkozás utójára a szocializmus idején volt a felsőoktatást érintően.

Most nyilván a mai vitában nem is önöket kell meggyőzni, önök gyakorlatilag szavazógépként vannak itt, hanem el kell juttatnunk a valóságot, hogy mi van az önök indítványa és az önök hazug szavai mögött, minél szélesebb körben a magyar társadalomhoz. És bizony, el kell juttatnunk ezt jobboldali, konzervatív gondolkodású emberekhez is, hogy ők is véleményt tudjanak formálni, olyan emberekhez, akik úgy gondolják - és azt gondolom, hogy ez ideológiafüggetlen -, hogy a nemzeti vagyonnak nem a magánalapítványokban van a helye, a nemzeti vagyonoknak nem fideszes politikusok irányítása alatt van a helye. Olyan embereknek is látni kell, hogy mi folyik itt, akiknek fontosak az évszázados tradíciók, fontos az egyetemi önállóság, az egyetemi önrendelkezés; akik elutasítják azt a fajta lopást, amit önök megvalósítanak, és azt a szemérmetlen hatalomkoncentrációt, amelynek tanúi lehetünk még most, a járványnak egy kritikus időszakában is.

Azért is fontos ez a mai vita, mert erőt kell adnunk mindenkinek, akik még ebben a helyzetben megpróbálnak tiltakozni, és megpróbálnak ennek a gyalázatnak ellenállni. Nagyon-nagyon fontos, hogy itt erőt kell adnunk azoknak az egyetemi polgároknak, munkavállalóknak, akik már beszélnek is arról, hogy adott esetben egy sztrájkjal is ezt a gyalázatot meg kell tudni állítani. Tehát én azt el tudom mondani, hogy ezt az ügyet nem lehet egy parlamenti vitával és nem lehet egy parlamenti szavazással lezárni, ez olyan szintű, olyan súlyos ügy.

És valóban, ha a jövőre tekintünk, a jövő évben választás lesz, bízunk benne, hogy el lehet ezt a kormányt zavarni, és akkor egy megfelelő eljárással helyre lehet tenni ezeket a gyalázatokat. De azt lássuk, és az egy óriási veszély, hogy a következő egy évben már óriási károkat tudnak egy ilyen törvény elfogadása után okozni. Tehát azért mondom, hogy ezt nem lehet engedni, és minden eszközzel meg kell tudni akadályozni.

Röviden összefoglalva, hogy önök az érdemi válságkezelés helyett mit csinálnak. A közbizalom és amúgy kormányzati kompetenciában lévő döntéshozatal folyamatos kiszervezése történik, gyakorlatilag ez az egész parlamenti hét is erről szól. A rengeteg benyújtott indítvány háromnegyede konkrétan, tisztelt képviselőtársaim, amit benyújtottak az Országgyűlés elé, ezen a héten erről szól. Ugye, említették már képviselőtársaim, hogy vagyonkezelő alapítványok egész sorát hozzák létre. Cinikus módon - és erről tegnap már folyt itt vita az Országgyűlés előtt - olyan kormányzati funkciókat szerveznek ki, amelyek tradicionálisan mindig is kormányzati, minisztériumi hatáskörben voltak, és ez így helyes, ott is kellene maradni. Ezeket szervezik ki különböző hatóságok létrehozásával, elképesztő módon, ugye, a tegnapi vitában is látható volt, hogy konkrétan kilenc évre megbíznak valakit visszahívhatatlanul, az önök szándéka szerint visszahívhatatlanul, és most

még meglévő kormányzati kompetenciákat szerveznek ki.

És igen, folytatódik, és mondhatjuk, hogy körbeér és teljessé válik a magyar állami felsőoktatás kiszervezése és politikai irányítás alá helyezése.

(11.50)

Tehát legyen világos mindenkinek, hogy itt szó sincs modellváltásról! Itt kiszervezésről, magánosításról van szó és politikai irányításról, tehát az egyetemek, a teljes egyetemi vagyon, az egyetemi ingatlanok, az egyetemi döntéshozatal, a tradíciók és a szellemi tőke kiszervezéséről van szó. Egészen cinikus módon ezt mind-mind egyetlenegy indítványba, egyetlenegy vitába sűrítették. Látható volt a vita elején, hogy elnök úrnak is több percig tartott ezt az indítványt ismertetni, annyi mindent, önmagában is igen jelentős indítványt sűrítettek egy vitába.

Nézzük meg! A Pécsi Tudományegyetem kiszervezéséről van szó. Húszezer hallgatóval rendelkezik a Pécsi Tudományegyetem. A Szegedi Tudományegyetem szintén 20 ezer hallgatóval rendelkezik - csak hogy mi a tét. A Debreceni Egyetem 27 ezer hallgatóval rendelkezik, a Nyíregyházi Egyetem 3500 hallgatóval, a Dunaújvárosi Egyetem 1400 hallgatóval, a Semmelweis Egyetem 11 ezer hallgatóval, az Óbudai Egyetem 11 ezer hallgatóval szintén, a Testnevelési Egyetem 2100 hallgatóval, a Budapesti Gazdasági Egyetem 16 ezer hallgatóval, a Magyar Táncművészeti Egyetem 428 hallgatóval rendelkezik. Ezek az egyetemek az önök szándéka, az önök indítványa szerint magánegyetemek lesznek, közvetlenül fideszes politikusok vagy önökhöz közel álló személyek irányítása, keze alatt. Mindössze a következő egyetemek maradnak állami fenntartásban: a Nemzeti Közszerződési Egyetem, az Eötvös Loránd Tudományegyetem, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem és a Magyar Képzőművészeti Egyetem. Ennyi állami egyetem marad. Ez egészen elképesztő!

Mielőtt részletesebben belemennék az indítványok kritikájába, engedjenek meg néhány reakciót! Államtitkár úr az expozejében a XXI. századi globális kihívásokról beszélt. Valóban, igen, abban, hogy egy ország mennyire lesz versenyképes és mennyire lesz képes szembeszállni a kihívásokkal vagy megfelelni azoknak, óriási jelentősége, szerepe van annak, hogy milyen hatékony, milyen jó a felsőoktatás. De, államtitkár úr, nyilván ön nincs itt annyi ideje, de 11 éve kormányoz az ön kormánya, 11 éve kormányoz Orbán Viktor ismételtelen, ne beszéljen úgy, mintha egy éve lennének kormányon! Ez óriási felelőtlenség és óriási hiba. Államtitkár úr, ön komolyan gondolja, hogy a magyar egyetemek, a felsőoktatás átalakítását és felkészítését a globális kihívásokra úgy lehet megvalósítani, hogy fideszes politikusok irányítása alá helyezik visszavonhatatlanul? Ez lenne a globális kihívásnak való megfelelés az önök szempontjából, hogy mindent a saját maguk irányítása alá helyeznek? Ez egészen elképesztő!

Beszéltek a rugalmasságról, a gazdasági étellel való kapcsolatról. Erről már kis ízelítőt kaphattunk: Parragh László, a Kereskedelmi és Iparkamara elnöke megpedzegette, hogy ő igényt formálna arra, hogy az egyetemek esetében új szak indításához kelljen a kamara hozzájárulása. Ez egészen elképesztő, egészen! Ilyen szempontokat akarnak érvényesíteni? Ez valóban így lesz, államtitkár úr? Nagyon kérem, hogy válaszoljon erre a kérdésre.

Vinnai képviselő úr, a Kulturális bizottság ülésén már folytattunk erről a kérdésről egy vitát. Ön akkor nagyon világosan megfogalmazta egyébként azt, ami emögött van, az úgynevezett döntés-előkészítés mögött. Körülbelül úgy fogalmazott majdnem szó szerint, hogy aki a modellváltásból kimarad, az a fejlesztési forrásokból is kimarad. Na, ez az a zsarolás, ami megalapozott mindent. Ez ott van a Kulturális bizottság jegyzőkönyvében. Egyébként én díjazom, amikor nagy ritkán egy kormánypárti képviselő ennyire őszinte, nem köntörfalaz, hanem elmondja telibe, hogy ez van emögött, szépen megszarolni mindenkit, hogy gyertek szépen a modellváltásba, különben elfelejthetik az európai uniós forrásokat. *(Dr. Vinnai Győző közbeszól.)*

Nacsa képviselő úr... - nyugodjanak meg, képviselőtársaim! Mi is meghallgattuk önöket. Nacsa képviselő úr emlegette a szenátusi döntéseket. Valóban végignézhettük ezt a folyamatot, Debrecenben kevésbé, mert ott minden zárt ülésen zajlott, de mondjuk, Szeged, Pécs esetében végignézhettük a döntéseket, meg hallhattuk a különböző vitákat, nyilatkozatokat. Nagyon sok egyetemi vezető megfogalmazott feltételeket, elvárásokat, garanciákat, amelyek megléte esetén, kimondottan ezek megléte esetén támogatták a modellváltást. Nacsa képviselő úr nincs itt, de egy kérdésem felé, hátha valahol figyel minket, hogy tiszteletben tartják-e kormánypárti képviselőtársaim - Nacsa képviselő úr, Hoppál képviselő úr, Vinnai képviselő úr, Hollik képviselő úr, tiszteletben tartják-e - ezeket a megfogalmazott garanciákat.

Mellár tanár úr és én magam is benyújtottunk egy határozati javaslatot, amelyben tételesen szerepelnek a nem általunk, hanem az érintett egyetemek vezetői, az egyetemi polgárság által megfogalmazott garanciák. Most ezt módosító javaslatként még külön az önök törvényjavaslataihoz is benyújtom. Megszavazzák-e, tisztelt képviselőtársaim? Hoppál Péter képviselő úr megszavazza-e azokat a garanciákat, amelyeket Miseta rektor úr megfogalmazott, és amelyeket Miseta rektor úr odatett, hogy abban az esetben támogatja a modellváltást, ha azok a garanciák érvényesülnek? Figyelni fogom, képviselő úr, az ön szavazatát *(Dr. Hoppál Péter: Figyelje!)*, hogy megfelel-e ennek, megfelel-e az egyetemi vezetők, az egyetemi szenátusok igényeinek, amikor ezeket a garanciákat kell tudni beépíteni ebbe a rendszerbe.

Szeretnék utalni Szilágyi György képviselő úr szavaira is. Volt egy olyan jellegű fél mondata, hogy a fővárosi egyetemek és a vidéki egyetemek talán mintha más megítélés alá esnének a kormány részéről. Azt tudom mondani, én vidéki, pécsi vagyok, hogy sajnos ennél rosszabb a helyzet, mint amit Szilágyi

képviselő úr mondott, hiszen a vidéki egyetemek voltak egyébként az önök felsőoktatást érintő gyalázatos politikájának a legnagyobb vesztesei, jellemzően a kisebb vidéki felsőoktatási intézmények, de nagyon komoly károkat szenvedtek az elmúlt bő évtizedben a nagy vidéki tudományegyetemek. Ezt majd néhány konkrét számmal is alá fogom támasztani.

Nos, nézzük meg konkrétan azokat a hazugságokat, amelyeket önök megfogalmaztak! Itt is többször elhangzott, illetve az elmúlt időszak parlamenti vitáiban, hogy van valamiféle átfogó koncepció, amelyek mentén önök a felsőoktatás - *(Schanda Tamás János tüsszent.)* egészségére, államtitkár úr! -, amelyekkel önök a felsőoktatás átalakítását, a felsőoktatási fokozatváltást alátámasztják. Na, ez teljes mértékben zárható, és egyébként én elmondtam már ezt többször Bódis államtitkár úrnak is abban a szerencsésebb helyzetben, amikor megtisztelte az Országgyűlést felelős államtitkárként és részt vett személyesen egy vitán, hogy amit önök fokozatváltásnak neveznek, az máshogy nem tekinthető, mint fokozatváltás a rossz irányba; tehát egy nagyobb sebességgel való haladás a felsőoktatással, a felsőoktatás érdekeivel szemben.

Egyébként egy vitában, még emlékszem, körülbelül egy évvel ezelőtt Bódis államtitkár úr megfogalmazta, hogy a nagy vidéki tudományegyetemek esetében óvatosabban fog eljárni a kormány, megvárják széles körben a tapasztalatokat, és majd utána lehet szó esetleg ezeknek az egyetemeknek a modellváltásáról. Palkovics László miniszter úr 2020. június 25-én konkrétan az InfoRádióban elmondta, hogy a három nagy vidéki tudományegyetem, illetve a Semmelweis Egyetem állami fenntartásban marad. Ennyit az átfogó koncepcióról. Hiller István már részletesen említette azt, hogy amilyen dokumentumok elérhetőek voltak erről a felsőoktatást érintő átalakításról, ott még szó sem volt ilyen mértékben a magánosításról, alig esett szó ezekről a bizonyos vagyonekező alapítványokról. Ez egy nem olyan régi innováció az önök oldaláról, most látszik egy tendencia, hogy mindent ebbe kell kipakolni, legalábbis az önök elképzelései szerint.

Teljesen hazug és álszent indoklás az, hogy most erre az egészen elképesztő átalakításra azért van szükség, mert fejleszteni kell a magyar felsőoktatást. Ezt is már indokolták képviselőtársaim. Hát, mi köze a magánosításnak a felsőoktatás fejlesztéséhez? Továbbá - ismétlem - önök 11 éve kormányoznak, miért nem tettek eddig érdemi lépéseket a magyar felsőoktatás fejlesztése érdekében? Látható és konkrétan sajnos a számokban is nyomon követhető, hogy az önök politikája, amit a felsőoktatás ellen folytattak, óriási károkat okozott. Önmagában az óriási kár, hogy a bizonytalanság és a megalázóan alacsony oktatói és kutatói bérek miatt rengetegen hagyták el a szakmát, és sajnos, ami tragédia, rengetegen hagyták el az országot. Mind-mind egyetemi oktatók, kutatók és egyébként egyetemi munkavállalók is. Az is látható, hogy milyen mértékben csökkent a jelentkezők létszáma.

Az is döbbenetes egyébként, hogy 11 éves kormányzás után képtelenek voltak - igazából a szándék sem volt meg - a megalázóan alacsony oktatói béreket

rendezni. Az lenne a fokozatváltás, államtitkár úr, az lenne a versenyképes felsőoktatás, hogy az önök országglásának 11. évében egy doktori fokozattal rendelkező egyetemi adjunktusnak bruttó 277 ezer forint a fizetése? Államtitkár úr, ez önök szerint rendben van? Egyébként azt gondolják, hogy erre kell rátenni még 15 százalékot? Talán egyetérthetünk, hogy ez még úgy is megalázóan alacsony.

Egyébként jellemző az önök fokozatváltására, én sem akarok személyeskedni, de képviselőtársam említette, hogy van olyan országgyűlési képviselő, aki ilyen-olyan-amolyan titulusokkal még rendelkezik, természetesen a hozzá kapcsolódó megfelelő díjazással és még egyetemi kurátor is röpké másfél millióért. Na, ez a fideszes képviselő tizenegyszer annyi pénzt keres havonta, mint egy doktori fokozattal rendelkező egyetemi adjunktus. Ez az önök fokozatváltása? Ez önök szerint tisztességes? Tényleg idáig jutottak el 11 év alatt, hogy 11-szer annyi pénzt keres az önök egyik fideszes politikusa, mint egy egyetemi adjunktus, aki doktori fokozatot szerzett, aki erre tette fel az életét, hogy kutatással és oktatással foglalkozik?! Ez gyalázat, tisztelt képviselőtársaim!

(12.00)

*(Az elnöki széket Lezsák Sándor,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Valóban, ez is elhangzott már, 1500-2000 milliárd forint fog a felsőoktatás irányába érkezni az Európai Uniótól. Önöknek semmiféle más szándéka nincs, mint hogy ezen óriási uniós fejlesztési források feletti döntési jogokat és rendelkezési jogokat saját maguknak biztosítsák.

Valóban, a fejlesztéshez semmi köze az alapítványi kiszervezésnek, semmi köze a magánosításnak, erről Hiller István képviselő úr nagyon részletesen beszélt, hosszan sorolta azokat a példákat, amivel alátámasztható, hogy a legjobban, a legelismertebben működő európai egyetemek állami fenntartásúak, és nincs összefüggés a felsőoktatás minősége, adott esetben az európai uniós fejlesztési források felhasználásának a hatékonysága, és az állami vagy alapítványi fenntartás között. Tehát az egy nettó hazugság, amit önök mondanak, képviselőtársaim, emögött hatalomtechnikai szándékok vannak, ez teljesen világos.

Önök arról beszélnek, ezt nagyon sokszor hangoztatják, hogy itt önkéntesen, közfelkiáltással kérték az egyetemek a modellváltást. Na, ez tételesen nem igaz. Egyébként Vinnai képviselő úr is a szakbizottság ülésén ennek egy ékes cáfolatát adta, hogy milyen zsarolás, milyen fenyegetés volt emögött, de ez konkrétan nem igaz. Tehát, amikor a miniszter maga mondja bizonyos egyetemek esetében, hogy nincs küszöbön a modellváltás, mégis ez megtörténik, egy súlyos járványügyi helyzetben, amikor még egy megbeszélést sem lehet összehívni, gyakorlatilag rohamtempóban belezarolták az egyetemeket, hogy hetek alatt döntenek arról, hogy jobban járnak, ha úgy döntenek, hogy elindulnak a modellváltás folyamatában. De

még érdemi információt sem adtak a vezetőknek, hogy azok az információkat továbbadták volna az egyetemi polgárságnak, hogy valóban érdemi döntések születhettek volna.

Tehát az világos, hogy itt zsarolás, fenyegetés volt, de hozzáteszem, hogy itt nagyon sok helyen, amint már említettem, megfogalmazódtak garanciák, elvárt feltételek ahhoz, hogy milyen módon tudják az egyetemi vezetők, az egyetemi polgárok elképzelni a modellváltást. Itt az idő, hogy ezeket a garanciákat érvényesítsék, mert az önök által betervezett törvények semmilyen módon nem tartalmazzák ezeket a nagyon fontos, elvárt garanciákat.

Az pedig egészen elképesztő, hogy itt az egyetemi autonómia erősödne. Tisztelt Képviselőtársaim! Önök az egyetemeket minden vagyonukkal, szellemi tulajdonukkal, mindennel együtt kihelyezik alapítványokba. Ugyanakkor az alapítványokkal kapcsolatos döntések meghozatalára feljogosított kurátorokat nem az egyetemi polgárság által megválasztott szenátus tudja kinevezni, hanem a minisztérium. Ez egészen elképesztő, és erre adjanak magyarázatot, hogy miért van így, hogy miért a kormány nevezi ki az egyetemi kurátorokat.

Az önök szándéka szerint ezeket a kurátorokat nem lehet visszahívni. Erre mi szükség van? Ennek mi köze van az uniós fejlesztési források felhasználásához, mi köze van a felsőoktatás minőségéhez, hogy ezeket a kurátorokat nem lehet visszahívni? Ezt is már említette képviselőtársam, hogy éppen köthetnek egy olyan megállapodást, hogy ez a kuratórium jogosult majd pótlás esetén megnevezni az új kurátorokat. Egy korlátot ismerünk a rendszerben, hogy 80 éves korukig tölthetik be a kurátorok ezeket a tisztségeket.

De nézzük csak! Az önök által betervezett javaslat szerint ezek a kuratóriumok dönthetnek az egyetem költségvetéséről. Dönthetnek az egyetem szervezeti és működési szabályzatáról, magyarul minden testület jogköreit ők maguk határozhatják meg, legalábbis magukhoz vonhatják ezt a jogot. Sőt, adott esetben kialakulhat az is, hogy a kuratórium határozza meg a rektori pályázat feltételeit. Mi köze az egyetemi autonómiának ehhez?

Már szintén elmondták képviselőtársaim, hogy amit önök ide beterveztetek, az nem az egyetemi autonómiát védi, az egyetemi autonómia ilyen módon megszűnik, ez az önök által felállított kuratóriumok autonómiáját védi, ezeket gyakorlatilag a szándékuk szerint megpróbálják bebetonozni. Ismétlem: úgy állítják fel ezeket a kuratóriumokat, hogy nincs időkorlát.

Valóban azt a helyzetet akarják-e védeni képviselőtársaim, hogy a tapasztalatok alapján konkrétan fideszes politikusokkal töltik fel az egyetemeket fenntartó alapítványok kuratóriumát? Szijjártó Péter, Varga Judit, Lázár képviselő úr, Bajkai István személyükben a garanciái a felsőoktatás fejlesztésének? És meddig tart? Lázár Képviselő Úr! Kihasznaom azt a szerencsés helyzetet, hogy itt van. Ön szándékai szerint meddig kívánja betölteni a kuratóriumi tisztséget? Tehát például van-e szándéka például - mondjuk, ha a jövő évben kormányváltás lesz - lemondani? Vagy 80 éves koráig kívánja betölteni, és utána majd

megnevezi az utódját? Mi a szándéka? De kérdezhetem, Szijjártó Péter miniszter úr, Varga Judit miniszter asszony lemondanak jövőre? Tehát lesz egy kormányváltás, és a jelenlegi miniszterként regnáló fideszes politikusok majd lemondanak? Ha lemondanak, akkor az erre való jogi garancia miért nem szerepel az önök törvényében? Miért van az, hogy az egyetemi szenátus nem tudja visszahívni ezeket a kurátorokat? Meddig tart az önök által kinevezett fideszes politikusok mandátuma? Mindörökké? Hazudni lehet, persze nagyon nem keresztényi dolog, ezt az önök figyelmébe különösen ajánlom, de ne próbálják meg elhitetni senkivel, hogy ezen múlik a magyar felsőoktatás fejlesztése! Ezen múlik a magyar fiatalok jövője, hogy visszahívhatatlanul bebetonozott fideszes politikusok fognak a magyar egyetemek fölött döntési lehetőségekkel bírni? Ez egészen elképesztő!

Tehát összességében elmondhatjuk azt, hogy nincs összefüggés az állami fenntartás, alapítványi kiszervezés között olyan szempontból, hogy milyen módon lehetne fejleszteni az egyetemeket, semmi szükség nincs a magánosításra, állami fenntartásban is meg lehetne tenni azokat a lépéseket, ami által fejleszteni lehetne a magyar felsőoktatást.

Van viszont egy óriási különbség a közvagyon tekintetében. Most az önök indítványa szerint a közvagyonnak egy hatalmas része magánalapítványokba áramlik, elveszíti a közvagyon jellegét, és utána már adott esetben egy kormány, egy országgyűlési képviselő nem tud ellenőrzést gyakorolni, kizárólag az önök által megbízott vagyonellenőr fog majd tudni ellenőrzést végezni olyan döntések nyomán, amit az önök által beültetett fideszes képviselők hoznak meg.

Arra adjanak egy világos magyarázatot, hogy miért nem a szenátus nevezi meg a kurátorokat. Vinnai Képviselő Úr! Miért nem az egyetemi szenátusra bízák ezt? Én magam nem értek egyet az alapítványi kiszervezéssel, de éppen, ha azt akarták volna, hogy az egyetemi autonómia erősödjön ilyen módon - amivel ismétlem, nem értek egyet -, beterjesztenek egy olyan törvényt, és azt mondják, hogy az egyetemi szenátus nevezze meg a kurátorokat, az egyetemi szenátus határozza meg, hogy meddig töltheti be a tisztséget a kurátor, és az egyetemi szenátus határozhatja meg, hogy milyen feltételekkel, hogyan tudja visszahívni a kuratórium tagjait, és adott esetben milyen módon pótolja, és személyében kikkel pótolja. De erről szó sincs. A kuratórium tagjaira az egyetem nem tehet javaslatot, a háromfős felügyelőbizottság egyetlen tagjára tehet az egyetem javaslatot. Itt valóban azzal lehetne a saját érvelésüket megtámasztani, hogy valamennyi kurátorra és valamennyi felügyelőbizottsági tagra a szenátus tegyen javaslatot, és a szenátusnak legyen joga meghatározni a visszahívás feltételeit, és természetesen azt is, hogy mennyi ideig töltheti be a kurátor ezt a tisztséget.

Miért nincsenek benne a garanciák, amiket elvártak a modellváltás mellett szavazó egyetemi vezetők? Miért nincsenek benne a törvényben azok a garanciák, hogy mire terjedhet és mire nem terjedhet ki a kuratórium döntési jogköre? Tehát konkrétan nem

szerepel benne, hogy tudományos-szakmai kérdésekbe ne szólhatna bele a kuratórium.

Ingatlanok. Hatalmas mennyiségű ingatlan van az egyetemek birtokában. A jelenlegi elképzelés szerint ezt az ingatlant el is adhatják az egyetemek. Az sincs benne kritériumként, hogy az egyetemi ingatlanokat felsőoktatási célokra kell használni. Az van benne, hogy az eladásból származó jövedelmet a felsőoktatás céljaira kell használni. De Hollik képviselő úr, miért nincs benne az, hogy ezeket az ingatlanokat a felsőoktatás céljaira kell most használni? *(Hollik István: Autonómok, azért!)* Ez egészen elképesztő.

Egyébként teljesen világos, ugye, itt döbbenetes mértékű ingatlannal rendelkeznek egyetemek, az önök szándékát mutatja, hogy önök ezekkel az ingatlanokkal is rendelkezni akarnak, és döntést akarnak hozni ezeknek az ingatlanoknak a hasznosításáról is. Rengeteg-rengeteg kérdés megválaszolatlan!

Tisztelt Hoppál Péter Képviselő Úr! Igyekeztünk önt egy vitára invitálni Pécsen, ugye, ön gyáva módon nem vett részt ebben, ön a propagandamédiát szereti. *(Dr. Hoppál Péter: Ó!)* De felmerültek egyetemi polgárok részéről Pécsen olyan kérdések, hogy mi lesz a szellemi tulajdonnal, mi lesz a szabadalmakkal, mi lesz a gyakorlóiskolákkal. Nagyon fontosak az ingatlanok, de mégiscsak a szellemi tőke, a tradíció az, amitől egyetem az egyetem. Mi lesz ezzel? Mi fog történni, tisztelt képviselő úr? Persze önt nem érdekli, mert önt egyvalami érdekli, hogy Orbán Viktor, vagy nem tudom, Schanda Tamás államtitkár úr megüzeni, hogyan kell megnyomni a gombot, ön tapsikol, és megnyomja a gombot; ennyi felelősséget vállal a saját városa, a saját városában működő és a városában a legnagyobb foglalkoztatóként működő egyetem tekintetében.

És valóban, a béremelés kérdése. Amit önök most belengettek, egy 15 százalékos béremelést, azért remélem, hogy azt belátják, hogy az még jelképesnek is kevés. Tehát én néhány számadatot mondtam, hogy mennyire gyalázatosan alacsony most a felsőoktatásban dolgozók bére. Ez még jelképesnek is kevés. Egyébként arra is próbáljanak valamiféle választ adni, tisztelt államtitkár úr, hogy 11 év alatt miért nem tudták rendezni a felsőoktatásban dolgozók bérét.

(12.10)

És hát vészesen közeledik a rendelkezésre álló időnek a vége, én egy dologról még mindenképpen szeretnék beszélni. Ugye, itt sajnos a felsőoktatásban áldozattá válnak a nagy vidéki tudományegyetemek is. Én azt gondolom, és néhány felszólalásban úgy éreztem, hogy önöknek igazából fogalma sincs, hogy ezeknek a nagy vidéki tudományegyetemeknek - ha csak a legnagyobbakról beszélünk, ugye, Debrecen, Szeged és Pécs - micsoda jelentősége van. Tehát messze-messze nagyobb a jelentőségük, súlyuk és szerepük, mint önmagában, ami a felsőoktatási funkcióhoz kapcsolódik. Nemcsak, hogy egy városnak, hanem egy megyének, sőt egy régióknak a tudományos, kulturális és gazdasági központjai.

Egy példát mondok, ezt nyilván pontosan tudja Hoppál Péter képviselő úr, a Pécsi Tudományegyetemnek lényegesen nagyobb a költségvetése, mint Pécs megyei jogú város önkormányzatának. Óriási gazdasági erő: hétezer munkavállalója van a Pécsi Tudományegyetemnek, hétezer pécsi család - vagy szintén azokban a városokban dolgozó, élő családok, ahol van képzési központ -, az ő sorsuk múlik rajta. Elképesztő, és önök ezt kiszervezik, és politikai irányítás alá helyezik úgy, hogy semmiféle érdemi társadalmi párbeszéd nem volt.

Tehát elmondhatjuk, hogy a nagy vidéki tudományegyetemek - a 20 ezer, illetve Debrecen esetében 27 ezer hallgatóval rendelkező, óriási foglalkoztatási, gazdasági és gazdaságfejlesztési potenciált jelentő tudományegyetemek - sorsa összefonódik a nekik ott-hont adó városokkal, megyékkel, régiókkal. Tehát egy ilyen kérdésről, egy ilyen alapvető súlyú kérdésről nem lehet hetek alatt, kormányzati diktátumokkal és zsarolásokkal megtámasztott eljárásban dönteni, hanem egy érdemi, kiterjedt vitát kellett volna folytatni, társadalmi szereplők bevonásával, mert igen, ezeknek a nagy, jelentős állami egyetemeknek gazdasági, foglalkoztatási, térségfejlesztési szerepe van. Ezt önök teljes mértékben elfelejtették, és azt is elfelejtették, hogy a legnagyobb (*Az elnök csenget.*) - bocsánat, elnök úr -, a legnagyobb vidéki tudományegyetemek olyan városokban működnek, amelyek az Unió húsz legszegényebb térségében fekvő régióknak a központjai.

Tehát ha gazdaságfejlesztésről beszélünk, akkor ezek az egyetemek megkerülhetetlenek, ezért önmagában gyalázatos lépés az, hogy önök ezeket az egyetemeket gyakorlatilag privatizálják, és politikai irányítás alá helyezik. Köszönöm elnök úr türelmét. (*Taps az ellenzék soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, Keresztes frakcióvezető úr.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelettel köszöntöm képviselőtársaimat. Több mint három órája tart a vita, ülnek helyükön a képviselőtársaim, államtitkár úr. Mielőtt megadom a szót Mellár Tamás képviselő úrnak, a Párbeszéd vezérszónokának, öt perc technikai szünetet rendelék el.

(Szünet: 12.12 - 12.22)

Elnök: Lezsák Sándor

Jegyző: Arató Gergely)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk munkánkat. Megadom a szót Mellár Tamás képviselő úrnak, a Párbeszéd képviselőcsoportja vezérszónokának. Öné a szó, képviselő úr.

DR. MELLÁR TAMÁS, a Párbeszéd képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! A mai vita, amely a felsőoktatási rendszer átalakításáról szól, azt gondolom, hogy igen szerteágazó volt, de van egyetlenegy eleme, amellyel mindenki egyetértett, ez pedig a következő: az, hogy mindenképpen

szükséges lenne a felsőoktatási rendszer reformja. Már korábban is szükséges lett volna, ma is szükség van rá, és ahogy elnéztem ezeket a törvényjavaslatokat, a jövőben is szükség lesz majd még rá.

Most ehhez képest, hogy egy nagyon fontos és átfogó reformra lenne szükség, a kormány elkezdett kapkodni, és most nagyon gyorsan, néhány hónap alatt lerakott egy koncepciót, és villámgyorsan a pandémiás időszakban az egész átalakítást elkezdte, és úgy tűnik, hogy néhány hónap alatt le is akarja zavarni.

Ez igen problematikus egyfelől azért is, mert itt az indokokat már a kollégáim elmondták. Itt valószínűleg arról van szó, hogy valószínűleg van egy kapuzárási pánikja a kormánynak, már ők sem hiszik el, hogy 2022-ben nyerni tudnak, ezért aztán mindent minél gyorsabban át akarnak eróltetni, és a kádereiket el akarják helyezni az egyetemeken, illetve a vagyont pedig ki akarják menteni magánkézbe. Pedig hát, nyilvánvalóan arra lett volna szükség, hogy ha egy valódi felsőoktatási reformot szeretett volna a kormány végigvinni, akkor ennek időt kellett volna szánni, mégpedig legalább egy-két esztendő vagy akár hosszabb időszakot is, hiszen itt háromfajta konszenzust kellett volna megteremteni.

Létre kellett volna hozni egy szakmai konszenzust, amelyben a szakma embereit kérdezték volna meg - baloldaliakat is és jobboldali szakértőket is -, hogy mondják el, hogy mit gondolnak, hogy hogyan lehet ezt az átalakítást véghezvinni, és aztán, ha a szakma kialakított volna egy konszenzust, utána egy társadalmi konszenzust kellett volna teremteni, vagyis hogy ez a befogadó társadalom hogy is viszonyul hozzá; majd ezek után pedig egy politikai konszenzusra is nagyon nagy szükség lett volna, arra, hogy a parlament pártjai - kormánypártok és ellenzéki pártok - egyezzenek meg a legfőbb alapelemekben.

Itt elhangzott, elmondta államtitkár úr is és kormányzati oldalról Pósnán képviselő úr is, hogy a kormánnyal olyan hosszú távú megegyezéseket kell aláírni, melyek 15-20 esztendőre vonatkoznak. Na de hát, tessék mondani, hogyha nincs politikai konszenzus, akkor hogyan lehet azt várni, hogy egy 15-20 éves szerződést az egyetemekkel az állam megkötöthet? Mi fog itt történni a következő 5-10 esztendőben? Erre egyébként Hiller képviselő úr is utalt a korábbiakban is, hogy vajon akkor ki fogja ezt szavatolni? Ha tehát nincs politikai konszenzus az ügyben, akkor egy következő kormány nyugodtan hivatkozhat arra, hogy kérem, a költségvetés nem teszi lehetővé azt, hogy ezt az egyezséget betartsuk. Tehát mindenképpen nagy szükség lett volna erre.

A második dolog, amiről szeretnék néhány szót ejteni, az az, hogy többen hivatkoztak itt rá - nyilván maga az előterjesztő is -, hogy az egyetemek vezetői önállóan döntöttek arról, sőt ők kérték azt, hogy átalakítás legyen, hogy a modellváltás menjen végbe, és Nacsa képviselő úr egyenesen meg is vádolt bennünket, és azt mondta, hogy mivel a szenátusok ezt mindenhol megszavazták, ebből következően mi, ellenzéki képviselők ezt nem is kérdőjelezhetjük meg, hiszen a demokrácia így működik.

Amikor ezt Nacsza képviselő úr mondta, akkor egy régi munkahelyi párttitkárommal való beszélgetés jutott eszembe, ő fogalmazta úgy, hogy miért vonom én kétségbe a szocializmus nagyszerűségét, amikor a választásokon az emberek több mint 90 százaléka szavazott a Hazafias Népfront jelöltjére.

Ezt csak azért mondom el önnek, hogy értsük meg ennek az egész történetnek az abszurd jellegét. Én bízom benne, hogy nemsokára eljön az az idő, amikor nyilvánosságra kerül majd az, hogy milyen beszélgetések zajlottak le a minisztériumban, hogy vajon a miniszter úr mit mondott az egyetemi vezetőknek, mert egyébként én visszahallottam jó pár olyan dolgot, amiben az volt benne, hogy ha ők most önállóan ezt nem fogják kérni, akkor még annyi állami támogatást sem kapnak, mint korábban, és el fognak esni rengeteg-rengeteg fejlesztési forrástól a későbbiekben.

Tehát az egyetemi vezetésekből mindenhol kényszerhelyzet alakult ki, vagyis olyan szituáció volt, ahol visszautasíthatatlan ajánlatot kaptak a minisztériumtól, és nekik döntenüik kellett, hogy ha nem egyeznek bele a modellváltásba, akkor hogyan állnak majd az oktató kollégák és a dolgozók elé, hogy még annyi pénz sem lesz, mint amennyi a korábbiakban volt. Vagyis ez egyértelműen azt mutatta, hogy egyáltalán nem szabad választás volt, hanem egy kényszerhelyzet, és amikor majd ezeknek a beszélgetéseknek a jegyzőkönyvei valamikor előkerülnek, akkor nagyon jól lehet majd ezt látni.

De egyébként az „önállóan döntöttek”-hez még valamit: a szakszervezetek szinte mindenhol, minden egyetemen elleneztek ezt a modellváltást, és a diákok is elleneztek. Én magam is részt vettem olyan online konferencián, ahol több mint 800 diák vett részt és szavaztak, és több mint 90 százalékuk elutasította ezt az egész modellváltást. Ugyancsak a szakszervezetek is elutasították ezt, tehát szó sincs arról, hogy lenne egy széles körű konszenzus ebben az ügyben, még az egyetemi világon belül sem; és akkor még a társadalmiról nem is említettem egy szót sem, mert az úgy elő sem került, hiszen társadalmi viták nem is indultak be ebben az ügyben. *(Dr. Hoppál Péter: Húszezer diák van, nem nyolcszáz!)*

Önök azt mondták többször is, hogy az autonómiát nem vesztették el az egyetemek: az autonómia, az egyetemi autonómia nemcsak hogy megmarad, hanem egyenesen sokkal erőteljesebb lesz most, mint a korábbiakban volt, mert a kormányzati szintről a kuratóriumok kezébe kerül az egyetemek irányítása, és ebből következően ez egy decentralizált dolog.

Igen ám, csak itt az a helyzet, hogy magát az alapítványi átalakítást, azt mondom, hogy még elfogadhatónak is gondolnám abban az esetben, hogyha a mostani döntéssel csak a fenntartói jogok kerültek volna át vagy kerülnének át a kuratóriumokba, de ugyanakkor az alapító jogok nem.

(12.30)

És ha ehhez még hozzátennénk azt is, amire egyébként Keresztes Lóránt képviselőtársam is utalt,

hogy ha a szenátusnak pedig megadnánk azt a jogot - és ilyen típusú törvénymódosítást adtunk be -, azt, hogy mondjuk, a kuratórium tagjainak több mint 50 százalékát vagy legalább 50 százalékát maga a szenátus választhassa meg, ebben az esetben valóban megmaradhatna az autonómia, mert akkor tulajdonképpen a kormányzat számára is, a mindenkori kormányzat számára - amelyet választanak az emberek -, meglenne az a lehetőség, hogy bele tud nyúlni a dologba, mert az alapítói jogok továbbra is nála vannak, az ő kezében vannak. Így viszont ezzel, hogy az alapítói jogokat is elvették, az a helyzet alakult ki, hogy a kuratóriumok leválthatatlanok, tehát ameddig a világ világ, az idők végezetéig ők ott lesznek, és ha valaki közülük kiesik, akkor nekik van jogcímük arra, hogy saját magukat megújítsák és új embereket válasszanak. Ez egyébként egy teljesen nonszensz dolog, hogy kormányok jöhetnek-mehetnek, de ebbe a dologba tulajdonképpen nem szólhatnak bele, miközben valójában nem egy magánegyetemi szerkezet alakult ki, hiszen az a finanszírozásából nagyon jól látszik.

A következő dolog, amire, azt gondolom, hogy szintén érdemes néhány szót vesztegetni, ez pedig az, hogy milyen igényeket kell kielégíteni az egyetemeknek. Itt elhangzott az, hogy azért van szükség erre az átalakításra, a modellváltásra, mert így a piaci igényeket jobban ki tudjuk elégíteni, vagy ki tudják az egyetemek elégíteni, és majd sokkal inkább versenyképesek lesznek, és ebből következően valóban a jövő kihívásaira fognak tudni válaszolni.

Igen ám, csak ha megnézzük azokat az egyetemeket, amelyek valóban versenyképesek és valóban a világ legjobb egyetemei, azoknál sehol nem azt tűzték ki célul, hogy a napi piaci igényeket elégítsék ki. Tehát, amikor egy évet eltöltöttem a Princetoni Egyetemen, ami a világ tíz legjobb egyetemében benne van, szó sem volt arról, hogy ők a piaci igényeket szeretnék kielégíteni. Sokkal inkább arról volt szó, hogy a tudományos trendeknek feleljenek meg, arról volt szó, hogy ezeket felismerjék, és ezekre a tudományos kérdésekre próbáljanak választ adni. Aztán természetesen persze, a dolog lényegéből következően, ha ezek az egyetemek tudnak a tudományban kiemelkedőt alkotni, akkor nyilvánvalóan ők vonzóak lesznek, versenyképesek lesznek, és előbb-utóbb az eredmények meg fognak jelenni majd innovációkban és találmányokban meg egyéb dolgokban.

De nem lehet fordítva ülni a lóra, hogy megpróbáljuk azt kipuhatolni, hogy mi is a piacnak most az igénye, ahogy ezt Parragh úr elképzei, és arra alakítunk egy képzést, hiszen egy ilyen gyorsan változó világban azt hiszem, hogy nagy hiba lenne, ha a jelenlegi piaci helyzetnek vagy a jelenlegi piaci struktúrának megfelelően építenénk ki egy oktatási rendszert, hiszen majd öt, hat, nyolc, tíz év múlva jön ki az output, amikor már egy másik helyzet, egy másik világ lesz. Vagyis az egyetemeknek olyan képzést kell mindenképpen megcélózni, amelyikben egy általános, komplex képzés van, ahol képessé tesszük a végzett diákokat arra, hogy változtassanak majd szakmát, mert ebben a gyorsuló, felgyorsult világban senki nem

tudja szavatolni azt, hogy ők az egyetemen megszerzett diplomájuknak megfelelően fognak tudni elhelyezkedni, és onnan fognak tudni nyugdíjba menni. Tehát sokkal inkább erre van szükség.

Természetesen akkor, amikor egy országot nézünk, egy ország egyetemi struktúráját, akkor még inkább nem lehetünk annyira szűklátókörűek, hogy csak piaci igényekben gondolkodjunk, mondom én közgazdászként ezt az egész dolgot, hiszen a műveltség, a kultúra, a humán tőke ennél sokkal több. Tehát magam is azt gondolom, és itt osztom a nézetemet Hiller képviselőtársammal, hogy bűn volt a vidéki egyetemek ilyen módú átalakítása és kiszervezése, mert nagyon is kívánatos és nagyon is fontos lenne az, hogy legyen egy állami egyetemi hálózat, országos hálózat, mert ezeknek a vidéki egyetemeknek jelentős kisugárzási hatása van a műveltségre, a kultúrára, a munkahelyek változtatására, a továbbképzésekre és az esélyegyenlőségre is. Hiszen azok a vidéki szegény gyerekek, akiknek a szülei nem tudják vállalni azt, hogy a gyerekeik több száz kilométerre lakjanak, mert nem tudják fizetni az albérletet és ehhez hasonló egyéb járulékos díjakat, azok nagyobb valószínűséggel tudnák a helyi egyetemekre elküldeni a tehetséges gyerekeket. Ez azonban ebben az új konstrukcióban egyáltalán nem biztosított. Lehet azt mondani persze, hogy meg lehet kérni az alapítványt, meg lehet kérni a kuratóriumot, hogy legyen már olyan jó, legyen már olyan kedves, hogy ebbe az irányba lépjen el, de erre aztán semmifajta biztosíték nincsen.

Egy pillanatra még visszatérek a kuratórium tagjaira. Szóval, itt az alapkérdés az, hogy vajon mit várhatunk el azoktól a kuratóriumoktól, amelyekben olyan vezetők és olyan tagok vannak, akiknek egyáltalán nincs tudományos minősítésük, és nincsenek tudományos publikációik. Én megnéztem még korábban, amikor az első egyetem átalakítása volt, hogy tulajdonképpen hogy is néz ki az MTMT-ben az ő részvételük, tehát a Magyar Tudományos Művek Tárában, hiszen ott van minden tudományos irat, és az derült ki, hogy a hat egyetem kuratóriuma elnökéből ötnek nulla publikációja volt.

Csak megkérdem, hogy vajon Csányi Sándor, Hernádi Zsolt vagy Varga Judit, vagy az itt ülő Lázár János képviselő úrnak milyen tudományos háttere van, hiszen egy tudományos életet kell nekik mindenképpen vezetni és irányítani. Tudom, hogy azt válaszolnák most erre, hogy ők csak gazdasági kérdésekben döntenek. No de, kérem szépen, az, hogy mit tanítanak, hogyan tanítanak, mit kutatnak, az igen erőteljesen függ attól, hogy mire van pénz. Ezek a kuratóriumok abba a helyzetbe kerülhetnek, hogy meg tudják szabni és meg tudják határozni azt, hogy bizonyos szakok, szakirányok, bizonyos képzések, szakképzések kerüljenek ki ebből az egész dologból. És nem értem, hogy milyen jogcímen teszik ezt, hiszen az Alaptörvényben még mindig benne van az, hogy tudományos kérdésekről a tudományos közösségnek kell döntenie, tehát olyan embereknek, akiknek erre van megfelelő tudományos minősítése.

Persze, mondhatnánk azt is, hogy azért van szükség, Pósan képviselő úr mondta, mert ők az üzleti világban benne vannak, és az üzleti életből hozzák majd azokat az impulzusokat, amelyek szükségesek. Na de ezek az emberek nincsenek benne egy versenypiaci viszonyrendszerben, tehát az ő cégeik exportteljesítménye nulla. Ezek a cégek itthon, Magyarországon tudnak működni, mesterséges, nem piaci viszonyok között egy monopolszituációban, és ezért tudnak extraprofitra szert tenni, de szó sincs arról egyébként, hogy ők valóban meg tudnák állni a helyüket egy versenypiaci szituációban. Nyilván, ha mondjuk, valakiben az merülne föl, hogy szóljunk Bojár Gábornak, akkor azt mondanám, hogy igen, neki lehetne szólni, hiszen olyan szoftvercége van, amelyik a világpiacon tud termelni, tehát róla még el is tudnám ezt képzelni, de ezekről nehezen lehet ilyet elképzelni.

Még egy dologról szeretnék beszélni, ez pedig a finanszírozás és a vagyonyjuttatás kérdése. Itt tulajdonképpen egy olyan öszvér megoldás van, amiben az van, hogy vannak magánegyetemek, amelyeknek a vezetése alapítványok és kuratórium kezében van, és az állam közben pakolja be a pénzt, tehát minden évben a költségvetésből egy csomó pénzt odaadnak.

(12.40)

De arról nincs szó ezekben a papírokból, hogy ezt tulajdonképpen akkor hogyan is végzik, milyen mechanizmusok szerint végzik el, merthogy tulajdonképpen ez lenne a lényege. Tehát ezt a kérdést kellett volna leelőször föltenni, hogy vajon ki lehet-e alakítani olyan normatív mechanizmusrendszereket, amelyek képesek lehetnek megfelelően finanszírozni az egyetemeket, úgy, hogy az egy minőségi követelményrendszert is tudjon mindenképpen alátámasztani, illetve, amennyiben szükséges, egy állami vagy akár a piaci igényeket. Tehát hogy mondhasa azt az állam, hogy kérem, szeretnék 500 diplomás közgazdászt képezni, és akkor fölkérem az egyetemeket, hogy adjanak ajánlatokat, hogy ők hogy tudják ezt az 500 embert képezni, milyen módon, milyen minőséget tudnak produkálni, és akkor ennek megfelelően lehetne finanszírozni.

Tehát ez egy legitim kérdés lenne, de itt erről egyáltalán nem volt egy szó sem mind ez ideig, pedig ez nagyon fontos lenne, és ez viszont nyilvánvalóan nem teszi szükségessé azt, hogy az egész egy alapítványi formában legyen, hiszen maga a finanszírozás módja és mechanizmusa akár a mostani állami tulajdoni rendszerbe is simán beleférne. Illetve erre vonatkozólag a korábbiakban voltak kísérletek, csak ezeket aztán a Fidesz elkezdte leépíteni, amikor azt mondta, hogy akkor a harmadik láb, a tudományos láb nem is számít, akkor most újból visszahozta, hogy akkor most mégis számít. Tehát itt komoly vitákat lehetne és kellene is folytatni erről az egész kérdésről, de láthatólag itt most nem arról van szó, hanem a vagyonykimentésről, illetve a káderek elhelyezéséről.

Nagyon érdekes az a dolog, hogy amikor végignézttem a vagyonyjuttatást és a vagyonyátadást, akkor

én sehol nem láttam a vagyonelejtárban a tudásvagyon. Tehát nem láttam se a humán tőkét, se a kapcsolati tőkének az értékét, vagy azt a részét, ahol az akkreditált oktatási irányok vannak, tankönyvek, licencek, találmányok. Tehát ha valaki megnézi a Pécsi Tudományegyetemnél a leltárt - én azt végignézttem -, semmi nincs ebből, pedig ez az egyik legfontosabb dolog.

Tehát a legnagyobb vagyon tulajdonképpen ez a tudásvagyon, de láthatóan, mivel a kormány látja azt és érzi azt, hogy ezt a vagyont úgysem tudja lenyúltni, hiszen azok az emberek, akik hordozói ennek a tudásvagyonnak, azok reggel elmennek dolgozni és este pedig hazamennek, és ha úgy látják egyébként, hogy nem jól működik az egész dolog, ha nincs kellő szabadság és nincs demokrácia, akkor esetleg le is léphetnek erről a hajóról. Most azért persze, ezt nagyon jól észre lehetett venni és nagyon jól lehetett látni. Tehát ezzel nem is törődnek, csak azzal a fizikai vagyonnal, amit valamilyen módon el lehet majd tulajdonítani, tehát csak arra figyelnek, és azt tekintik döntő jelentőségűnek. Pedig úgy gondolom, hogy erre a vagyonra kellene koncentrálni és ezt kellene megfelelően bővíteni, de azt gondolom, hogy ezt csak akkor lehet megtenni, ha valóban demokratikus viszonyok vannak, és ha az egyetemi autonómia továbbra is fennáll vagy fennmarad. Amennyiben ez nem marad meg, akkor nyilvánvalóan ez a tudásvagyon egyre inkább csökkenni fog, bármennyire is mondják önök azt, hogy ezzel a modellváltással ez meg fog történni.

Én a magam részéről nagyon szomorú vagyok, és szomorúan láttam ezt az egész átalakulási folyamatot, mert fiatalkoromban megtapasztaltam a hetvenes évek elejétől kezdve diákként, majd gyakornokként, tanársegédként, adjunktusként - végigjártam a számléltárt -, hogy milyen módon emancipálódtak az egyetemek a szocialista időszakban, hogy egy elnyomott helyzetből azért sikerült valamekkora autonómiát szerezni és egyre jobb minőségű oktatást és kutatást folytatni. A nyolcvanas-kilencvenes években ez igen szépen terebélyesedett, és most, ebben az egész változtatásban egyszerűen azt látom, hogy visszaköszön a múlt, hogy újból rátenyerel a politika erre az egész dologra, és újból be fog köszönteni nálunk a marxizmus-leninizmus esti egyetemek időszeke, a foximaxi időszak, merthogy oly mértékben nem tiszteli ez a fajta átalakítási módszer és ez a meghirdetett modellváltás az egyetemi autonómiát, és nem vesz tudomást arról, hogy csak és kizárólag akkor várható el valóban magas szintű oktatási, tudományos kutatás, ha ennek egyfelől az anyagi feltételeit megteremtik, másfelől pedig megteremtik a szabad és demokratikus viszonyrendszert is.

Így, ezért én és a Párbeszéd nem tudja támogatni ezt a törvényjavaslatot, és én is ígéretet teszek arra, hogy amennyiben 2022-ben lehetséges lesz, akkor az első között kell ezt a törvényt mindenképpen megszüntetni, mert rendkívül káros a jövőre nézve. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps az ellenzéki padosorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Mellár képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Most a nemzetiségeket képviselő bizottság által felkért nemzetiségi képviselő felszólalása következik, tehát megadom a szót *(Néhány ellenzéki képviselő hangosan beszélget. - Az elnök csenget.)* Ritter Imre német nemzetiségi képviselő úrnak, aki nemzetiségi nyelven ismerteti felszólalásának első mondatait, majd magyarra fordítja azokat. Öné a szó, képviselő úr.

RITTER IMRE nemzetiségi képviselő: *(Mikrofon nélkül.)* Köszönöm. Sehr geehrter Herr Vorsitzender! Sehr geehrtes Parlament! Erlauben Sie mir bitte, dass ich im Namen und im Auftrag des Ausschusses der in Ungarn lebenden Nationalitäten unseren Standpunkt bezüglich des Gesetzesvorschlags, die wir jetzt und hier debattieren, erörtere.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Engedjék meg, hogy a Magyarországi nemzetiségek bizottsága nevében kifejtsem... *(Közbeszólás: Mikrofon!)* Bocsánat! *(Felcsatolja a mikrofont.)* Elnézést!

Engedjék meg, hogy a Magyarországi nemzetiségek bizottsága nevében kifejtsem álláspontunkat az itt és most megvitatandó törvényjavaslatok kapcsán. A Magyarországi nemzetiségek bizottsága a 2021. április 7-ei ülésén kapcsolódott az előzetesen nemzetiségi napirendi pontnak kért T/15727. számú, a Debreceni Egyetem, a T/15724. számú, a Nyíregyházi Egyetem, a T/15718. számú, a pécsi egyetem, a T/15716. számú, a Tokaj-Hegyalja Egyetem, a T/15715. számú, az Eszterházy Károly Egyetem, a T/15712. számú, a szegedi egyetem átalakításáról és a T/15710. számú, a közfeladatot ellátó közérdekű vagyongazdálkodási alapítványokról szóló törvényjavaslatokhoz, és lefolytatta ezek általános vitáját. Ezek a törvényjavaslatok olyan felsőoktatási intézményekkel kapcsolatosak, melyekben folyik - a Tokaj-Hegyalja Egyetem esetében tudomásom szerint folyhat - nemzetiségi képzés, tehát érzékenyen érintik a magyarországi őshonos nemzetiségeket.

Ugyanakkor nem tudtuk nemzetiségi napirendi pontnak kérni a felsőoktatás szabályozására vonatkozó és egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló T/15728. számú törvényjavaslatot, tekintettel arra, hogy a Házbizottság legutolsó ülése után került benyújtásra, de most az együttes általános vita során lehetőségünk van ehhez a törvényjavaslatához is hozzászólni.

Bizottságunk a minél jobb tájékozódás érdekében elébe ment ezeknek a törvényjavaslatoknak, hiszen már a 2021. március 24-ei bizottsági ülésünkön meghívott előadó volt dr. Stumpf István, a felsőoktatási modellváltással és az új fenntartói modell működésével kapcsolatos kormányzati feladatok koordinációjáért felelős kormánybiztos úr, valamint dr. Hankó Balázs Zoltán úr, az Innovációs és Technológiai Minisztérium felsőoktatásért felelős helyettes államtitkára. A 2021. április 7-ei ülésünket követően pedig volt lehetőségem a bizottság nevében, a pandémiai helyzet miatt négy szemközt, de annál hatékonyabban hosszabb egyeztetést folytatni a témában prof. dr. Bódis József államtitkár úrral.

(12.50)

Előljáróban szeretném megjegyezni, hogy a vita politikai részében a Magyarországi nemzetiségek bizottsága részéről nem kívánunk részt venni, hozzászólásomat kizárólag a nemzetiségi kérdésekre korlátozom.

A nemzetiségióvodapedagógus-, -tanító-, -tanár- és -szaktanár-képzés, a nemzetiségi felsőoktatás tekintetében jelentős lépéseket tettünk az elmúlt években. Engedjék meg, hogy egy nagyon rövid, vázlatos tájékoztatást tegyek a nemzetiségi bizottság által az elmúlt években ezen a területen végzett munka eredményéről és a változatlanul fennálló gondokról is.

2016-ban kidolgoztuk és elfogadtuk a nemzetiségi-pedagógus-programot. 2017 és 2019 között ennek első és legfontosabb elemeként négyszeresére emeltük, kiterjesztettük a nemzetiségipedagógus-pótlékot, amely éves szinten most már mintegy 3,5 milliárd forint többletet jelent közel 4 ezer nemzetiségi pedagógusnak. 2018-ban bevezettük a nemzetiségipedagógus-hallgatói ösztöndíjat, melynek keretében a most folyó, 2020/21-es tanévre már 436 nemzetiségipedagógus-hallgatóval kötöttünk szerződést. Az egész ösztöndíj-program éves keretösszege 380 millió forint. 2019-ben elindítottuk a nemzetiségióvodapedagógus-képző helyek támogatását 100 millió forint összeggel. Sajnos, a Covid-járvány miatt 2020-ban nem volt lehetőségünk ennek továbbvitelére, kiterjesztésére.

2020-ban a nemzetiségek jogairól szóló törvény módosításával biztosítottuk, hogy a nemzetiségi önkormányzatok által átvett köznevelési intézmények nevelési-oktatási feladatainak ellátását szolgáló ingó és ingatlan vagyont ingyenesen a fenntartó nemzetiségi önkormányzat tulajdonába kell adni. Ez összesen 8 nemzetiséget érintően 78 település 104 nemzetiségi köznevelési intézményét érinti. Ennek részletes eredményeiről éppen tegnap számoltam be a tisztelt Háznak a T/15706. számú, az egyes vagyongazdálkodási tárgyú rendelkezésekről szóló törvényjavaslat általános vitájában.

Összefoglalóan örömmel állapítom meg, hogy minden nehézség ellenére a tulajdonátadások mintegy 40 százaléka rendben már lezajlott, további több mint 50 százaléka heteken belül eredményesen le fog zárulni. Mindössze nyolc olyan köznevelési intézmény van, ahol bírósági eljárás, örökségvédelmi és egyéb okok miatt valószínűleg hosszabban el fog ez még húzódni.

Ugyanakkor minden eddigi erőfeszítésünk és pozitív eredményünk mellett nem tudtunk előrelépést elérni a nemzetiségipedagógus-képzésben annak számszerűségét, minőségét, nemzetiségi nyelvi kompetenciáját, finanszírozását és egyéb területeit tekintve sem. Márpedig teljesen egyértelmű, hogy magas színvonalú nemzetiségipedagógus-képzés nélkül elképzelhetetlen tartósan színvonalas nemzetiségi oktatás-nevelés, a nemzetiségi nyelv és kultúra megőrzése, holott Magyarország Alaptörvénye ezt garantálja minden magyarországi őshonos nemzetiségnek, és a feltételek biztosítása a magyar állam feladata.

Az elmúlt években a Magyarországi nemzetiségek bizottsága több nemzetiségi országos önkormányzattal közösen jelentős erőfeszítéseket tett és tesz a felsőoktatásban szinte folyamatosan felmerülő nemzetiségi képzéssel kapcsolatos kisebb-nagyobb problémák, nehézségek javítására, megoldására. Csak néhány esetet hadd jelezzek az elmúlt időszakból!

A bajai Eötvös József Főiskola Nemzetiségi és Idegen Nyelvi Intézeténél, annak ellenére, hogy a hallgatók több mint 90 százaléka német és horvát nemzetiségipedagógus-hallgató, vezetőnek mégis egy angol szakos került kinevezésre.

A Pécsi Tudományegyetemen a német állammal közösen alapított Német Alapítványi Tanszék támogatása, amely mind ez idáig külön soron került finanszírozásra, bekerült az egyetemi nagy kalapba, innentől kezdve a levegőben lóg a tanszék helyzete, nem lett meghirdetve a tanszékvezetői állás sem.

Sorozatban érkeznek, érkeztek a jelzések, hogy több képzőhelyen a kisebb létszámokkal nem indítják el a szerb, szlovák, horvát, ukrán vagy éppen bolgár képzést, holott a kisebb nemzetiségeknek két-három nemzetiségi pedagógus is egy-egy nemzetiségi köznevelési intézmény fennmaradását, megőrzését jelenti.

Mindmáig nem került elfogadásra a csecsemő- és kisgyermeknevelő alapszakon a nemzetiségi szakirány létesítése.

A Bologna-revízióhoz kapcsolódó javaslatok keretében nem került elfogadásra a nemzetiségi nyelvi képzés arányának javasolt jelentős növelése. Elfogadhatatlan a magyarországi nemzetiségek számára, hogy a nemzetiségipedagógus-képzésben mindössze a képzés 15-20 százaléka történik nemzetiségi nyelven, a többi magyarul; ennek minimum a fordítottjára lenne szükség.

Az elmúlt években az ELTE-n a bölcsész- és természettudományi karok támogatása megemelkedett, de a nemzetiségi tanító és óvodapedagógus alapképzési szakok normatívája nem. Az ELTE-TÓK esetében ennek kompenzálására a korábban külön soron biztosított 63 millió forint normakiegészítés, valamint a 10 millió forint lektori támogatás a 2021. évben már nem külön soron lett biztosítva, és ugyan az ELTE 1,1 milliárddal több támogatást kapott, a szenátus döntése alapján ugyanakkor az ELTE-TÓK ebből egy forintot nem kapott vissza.

Az ELTE Origó az elmúlt ősszel meg akarta szüntetni 13 úgynevezett kisebb nyelv, köztük 5 nemzetiségi nyelv nyelvvizsgáit. Hosszas tárgyalásokat követően az elmúlt hetekben tudtuk biztosítani az ITM-mel közösen azokat a finanszírozási, támogatási összegeket, amelyek révén ezt meg lehetett menteni vagy vissza lehetett csinálni. Időközben az ELTE Origó áttért vagy részben áttért az online nyelvvizsgáztatásra, és a problémák ezen a területen újratemelődték. Lehetne még hosszán sorolni, ezek a nemzetiségi képzéssel kapcsolatos kisebb-nagyobb problémák szinte valamennyi képzőhelyen különböző mértékben, de megjelennek.

Rendszerszintű, generális problémának tartjuk, hogy míg a nemzetiségi köznevelés minden szintjén, az

óvodák, általános és középiskolák, szakiskolák esetében, minden nemzetiségi oktatást-nevelést végző intézmény esetében - a törvény által garantáltan - legalább véleményezési joga, a nemzetiségi köznevelési intézmények esetében pedig egyetértési, tehát vétőjoga van az érintett nemzetiségi önkormányzatoknak minden érdemi döntésben, addig a felsőoktatás nemzetiségi képzést érintő döntéseiben a magyarországi nemzetiségeknek a képző intézmények vonatkozásában sem egyetértési, sem véleményezési joga nincsen, sőt az alapvető tájékozódás is rendkívül nehézkes és körülményes, többnyire utólag jutnak tudomásunkra az egyetemek, főiskolák nemegyszer nemzetiségi képzésre vonatkozó, számunkra hátrányos döntései.

A felsőoktatás területén a nemzetiségekkel való egyeztetésre vonatkozóan a 2011. évi CCIV. számú, a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény 64. § (4) bekezdése írja elő: „A miniszter a nemzetiségi képzés tekintetében hozott döntéseihez beszerzi az Országos Nemzetiségi Tanács véleményét. Ha a nemzetiségek jogairól szóló törvény alapján az országos nemzetiségi önkormányzat kezdeményezi az anyanyelvű vagy anyanyelvi felsőfokú oktatás feltételeinek a megteremtését...”, akkor a feltételeket biztosítja.

(13.00)

Ugyanakkor most az új, modellváltás alatt lévő, alapítványi fenntartásba átmenő egyetemekenél a kuratóriumok átveszik az állam mint fenntartó szerepét, és a miniszter helyett a kuratóriumok döntenek majd például az egyetemek stratégiai kérdéseiben, amelyek nemzetiségi képzéssel foglalkozik, így természetesen a nemzetiségi képzésre vonatkozó kérdésekben is, ezért úgy gondolom, hogy a miniszter részére a felsőoktatási törvényben előírt véleménybeszerzési kötelezettséget ki kell terjeszteni ugyanúgy a kuratórium nemzetiségi képzésre vonatkozó döntéseire is.

Sajnos, ahogy az elején említettem, a bizottságunk nem tudott kapcsolódni az ezt lehetővé tevő törvényjavaslatához, megtárgyalni a felsőoktatás szabályozására és egyes kapcsolódó törvények módosítására vonatkozó 15723. számú törvényjavaslatot, ezért bizottsági szinten nem tudunk módosítót sem benyújtani. Azon vagyok, hogy ezt hétfő délelőtt önálló képviselői indítványként benyújtsuk.

Tehát az alapítványi formában működő felsőoktatási intézmény esetében a kuratórium a nemzetiségi képzés tekintetében hozott döntéseihez beszerzi az Országos Nemzetiségi Tanács véleményét.

Szeretném még általánosságban is kiemelni azt, hogy az állam és az alapítványok között megkötésre kerülő, tervezett 3-5 éves támogatási szerződésekbe garanciákat kell beépíteni arra, hogy a következő években a gazdasági és egyéb szempontok ne veszélyeztessék a nemzetiségi képzést, hiszen egyértelmű, hogy a nemzetiségi képzés gazdasági szempontból soha nem lehet egy egyetemnek a fennmaradását alátámasztó legjövődélmezőbb terület. Tisztelettel kérem, hogy az ez irányú módosításunkat támogassa majd a Ház.

Amennyiben megfelelő garanciákat kapunk a nemzetiségi képzés jövőjére vonatkozóan, akkor a Magyarországi nemzetiségek bizottsága a törvényjavaslatokat támogatni fogja. Köszönöm, hogy meghallgattak. Danke für Ihre Aufmerksamkeiten. *(Szórványos taps.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Ritter Imre képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most az elsőként jelöltként független képviselő szólhat, ezért megadom a szót Bencsik János képviselő úrnak. Öné a szó, képviselő úr.

BENCSIK JÁNOS (független): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Ami most a szemünk előtt zajlik, ami ebből a törvénycsomagból kiviláglik, az az Orbán-rendszernek az új három t-je: tudatos, tervszerű és törvényesített kifosztás. A nyílt színen, 10 millió ember szeme láttára fosztják ki a saját állampolgáraikat. Az a baj, hogy amikor ezeket a szavakat mondom, tudom, hogy ezek már elinfiltráltak. Olyan sokat használtuk, használták az elmúlt tizenpár évben, olyan szinten magas már a társadalom ingerküszöbe minden közvagyonát átjászó törvény kapcsán, hogy ezek a törvények, amelyekbe minden kormány belebukna néhány napon belül, ez egypár napos sajtóhír lesz, és majd lapozunk és meggyünk tovább, mint a korábbiakban, és ez nagyon nagy gond.

Amikor azt mondom, hogy törvényesített kifosztás, akkor azért használom a „törvényesített” szót, mert szeretném jelezni, hogy a „törvényesített” és a „törvényes” az nem ugyanaz. Attól, hogy 133 bátor kormánypárti képviselő ezt majd elfogadja, attól az még nem lesz törvényes, mert a törvényeknek mindig a közjót kell szolgálni, ez minden törvénynek, a törvénykezésnek az alapja. Ha ez a szándék nincs meg, ha nem világlík ki a közjó szolgálata egy törvényből, az akkor sem lehet törvényes, ha azt jogilag elfogadják.

Árulják már el nekem önök, hogy hogyan szolgálná a közjót az, hogy fideszes és KDNP-s polgármesterek, országgyűlési képviselők, miniszterek ülnek be olyan alapítványokba, amelyek utána egyetemi vezetőknél meg szenátusoknál fognak utasításokat adni, fenntartói jogokat gyakorolni?

A felsőoktatási intézményeknek a modellváltása viszont ennek csak egy szelete. Egyet kell értenem Schiffer András egykori országgyűlési képviselőtársunkkal, aki arról beszélt, hogy Magyarország kiszervezése zajlik jelenleg. Kormányzati feladatokat, nemcsak nemzeti vagyonelemeket, hanem kormányzati feladatokat szerveznek ki olyan struktúrákba, amelyek egy esetleges kormányváltás után is ott maradnak önöknél. A megválasztott, népképvisellel, népfelhatalmazással bíró mindenkori magyar kormány nem lesz ura, mivelhogy csak lemondással vagy halállal szűnik meg a felsőoktatási intézményeket, egyetemeket felügyelő alapítványok esetében a kinevezés, lehetősége sem lesz másként eljárni. Ez gyakorlatilag egy második spontán privatizáció, ami pont annyira spontán, mint az első volt, nagyjából semennyire.

Bármennyire is elcsépelten hangzik, sajnos igaz, hogy önöknek semmi más nem számít, és semmi más célja nincs ezeknek a törvényeknek, mint az időkorlát nélküli hatalom, a korlátlan pénz és hatalom, amely az önök és az önökhöz közel állók körében fog összpontosulni. *(Dr. Hoppál Péter: Ezt még egyszer! Nem értem.)*

Felmerül a kérdés, hogy miért csinálják mindezt, mi a mögöttes koncepció, mi a terv. Én azt gondolom, hogy Orbán Viktor nagyon sokat tanult. Nagyon sokat tanult Kádártól, Antall Józseftől, Horn Gyulától, és nagyon sokat tanult az első kormányának a hibáiból is. A kommunista némenklatúra, hogyha ez a kifejezés még mond önöknek valamit, 1989-et követő hatalomátmentése azt eredményezte, hogy a harmadik köztársaság első szabadon választott kormánya, Antall József kormánya egy nemzeti vergődésben volt végig, négy éven keresztül a kommunista mélyállammal szemben, és az első Orbán-kormány mozgási pályáját is folyamatosan megkötötte a kommunista némenklatúra, az átmentett politikai-gazdasági hatalomnak a korlátai.

Szeretnék önöknek felolvasni egy idézetet Orbán Viktortól 1994-ből, egyébként a volt MDF-es Debreczeni Józsefnek, volt MDF-es képviselőnek, újságírónak nyilatkozta, idézem őt, a miniszterelnök úr szavai: „Nincs egy tanszék ebben a nyavalyás országban, ahol azok az emberek ülnének ma, akik szellemileg egy kormányváltást elő tudnának készíteni. Nincs egy lap, nincs se rádió, se tévécsatorna. Egy sincs.” - idézet vége.

Szerintem nagyon fontos látni azt, hogy Orbán Viktor, aki '94-ben így látta ezeket a folyamatokat, és a '94 és '98 közötti kormányzást követően is nyilván levonta a tanulságokat a kormányzásából *(sic!)*, milyen következtetésre jutott. A következtetés szerintem az volt, hogy fel kell építeni egy saját mélyállamot a Nyugat által megtámogatott kommunista mélyállammal szemben. 2010 óta ennek vagyunk a szemtanúi.

Az országnak a kiszervezése egy pontig nagyon sokak számára elfogadható, sőt támogatható is volt. A nemzeti tőkésosztály felemelésének az ígérete, biztos vagyok benne, hogy 1998 és 2002 között és 2010 után is nemcsak nagyon sok szavazót, de nagyon sok képviselőt, akár önök közül is, akik már akkor itt ültek ezekben a padosorokban, felmentett a lelkiismeret-furdalás alól. Amikor jöttek a hatalmi túlkapások, jött a hatalommal való visszaélés, akkor egy pontig meg lehetett ezt magyarázni azzal, hogy ki kell balanszolni, helyre kell állítani az egyensúlyt.

A konzervatív vidéki értelmiség és a fővárosi polgárság nagyon-nagyon sokáig szemet hunyt önöknek a túlkapások miatt. A meggyötört, de a változásban mindig reménykedő középosztály önöket ebben nagyon sokáig támogatta, mert annak a fajta egyensúlynak a helyreállítását remélték a régi posztkommunista elit és az új nemzeti tőkésosztály között, amelyre önök ígéretet tettek. Nagyon sokan ebben az új, nemzetinek nevezett tőkésosztálynak a felemelésében a saját maguk felemelkedését is látták vagy várták. Azt várták, hogy majd az új nemzeti tőkésék őket is szolgálni fogják.

Amikor önök a saját választókerületükben járva jobboldali szavazókkal beszélgetnek, már azokkal, akik még őszintén el merik mondani a kritikáikat önöknek, akkor biztos vagyok benne, hogy nagyon sokan elmondják önöknek, hogy hát azért nem ezt várták. Ami igazságosnak, sőt jogosnak is tűnhetett '98 és 2002 között, illetve 2010 után, az egy ponton túl már nem volt tartható.

(13.10)

Valahogy mégiscsak az történt, hogy a hólabda elindult, elkezdett hömpölyögni a saját súlya alatt, és nincs megállás. Az, hogy ilyen törvénycsomagok kerülnek a Ház elé, nemcsak azt bizonyítja, hogy kiradíroztak, eltöröltek mindenféle belső féket, egyensúlyt, gátat és kontrollt, hanem azt, hogy nem tudnak megállni ezen a vonaton, nem tudják behúzni a kéziféket. A kis gömböc már felfalt tényleg mindent, az egész falut felfalta, de még éhes, és megy, és eszik, és ami az útjába kerül, mindent felfal.

A miniszterelnök egy olyan személy benyomását kelti, nem feltétlenül külsőségeiben, mint egy addiktív, súlyosan drogfüggő személy, aki egyre erősebb szerekhez nyúl, és egyre nagyobb dózis kell, egyre töményebb, egyre súlyosabb szerek kellenek, egyre nagyobb adagban.

Az, hogy a kaszinók nyitva tarthattak a járvány harmadik hulláma tetőzése közelében, mikor mindenki másnak be kellett zárnia hetekig, az, hogy 540 milliárd forintból kínai egyetemet építünk, amikor a magyar egyetemek a faszorban sincsenek az európai egyetemek rangsorában, ezt mutatja, ez ennek a kórtünete. Ilyenkor jönnek, születnek meg azok a kommunista diktatúrákat idéző elborulások, mint a 66 milliárdos vadászkiállítás a 10 tonna szarvasagancsból. Kinek a bomlott agyából pattan ez ki, és hogy juthat el ez egyáltalán a megvalósíthatóságig? Ezeket szörnyülködni szoktunk a tankönyvben, amikor olvassuk a harmadik világbeli országok elborult diktátorait, hogy atyaúristen, szánakozunk vagy röhögünk, vagy borzadunk, hogy kinek jutott eszébe. És ez most itt van a szemünk előtt, egy koronavírus-világjárvány, gazdasági megbicsaklás kapujában 10 tonna szarvasagancs. *(Dr. Hoppál Péter: Ez hol van az előterjesztésben?)* Nem az előterjesztésben, ez kórtünet, képviselőtársam, a szarvasagancs is meg a kínai egyetem is 540 milliárd forintból.

Az van, hogy ezzel már a saját józan többségük sem ért egyet, a saját jobboldali választóik többsége sem ért egyet ezzel, csak úgy vannak vele, hogy még inkább önök, mint a Gyurcsány, mert ezért egyszerűsödött le a választás, hogy önök vagy Gyurcsány. Gratulálok, önöknek sikerült elérni, kőkemény 11 évnyi munkájuk volt benne, hogy felemeljék, felsrófolják, és az ígért elszámoltatás helyett, amelyet önök megígértek 2010 előtt, ahelyett, hogy elszámoltatták volna Gyurcsány Ferencet, meg elszámoltatták volna az összes vezető politikust, aki 2010 előtt keményen, vas-tagon benne volt, hogy odajutott ez az ország, ahova jutott, azok nemcsak hogy megúszták az elszámoltatást, hanem az ellenzék vezető ereje tudtak lenni.

Lehet mutogatni, Nacsa képviselőtársam, hogy hol ülnek. Hát, miért ülhetnek ott? Azért, mert önök engedték, azért, mert a médiával alányúltak. Ezért tartják életben, ezért kényszerítik egy listára az ellenzékét Gyurcsány Ferencsel, aki tegnapelőtt e Ház falai között nyíltan fenyegetőzött, Jakab Péterrel, aki lóbálja a krumplit, mert tudják azt, hogy ez az a viselkedés (Dr. Hoppál Péter tapsol.), ami taszítja az emberek többségét, a változást akaró bizonytalanokat taszítja, az önök táborát pedig egyben tartja, ezt ezért csinálják.

Mi a cél? Az önök célja az, hogy a következő kormányt, bármilyen színezetű is legyen, olyan helyzetbe hozzák, mint Antall József volt a kommunista nomenklatura után, hogy hiába ők kormányoznak, nem ők fognak dönteni, mert az ország fölötti, a nemzeti vagyion fölötti rendelkezés mind az önökhöz köthető gazdasági, üzleti körök kezében van és lesz. Az energiahordozóktól kezdve az ügyészségen és a bíróságon át a médiáig, most már az egyetemek is, minden az önök kezében lesz.

Ennek egyenes következménye sajnos, hogy a 2022-es választásnak egyre kevesebb a valós tétje. Pontosabban, nem az a tétje, amit megpróbálnak önök meg a vezető ellenzéki pártok elhítenni, hogy ki fog majd valódi változást hozni. Nem, nem ez lesz a tétje a 2022-es választásnak. A 2022-es választás tétje az lesz, hogy vagy folytatódik az önök mélyállamépítése, a polgári középosztály térvesztése, az oligarchákkal szemben Magyarország kiszervezése, ahogy Schiffer András fogalmazott, vagy jön egy ellenzéki győzelem, és beindul a háború a kormány és a mélyállam között.

Ebből lehet választani, ez van az étlapon: mélyállamépítés, gátlástalan kifosztás és rablás, vagy háború, ami most Budapesten zajlik. És akik a kifosztás és a háború helyett arra vágnak, hogy egy józan, mérsékelt polgári erő képviselje őket, azok ma Magyarországon csak a Polgári Válasz mozgalomra számíthatnak, ránk viszont számíthatnak. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti sorokból. - Dr. Hoppál Péter: Hajrá!)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Bencsik János képviselő úr. Kétperces hozzászólás következik. Megadom a szót Pósnán László képviselő úrnak, Fidesz.

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Rengeteg hozzászólás volt, ami egy politikai ömlengésnek mondható. Egyetlenegy olyan felszólalás volt, ami érdemi elgondolkodásra készíthet bennünket. Hiller István felvetette azt a kérdést, hogy az egyetemi színvonal és a fenntartó összefügg-e, illetőleg hogy versenyképesebbek lesznek-e a modellváltással az egyetemek. Szerintem ez valóban egy komoly kérdés, ezen érdemes eltöprengeni, az összes többi egy politikai ömlengés volt csak.

Nos, én a következőket gondolom. Érdemes megnézni a konkrétumokat. Tud-e egy egyetem, mondjuk, gyógyszerkutatót csinálni? Azt kell mondanom, hogy persze, tud, tudományosan tud, de annak a

haszna biztos, hogy nem nála marad, mert egy gyógyszerkutató ma úgy néz ki körülbelül, hogy tízezer molekulából lesz egy vagy kettő, amit tudnak hasznosítani. Mire eljutunk odáig, hogy abból gyártani lehet bármit is, addigra lényegében az az időszak, amit a szabadalmi jogok biztosítanak, jelentősen lerövidül, tehát lényegében a feltaláló eladja a saját szellemi tudását, és annak a haszna vállalatoknál marad meg. Mi a megoldás? Tegyük lehetővé, hogy az egyetemek közös vállalatokat hozzanak létre. De ehhez viszont meg kell változtatni a jogállásokat is ahhoz, hogy a gazdasági életben tudjanak szerepelni.

Ugyanez a helyzet a betegellátás területén is. Az állami betegellátási rendszer része az egyetem, de jó, ha tudjuk, hogy külföldről már régóta van magyarországi orvosi ellátás iránt fizetőképes kereslet, az osztrák határ mentén már egészen régóta, de egyre több helyen is van. A mai körülmények között például az egyetemek klinikai rendszerei fizetős magánellátást nem tudnak csinálni, nem azért, mert a másik rovására menne, hanem a kapacitásukba befér, ellenben létrejönnek magánszolgáltatók, egészségügyi szolgáltatók, és döntően a hazai egyetemi tudományos kapacitásra alapozzák a humán erőforrásokat. Mi a megoldás? Tegyük lehetővé azt a jogi környezetet, hogy ezt meg lehessen oldani. És lehetne sorolni a példákat.

Tehát, tisztelt Ház, én azt gondolom, hogy igenis a fenntartóváltás és a színvonal között van összefüggés. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kettő percre megadom a szót Hoppál Péter képviselő úrnak. Nem tudom megadni, mert fideszes volt, tehát csak a következő körben tudom megadni. Bocsásson meg!

Akkor előre bejelentett felszólaló következik, Hörcsik Richárd képviselő úr, Fidesz. Innen a pulpitusról fog beszélni. Öné a szó, Hörcsik képviselő úr.

DR. HÖRCSIK RICHÁRD (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! A hagyomány szerint Perényi Péter koronaőr 490 évvel ezelőtt alapított protestáns iskolát Sárospatakon, ami később több intézetet magába foglaló kollégiummá terebélyesedett ki, mint a gimnázium, a teológia, a bölcsészeti és a jogi akadémia. A modern kor kihívására válaszul 1857-ben Árvay József vezetésével pedig egy református tanítóképző intézettel bővült ki.

A történészek kutatásai alapján tudjuk, hogy az ország legismertebb református kollégiumai, mint Sárospatak, Debrecenhez és Pápához hasonlóan csak később nyitották meg felsőbb akadémiai osztályukat, és a források szerint a XVII. század elején emelkedett a teljes szerkezetű felsőfokú képzést végző kollégiumok sorába. Mindez évszázadokon át folyamatosan formálta ki azt a szerepét, amellyel Sárospatak ma is bír az oktatás területén. Nem véletlenül hívták és hívják ma is ezt a várost Bodrog-parti Athénnek vagy a magyar Cambridge-nek.

Tisztelt Képviselőtársaim! A most tárgyalt törvényjavaslatok egyike a számos modellváltó egyetem

mellé idehozza a tisztelt Ház elé a Tokaj-Hegyalja Egyetem ügyét, ennek az egyetemnek az alapítását.

(13.20)

És ezzel napirendre kerül nemcsak Sárospatak városa, hanem az egész Tokaj-Hegyalja is, amire minden zempléni polgár büszke lehet.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez az új tokaj-hegyaljai egyetem mintegy összeolvasztja választókerületem két legfontosabb értékét és - hozzáteszem - büszkeségét, ezek a tokaji bor és az évszázados oktatási-nevelési, egyetemes és protestáns örökség vagy hagyomány. Zemplénben, azon belül is Hegyalján történelmileg is nagy jelentőséggel bírt és bír a szőlőtermesztés, a borágazat, a mezőgazdaság, és a vármegye központjában, Sátoraljaújhelyben megtelepült ipari tevékenység korábban jellemzően ehhez kapcsolódott, valamint bizony támaszkodhattunk a könnyűipar által nyújtott munkahelyekre. A részletes történelmi ismertetést mellőzve szeretném kiemelni, hogy a zempléni önkormányzatok munkahelyteremtési törekvéseinek, valamint az elmúlt évtizedben nyújtott jelentős kormányzati támogatásoknak köszönhetően létrejött ipari munkahelyek léte sem vonhatja kétségbe azt, hogy a zempléni polgárok számára ez az általam előbb említett két érték, a tokaji bor és az oktatás, valamint a természeti értékeinkre és a gasztronómiára épülő turizmus nyújthat kiemelkedő perspektívát a jövőben.

Tokaj-Hegyalja, tisztelt képviselőtársaim, mindig is különleges törvényi szabályokkal védett, 1737 óta zárt borvidék, a legismertebb magyar márkanev szerte a világon, és eddig mégis hiányzott a térség képzési palettájáról a szőlőkultúra és a borkészítés tudományát átadni képes felsőoktatási infrastruktúra, képzési lehetőség. És hol másutt legyen kiemelt képzési központ elsődlegesen az előbb említett területekre fókuszálva, mint azon a borvidéken, amely meghatározó az egész ország hírneve szempontjából? Úgy hiszem, hogy a sárospataki székhelyű felsőoktatási intézmény az 1735-ben alapított Selmeci Akadémia bányászati-kohászati tanintézetéhez hasonló szerepet és hagyományt vehet fel a regionális szempontból jelentős tudományterületeken.

Tisztelt Ház! Természetesen nem hallgathatjuk el, hogy bizony a Tokaj-Hegyalja Egyetemet közfeladatot ellátó közérdekű vagyonkezelő alapítvány veszi majd fenntartóként a szárnyai alá, amely megoldás előnyeit, mint hallottuk, sokan vitatni hajlamosak. A felsőoktatási intézmények új, teljesítményelvű finanszírozási rendszerének alapjai 2021. szeptember 1-jétől lépnek életbe, mint tudjuk, és ennek keretében a kormány nevében az innovációs és technológiai miniszter a modellváltó intézmények esetében a fenntartó alapítvánnyal 15-25 éves stratégiai megállapodást és 3-5 éves finanszírozási szerződést köt, amelyben megrendeli az oktatási, képzési, kutatási és egyéb közfeladat-ellátás speciális térségi és harmadik missziós feladatot.

Az előttünk fekvő törvényjavaslatok egyike előírja majd, hogy a közfeladatot ellátó közérdekű vagyonkezelő alapítvány csak jelentős vagyonnal és tőkeerővel

működtethető, különösen hogy ezt a stabil gazdasági alapot a közfeladat minőségi és zavartalan ellátása is megkívánja, és ez a vagyon, tisztelt képviselőtársaim, bármilyen elemből is álljon, ideértve az immateriális javakat is. Így kerül a tokaj-hegyaljai egyetem fenntartójához a Grand Tokaj Zrt. részvénycsomagja, valamint a Patakon található Comenius Campushoz tartozó épületek, köztük a Lechner által tervezett főiskolai épület, a kollégium és az amellet berendezett tanzsalloda, valamint az oktatási központ épülete. Mindez természetesen nem zárja ki az egyetemhez rendelt vagyonelemek körének a későbbiekben való bővülését, hiszen ezt láthatjuk a megyében, a Borsod-Abaúj-Zemplén megyében található Miskolci Egyetem vonatkozásában most kerül sor erre.

Az is rendszeresen vita tárgya, hogy az alapítványi fenntartás milyen változásokat hoz az oktatók és a hallgatók számára. Ahogy már a tisztelt Házban is számos alkalommal elhangzott, a teljesítményelvnek kell érvényesülnie, és ez biztosítja a fejlődést, az előrelépés lehetőségét, valamint a béremelkedést.

Tisztelt Képviselőtársaim! A 2021. év hátralévő része az előttünk fekvő törvényjavaslat elfogadása esetén otthon, Tokaj-Hegyalján még számos feladatot ró ránk. A jelenleg is működő képzéseket, akkreditált szakokat megerősíteni, újakat kialakítani és regisztrálni szükséges, és hát létre kell hozni az egyetemi szervezetet, és létre kell hozni az új intézmény és a városi, illetve a térségi érdekelte szereplők, mint a különböző iskolák, kulturális intézmények, vagyis az intézmény ökoszférája közti kapcsolatot. Úgy hiszem, hogy ez az alapítás történelmi lépés, történelmi feladat és lehetőség számunkra. A Sárospataki Református Teológiai Akadémia, a Magyar Nemzeti Múzeum Rákóczi Múzeuma vagy a gyakorlati helyként is funkcionáló térségi köznevelési intézmények mellett a képzéssel érintett gazdasági szereplők sorolhatók abba a körbe, amely az indulást gördülékennyé, a fejlődést erősebbé képes tenni.

Az egyetem fejlesztése a nemzetközi szintre emelt szőlész-borász képzéssel, és hadd tegyem hozzá, a comeniusi értékeket hordozó pedagógusképzéssel, aztán a turisztikai oktatási programokkal és a kulturális örökség-kutatást végző tevékenységekkel hosszú távon alkalmas lehet Zemplén és Tokaj-Hegyalja társadalmi és gazdasági felzárkóztatására. Nos, ennek a kereteit jelöli ki most az Országgyűlés ezzel az előttünk lévő törvényjavaslattal.

Tisztelt Képviselőtársaim! 2021. augusztus 1-jén, az önálló Tokaj-Hegyalja Egyetem létrejöttével egy új, történelmi lehetőség nyílik meg a zempléni polgárok előtt, hiszen létrejön egy olyan önálló felsőoktatási intézmény, amely teljes mértékben a regionális adottságokra épül, de ezzel együtt országos, sőt nemzetközi viszonylatban is értelmezhető kisugárzása lesz.

Mint Abaúj és Zemplén, benne Tokaj-Hegyalja országgyűlési képviselője szeretném megköszönni a kormányynak, különösen Orbán Viktor miniszterelnök úrnak, hogy az elmúlt évtized nagyszabású térségi infrastrukturális beruházásait sikerült elvégezni: vasút-villamosítás, az M30-as autópálya, a

37-es négysávosítása, a gazdag abaúji és zempléni örökségnek, váraknak és kastélyoknak a felújítása, nem sorolom tovább; és különösen azt köszönjük, hogy ez a fejlesztési ív tovább folytatódik, hiszen ebben az évben elindulhat Tokaj és Zemplén térségének a történelmi léptékű, újabb 150 milliárdos fejlesztési programja, amelynek szerves részét, vagy azt is mondhatnám, hogy mintegy továbbfolytatását, egy szellemi háttérrel adja az említett Tokaj-Hegyalja Egyetem megalapítása.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mi történelmet írunk ebben a tekintetben, és teremtünk ezzel Tokaj-Hegyalján. És itt szeretném megköszönni Stumpf Istvának, egykori pataki diáktársamnak, Újhely és Patak díszpolgárának a hazai egyetemek struktúráváltása érdekében és természetesen a Tokaj-Hegyalja Egyetem ügyében végzett kiváló munkáját, csakúgy, mint Palkovics miniszter úrnak és az államtitkár úrnak a közreműködését.

Tisztelt Képviselőtársaim! Egy messzire tekintő, nagy vállalkozásnak kell most tehát a feltételeit megteremteni. Kérem ezért a tisztelt Országgyűlést mint a térség országgyűlési képviselője is, hogy támogassák a Tokaj-Hegyalja Egyetem megalapításához szükséges jogszabályalkotást, beleértve a kapcsolódó törvénymódosításokat is. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Hörcsik Richárd képviselő úr. A következő hozzászóló Szilágyi György képviselő úr, a Jobbik-képviselőcsoportból.

(13.30)

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Az előttünk fekvő törvényhalmaz tárgyalásában eddig általában általánosságban az alapítványokról beszéltünk, vagy értelemszerűen - mivel a legtöbb alapítvány a felsőoktatást érinti - a felsőoktatás problémáiról hangzottak el felszólalások.

Engedjék meg, hogy ebből a törvényhalmazból én most a MOL Új Európa Alapítványról beszéljek, és ezen keresztül megpróbáljam bemutatni azt, hogy a gyakorlatban milyen furcsaságok és visszasságok alakulhatnak ki ezeknek az alapítványoknak a működésével kapcsolatban. A közfeladatot ellátó, közérdekű vagyongazdálkodó alapítványok jogintézményéről elhangzottak természetesen ezen javaslatra is vonatkoznak, és kétségtelenül indokolt azt hangsúlyozni, hogy a bevezetni kívánt jogi forma a nemzeti vagyon privatizációjának egy új formája, ami nem szolgálja a nemzeti érdekeket. Az állam nemzeti vagyongazdálkodásával kapcsolatos feladatait törvények és alacsonyabb rendű jogszabályok sora rögzíti és részletezi. E jogszabályok tartalmaznak garanciákat arra vonatkozóan, hogy a vagyongazdálkodás során meghozott döntések megalapozottak, utólag nyomon követhetők, ellenőrizhetők és számonkérhetőek legyenek. A közfeladatot ellátó, közérdekű vagyongazdálkodó alapítványok esetében mindezen garanciák nélkül jogosult a politikai kinevezettek

állókuratórium a vagyont használni, hasznosítani, illetve felhasználni. Ez a tény önmagában felér a nemzeti vagyon elkótyavetyéléssel.

A törvényjavaslat értelmében a MOL Új Európa Alapítvány a MOL részvényeinek mintegy 5 százalékát kapná meg, ami a magyar állam közvetlen tulajdonában álló utolsó részvénycsomag. A szóban forgó részvénycsomag olyan törzsrészvényeket tartalmaz, amelyeket jelenleg az MNV Zrt.-n és a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapon keresztül birtokolt az állam. A MOL nemzetgazdasági jelentőségét maga Orbán Viktor hangsúlyozta, majd közel 2 milliárd euró IMF-kölcsönből a 2011. évben megvásárolta azt a részvénycsomagot, amelynek az utolsó részét kívánják kijátszani olyan alapítványokhoz, amelyek felett az állam a jövőben közvetlen kontrollt már nem gyakorolhat. A MOL stratégiai jelentőségét nem kérdőjelezhetjük meg, ezért is különösen fájdalmas, hogy Orbán Viktor most ezt a vagyonelemet kívánja elherdálni.

Tekintsük át azonban a MOL Új Európa Alapítvány feladatait, illetve egészen pontosan közfeladatait, amit a számára juttatott nemzeti vagyomból megkéne valósítani. Nevesített közfeladat a tehetséggondozás. A tehetséggondozás a sport, a művészet és a tudomány területére terjed ki. Ezen területen tehetséges gyermekek, velük foglalkozó szakemberek és szervezetek támogatása lesz ezen alapítvány célja. Közélebbit nem határoz meg a javaslat, tehát ezen viszonylag tág területen belül gyakorlatilag az alapítvány arra fordítja a pénzét - ami a nemzet vagyona, ugye -, amire akarja. Lehetőség volna például arra, hogy olyan tehetséges feltalálók számára, akik jelentőset alkottak a kétfaktoros autentikáció területén, egyszeri vagy rendszeres ösztöndíjat folyósítson az alapítvány, akár életük végéig. Látom, kicsit értetlenül néznek rám. Ha esetleg nem volna mindenki számára világos, hogy mi is pontosan az a kétfaktoros autentikáció, akkor javaslom a kormánypartú padokból ülő Rogán Antal képviselőtársuk megkérdezését, aki amellet, hogy országgyűlési képviselő, a kormány tagja, még ezen jelentős informatikai fejlesztésre is maradt ideje és energiája. Ha bárki gúnynak vélné a szavaimat, annak felhívom a figyelmét arra, hogy a WO/2016/027111. lajstromszámon bejegyzett oltalomért Rogán Antal nem akárhántról, hanem a világcég Telekomtól kapott nem kis összeget, tehát minden kétséget kizáróan jelentőset alkotott. Az ilyen sokoldalú feltalálókat az új alapítványnak mindenképpen, gondolhatják majd önként is, támogatnia kellene. De említhetném, mondjuk, Borkai Zsoltot, mint kiváló sportolót, aki sportkarrierjét követően a felnőttfilm-művészet területén alkotott jelentőset, és nemcsak filmszerepet vállalt, de munkájával nagy hatást gyakorolt az egész magyar társadalomra, sőt a tehetséggondozást is szem előtt tartotta *(Nacsá Lőrinc: Gréczy Zsolt!)*, hiszen pár nap alatt tett országosan ismertté egy feltörekvő fiatal ikerpart, és olyan, addig nem ismert közmondást ismertettek meg a magyar emberekkel, amely csak kevesek által ismert állatélet-tani megfigyelést is tartalmazott, miszerint „a ló néz, a csikó lát”, a többi pedig önként, gondolom, tudják,

esetleg nemcsak szavakból, hanem a gyakorlatból is. Tehát a filmművészet területén alkotott egy jelentőset, de ezért még a mai napig díjazásban nem részesült Borkai Zsolt.

Tisztelt Képviselőtársaim! Lássuk be, ezek olyan rendkívüli teljesítmények, amelyek mindenképpen támogatásért kiáltanak, gondolhatják majd önök, hogy ha ez az alapítvány már működni fog. *(Nacsa Lőrinc: Játékautomata-pénzek!)*

További nevesített közfeladata lesz az alapítványnak a támogatásközvetítői tevékenység végzése. Támogatásközvetítés a gazdaságfejlesztési programok területén, a környezetvédelem területén, valamint az élsportban. A támogatásközvetítői tevékenységgel, különösen a gazdaságfejlesztés területén, valóban nagyon sok a feladat, és az állam minden segítségre rá van szorulva. A Fidesz tagjai rendszeresen próbálkoznak a támogatásközvetítés nehéz feladatának megoldásával, gondoljunk csak Simonka Gyögyre, Boldog Istvánra vagy Mengyi Rolandra. Ők is sokat tettek a gazdaságfejlesztési programok hatékonyságának javítása érdekében, de lássuk be, ennél hatékonyabb és más jellegű segítségre lenne szükség. Intézményi fellépés szükséges ezen az igen fontos és nemzetgazdasági jelentőségű területen. Az új alapítvány ezt a feladatot is meg tudja majd oldani hivatalosan, persze követve a Simonka-, Boldog- és Mengyimódszert, és akkor minden rendben lesz, hiszen már legálisan is csinálhatja ezt a tevékenységet.

A harmadik közfeladat, amit el kell látnia az új alapítványnak, a karitatív tevékenység. A karitatív tevékenység a legszélesebb körben értendő a törvényjavaslat szövege alapján, a karitatív tevékenység olyasvalami, ami minden jóérezésű ember szívét megmelengeti, ami mindenkiben az önzetlenség és a segíteni akarás képzetét kelti. A karitatív tevékenység csodálatos dolog, több civil szervezet is végzi ezt a hazánkban, és többségük valamilyen egyházhoz köthető, akik önzetlenül, sokszor önkéntesen végzik ezen feladataikat. A karitatív tevékenységgel csupán egyetlen bökkenő akad: ez önkéntes feladatot jelent, nem pedig kötelező állami feladatot, ezért a karitatív tevékenység esetében - hiába rázza a fejét Nacsa képviselő úr - fogalmilag kizárt, hogy közfeladat ellátásáról beszéljünk. Előfordul sajnos, hogy az állam nem vagy nem jól látja el a feladatát, és emberek kerülnek méltánytalan helyzetbe. Ezen a méltánytalan helyzeten igyekeznek segíteni a karitatív szervezetek, amelyek ezt a tevékenységet önként végzik. A karitatív tevékenység tehát az állam alkalmatlanságából fakadó bajok enyhítését szolgáló tevékenység. Ha ilyen tevékenységre hozunk létre új szereplőt, akkor azzal maga a kormányzat ismeri el, hogy képtelen az állami, jogszabályokban meghatározott közfeladatai ellátására. Ilyen célzattal álláspontom szerint nem szabad új szervezetet létrehozni, sokkal inkább azon hibás folyamatokat kell kijavítani kormányzati eszközökkel, amelyek miatt a méltánytalan helyzetek előálltak, amelyek miatt az emberek bajba jutottak.

A tervezett MOL Új Európa Alapítvány tehát csupa olyan társadalmilag hasznos és értékes tevékenységet végezne, amit más formában, más intézményi keretek között nem képes ellátni a fideszes

adminisztráció. Különböző alapítványokkal a korábbi években már több kreatív kísérlete is volt a kormányoknak. Sajnálatos módon ezen alapítványok esetében az elsődleges cél nem volt más, mint az, hogy a közpénz elveszítse közpénzjellegét, és ennek köszönhetően átláthatatlanul, ellenőrizhetetlenül, számonkérhetetlenül lehessen azt költeni.

(13-40)

A bíróság hiába mondta ki, hogy a közpénzek ilyen formában történő herdálása jogellenes, a jogszabályok megváltoztatása, legyen szó akár egy törvényről vagy akár magáról a Szájer-féle gránitszilárdságú Alaptörvényről, csak egy mozdulat a tisztelt kormánypárti képviselőtársak számára.

A beterjesztett törvényjavaslat nyilvánvalóan a közpénzek átláthatatlan költésének lehetőségét teremti meg, ezért nem szolgálja a nemzet érdekét, egyúttal ellentétes a Szájer-féle Alaptörvény alapelveivel is. A nemzeti vagyon ilyen formában történő eltüntetése, állami kontroll alól történő kivonása a szervezett bűnözés fogalmi körébe tartozik, ha úgy tetszik, nem más, mint állami szintű banditizmus.

Összességében azt gondolom, hogy önök most ebben a súlyos, honfitársaink ezreinek életét követelő helyzetben sem hagynak fel azzal az eddigi gyakorlattal, melyben több mint tíz esztendeje következetesen: nem a köz érdekében kormányoznak, csak azt nézik, hogy miként lehet legalizálni azt, ami egyébként egy normális jogrend szerint egyszerűen köztörvényes lopásnak minősülne, illetve miként tudják biztosítani magukat arra a hamarosan elkövetkező időre, amikor már nem lesznek kormányon, és nem tehetnek meg bármit büntetlenül ebben az országban.

Önök csak erre készülnek, és addig is elkövetnek minden olyan galádságot, és sötét üzemeket végeznek a parlamenten belül is, amikor ilyen törvényjavaslatokat nyújtanak be. Tehát ismételten azt mondhatom, amit a vezérszónoki felszólalásom végén is mondtam: szégyelljék magukat, még ha önök erre nem is képesek. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az ellenzéki padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Szilágyi György képviselő úr. Megadom a szót Hollik István képviselő úrnak, Kereszténydemokrata Néppárt.

HOLLIK ISTVÁN (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Ha megengedik, egy kicsit távolabbról kezdeném. A Covid-időszak alatt egy nemzeti ünnepen volt lehetőségem Argentínában járni, és az ottani nagykövetségünk mesélte, hogy akkor éppen az európai uniós tagállamok nagykövetei egy kiadványt állítottak össze azokról a híres emberekről, akik Argentína kultúráját gazdagították abból az adott országból. És nagyban ment a gondolkodás, hogy mi, magyarok ebbe a kiadványba kit rakjunk bele, merthogy a világ másik felén lévő országban, ahol eléggé kis számú magyar diaszpóra él, néhány ezer magyar, a következő személyiségek közül kellett választaniuk a magyaroknak: Szalay

Lajos, a XX. század legnagyobb grafikus, akiről még egyébként Pablo Picasso is azt mondta, hogy ha két grafikust kell mondani a XX. századból, akkor Szalay Lajos és Pablo Picasso, de ha csak egyet, akkor Szalay Lajos. A másik Czetz János, aki '48-ban katonaként kimenekült Argentínába, megalakította az argentin katonai akadémiát, és csak azért lehetett ezredes és nem magasabb rendfokozatú, mert nem Argentínában született. Harmadrészt pedig ott volt Bíró László, a golyóstoll kitalálója, aki után a mai napig Argentínában a golyóstollat biromének, az angol nyelvterületeken meg biro pennek nevezik.

Azért hozom ezt ide, mert talán egy kicsiny személyes példa is jól mutatja, hogy Magyarország kis mérete ellenére egy rendkívül tehetséges ország, a mi legnagyobb versenyelőnyünk a magyar elme, a magyar észjárás, a magyar találékonyság. Sokan azt mondják, hogy ez a magyar nyelv sajátos logikájából, filozófiájából fakad. Ha ez így van, hogy ez Magyarország számára egy nagy versenyelőny, akkor mi a teendőnk a felsőoktatás tekintetében? Az, hogy ezt a magyar versenyelőnyt, a magyar elmét megőrizze, sőt a lehetőségekhez mérten még fel is erősítse ezt a versenyelőnyünket. Tehát nem szólhat másról egy felsőoktatásról szóló vita, mint arról, hogy a felsőoktatás intézményrendszere hogyan tudja ezt a célt szolgálni.

Természetesen, amikor erről beszélünk, akkor azt el kell mondanunk, hogy csak olyan átalakítás lehet jó és hatékony, amely együttműködik azokkal, akik a felsőoktatásban tevékenykednek vagy hallgatóként, vagy egyetemi oktatóként, tehát csak a szenátussal lehet együttműködni.

Számomra az volt itt a furcsa, hogy hallottunk mindent itt, zsarolás, kényszerítés, mindenféle vád elhangzott, de egyetlenegy baloldali képviselőben sem merült föl az, hogy az egyetemeikért felelősséget vállaló vezetők arra jutottak, hogy ez a modellváltás segíti az intézményeik fejlődését. *(Varga Zoltán: Meg a lopást!)* Ez önöknek eszébe sem jut! Itt az újabb bekibálással a példa! Ez önöknek nem jut eszébe, valószínűleg azért, mert magukból indulnak ki. *(Varga Zoltán: Nem! Azért, mert tíz éve látjuk, mit csináltak! - Az elnök megkocogtatja a csengőt.)*

Ha mondhatok egy párhuzamot: volt már 2010 óta is parlamenti választás Magyarországon, '14-ben, '18-ban is, és ott is azt láthattuk a baloldal esetében, hogy miután az emberek többsége nem önöket bízta meg a kormányzással, még véletlenül sem jutottak arra a következtetésre, hogy önök valamit elrontottak. Hibáztatták a magyar embereket, megvádoltak bennünket, hogy csalunk, tehát nyilván ott is a Fidesz volt a hibás, de az, hogy önök bármit elrontottak volna, vagy önök bármit rosszul gondoltak volna, no, az az elem fel sem merült a gondolataikban. És így van most ezzel is, tehát amikor teljesen egyértelmű, hogy a szenátusok döntöttek erről, megvitatták ezt a kérdést, van, ahol egyhangúlag döntöttek, van, ahol csak kisebb többséggel, de ezt önök figyelmen kívül hagyják, mintha meg sem történt volna, mert ez a valóság nem illeszkedik az önök alternatív baloldali valóságába.

Ráadásul a valóság nem erősíti meg azt, amit önök itt felvázoltak, hiszen a modellváltás nem mával kezdődik el, hiszen vannak olyan intézmények, ahol ez már többéves múltra tekint vissza. Ugye, itt a Corvinusra utalnék. Egyedül Hiller alelnök úr volt az, aki megengedte magának azt, hogy azt mondja, ebből még nem vonhatunk le messzemenő következtetéseket, de hogy egyértelműen nem jelenthető az ki, sőt, hogy ez a modellváltás a Corvinus esetében kudarcos lett volna. De ebből is látszik a többi felszólaló esetében, hogy a valóság az önök tisztánlátását nem feltétlenül zavarja meg; ahogy az sem egyébként, hogy a Corvinus esetében 26 százalékkal több a jelentkező, mint eddig bármikor. Tehát azt lehet látni, hogy a felsőoktatás szolgáltatását igénybe vevők, a végfelhasználók, akik egyébként saját maguk döntenek, hogy hol tudnak versenyképes tudást kapni, érdekes módon nem osztják az önök véleményét, mert ha osztanák, akkor az azt kellene hogy jelentse, hogy a Corvinusra lényegesen kevesebben jelentkeztek volna, mint eddig, de ez nem így van.

Ha megengedik, néhány megjegyzésre reagálnék, ami nagyrészt egyébként szintén Hiller alelnök úrtól hangzott el, mert a többiek vádaskodása a napi pártpolitikai mocskolódás körébe tartozó, és válasza sem méltatható. Alelnök úr azt említette, hogy tulajdonképpen csökken az állami szerepvállalás a felsőoktatásban, és ő ezt kárhóztatta, azt mondta, hogy ez rossz. Csak arra szeretném felhívni az ő figyelmét, hogy a többiek pedig éppen az autonómia csorbításáról beszéltek. De a kettő szembe megy: most vagy nagyobb autonómia, vagy nagyobb állami szerepvállalás. Tehát el kellene dönteni egyébként a baloldali pártoknak, hogy most akkor melyik irányba szeretnének elmozdulni.

Sőt, még az is elhangzott, hogy tulajdonképpen ez a kormányzati feladat, a felsőoktatás működtetése kiszervezésre került, és tulajdonképpen a kormányzat ezentúl semmilyen felelősséget nem vállal a felsőoktatásért. Azt gondolom, ez az állítás sem állja ki a valóság próbáját, hiszen ha csak azt nézzük, hogy 1500 milliárd forint fejlesztési forrás kerül majd a felsőoktatásba, amit nyilvánvalóan az állammal való együttműködés alapján fognak felhasználni az egyetemek, az is már egy fontos állami szerepvállalás.

(13.50)

De ott van még a finanszírozás. A finanszírozásban az állam a továbbiakban is részt vesz, ahogy itt elhangzott, arra biztatják az egyetemeket működtető alapítványokat, hogy kössenek hosszú távú, a működést garantáló megállapodásokat a finanszírozásról az állammal. Ugyanakkor az állam megrendelői szerepbe való átlépése lehetőséget teremt arra az állam számára, hogy önmaga is végre az egyetemek közötti versenyt elindíthassa vagy élénkíthesse. Tehát azt gondolom, az állami szerepvállalás nem szűnik meg, és annak jótékony hatásai lesznek.

Sok kritika érte azt a szerintem jogos megjegyzését a kormányzatnak, hogy ez a modellváltás hatékonyabbá teszi az egyetemeket, és végső soron versenyképesé teszi azokat. Olyan kritikák jelentek meg,

hogy egyáltalán hogyan mérhető a versenyképesség. Én még eggyel visszaugranék, mert a versenyképesség találó szó, az van benne, hogy képes-e az adott illető a versenyre. Ha ma megnézzük a magyar felsőoktatást, lehet, hogy azt kell mondanunk, hogy néhány szereplője képes a versenyre, de hogy versenyben való részvételre önmagától nem volt ösztönözve, az egészen biztos. Tehát lehet, hogy versenyképes, bár szerintem inkább egyre kevésbé, ez is indokolja a modellváltást, de a felsőoktatás rendszere egyáltalán nem volt érdekelt abban, hogy kimenjen a piacra a felsőoktatási intézmény és versenyezzen a többi egyetemmel.

Előkerült szintén alelnök úr részéről a minőség és a mennyiség kérdése. Azt gondolom, hogy van közöttünk egy nagyon fontos különbség. Elnök úr, mintha azt mondta volna, hogy a korábbi, szocialista időszakban inkább a mennyiség volt a cél, hogy minél több diplomás ember legyen, és hogy 2011-ben ezzel a polgári kormányzat szakított, és a minőségre helyezték a hangsúlyt. Azt gondolom, hogy ez egy téves fel fogás. Szerintem nem lehet a minőséget meg a mennyiséget szembeállítani egymással és azt mondani, hogy „vagy-vagy”; a mi véleményünk szerint „és”. Azt értem egyébként, hogy a szocialista kormányzatok eredményéből kiindulva a bolognai rendszer - valóban az a következtetés vonható le -, az a rendszer lényegesen több diplomát adott ki, de azt is lehetett látni, hogy ezzel együtt a felsőoktatás színvonala csökkent. Tehát juthat arra a következtetésre, hogy a mennyiség megnövelése mindenképpen a minőség rovására megy. De azt gondolom, hogy ez nem szükségszerű. Ez a rendszer, amely behozza a működtető nagyobb felelősségét és az egymás közötti versenyt, be fogja bizonyítani, hogy ez lehetséges.

Én emlékszem még azokra a baloldali kiváló közgazdászokra, akik megmondták, hogy nem lehet úgy gazdasági növekedést elérni és nagy gazdasági növekedést elérni, hogy közben egyébként nem nő, hanem csökken az államadósság, és a költségvetés is konszolidálódik. Azt mondták, hogy ez nem lehetséges egyszerűen. Csak úgy lehet elérni a gazdaságot, ha növeljük az államadósságot. De szerintem a Fidesz-KDNP, a polgári kormány gazdaságpolitikája erre is rácafol, ez egy jó példa, hogy lehet egyszerűen a kettőt csinálni.

Azt mondta alelnök úr, hogy a színvonal-emelkedés nem fog egyértelműen következni ebből a modellváltásból. Ezzel még egyet is tudok érteni, ugyanakkor azt kell szerintem megvizsgálni, hogy a színvonal-emelkedés lehetőségét mi szolgálja jobban: az, ha marad minden a régiben, vagy nagyobb felelősséget adunk a fenntartóknak, ösztönözzük őket a versenyre? Ebben, én azt mondom, a színvonal-emelkedés lehetőségét ez az új modell sokkal inkább magában hordozza, mint a korábbi. Ezt egyébként a gyakorlati tapasztalatra alapozhatjuk, hiszen láhattuk, hogy az előző éppen ellenkező hatást váltott ki, arra biztatta az egyetemeket, hogy működjenek úgy ahogy, de semmilyen mértékben nem ösztönözte őket arra, hogy a színvonal emelkedjen.

Elhangzott az is, hogy a kuratóriumok változása nem autonómia, az feudalizmus. Azt gondolom, az,

hogy a kuratórium változtathatja meg a saját összetételét, bevett céges gyakorlat, vállalkozások így működnek, az igazgatóság határozza meg, hogy ki legyen az igazgató, és adott esetben egy igazgatósági tag is lehet, vagy a kuratórium tagja például az OTP esetében elnök és vezérigazgató egyben. Tehát azt gondolom, hogy itt egy céges gyakorlat beemeléséről van szó, ami nem példa nélkül, és azt gondolom, semmi kivétel nélküli nincs benne.

A finanszírozásról sok szó esett. Itt is bejöttek azok az érvek, hogy tulajdonképpen fenyegetéssel érte el a kormány, hogy a modellváltás létrejöjjön. Ennek éppen Hiller alelnök úr adta a legjobb cáfolatát, aki azt mondta, hogy a modellváltást nem választó ELTE is fog fejlesztési forrásokat kapni. Tehát akkor az a baloldali állítás, hogy csak ilyen fenyegetésekkel érte el a modellváltást, hogy akkor kaptok majd fejlesztési forrást, ha az alapítványi működésre álltok át, ez nem állja ki a valóság próbáját.

Azt gondolom, nagyon fontos, hogy ha megnézzük más, sikeresen működő egyetem példáját, legyen szó egyébként állami fenntartású, magánegyetemről vagy alapítványi fenntartású, egy dolog biztosan szembetűnhet bárkinek; és legyen szó a legnagyobb magánegyetemről vagy éppen a Hiller alelnök úr által is felemlített, mondjuk, német állami tulajdonú egyeteméről. Mindegyiknek van saját vagyona. Saját vagyona, nagymértékű!

Ezért azt gondolom, hogy a modellváltással együtt azt, hogy vagyongazdálkodóvá is váljanak az egyetemek, kifejezetten helyes lépésnek tartom, és azt gondolom, hogy az autonómiát ez ki fogja szélesíteni, hiszen felelősséget is ad a fenntartóknak. Ezért a KDNP természetesen támogatni fogja ezt a javaslatot. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Hollik István képviselő úr. A következő felszólaló Szabó Sándor képviselő úr, Magyar Szocialista Párt.

SZABÓ SÁNDOR (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársak! Nem tisztem Hiller Istvánt megvédeni vagy helyette felszólalni, de azt azért elmondta elnök úr, és talán a legvégére oda kellett volna figyelniük, hogy határozottan elutasítja ezt a törvényjavaslatot és a fenntartóváltást; még mielőtt azt próbálnák bebizonyítani, hogy elnök úr másként vélekedik.

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el. A jegyzői széket Moring József Attila és dr. Gyüre Csaba foglalja el.)

Engedjék meg, hogy szegedi képviselőként elsősorban Szeged város, illetve a szegedi egyetem átalakulásáról beszéljek, de ezt megelőzően nyilvánvalóan a tudásról, illetve az alapítvány működéséről, a fenntartóváltásról engedtessek meg néhány szót.

A társadalmi különbségek csökkentésének, az igazságtalanságok feltárásának és megszüntetésének,

a szorgalommal és tehetséggel boldogulás igazságosságának záloga a tudás. A tudás közös kincsünk, melynek megteremtése, birtoklása, megosztása mindenki érdekében és mindannyiunk közreműködésével fejtheti ki ezt a hatást. Ezért minden, a tudást korlátozó, a közérdek érvényesülése alól kivonódó kevesek anyagi és hatalmi érdekében korlátozó politikai megnyilvánulások a nemzet sorsát, a jelenlegi és jövő generációk érvényesülését teszik tönkre. Ezt látjuk most. Azt látjuk, hogy a tudás intézményei, az autonómia, a valódi szakmai tudományos, közéleti, hallgatói, oktatói, dolgozói fórumok veszélyben vannak és csak kevesek, a hatalom érdekeinek kiszolgálóivá válhatnak.

Ezt joggal gondolhatjuk, tisztelt képviselőtársaim, hiszen 11 éve kormányoznak, és amikor a 11 éves kormányzásuk alatt ekkora mértékű intézményrendszer-átalakításhoz hozzáfogtak, annak mindig kudarcos lett az eredménye. Önök azt mondják folyamatosan, hogy mi támadjuk az önök politikáját, mi pedig azt mondjuk, hogy aggódunk. Aggódtunk akkor, amikor arról volt szó, hogy a közoktatási intézményeket átalakítják és létrehoznak egy hatalmas központot, a KLIK-et, amely egy év után becsődöl, azzal indokolva, hogy majd milyen hatékony lesz a rendszer. De nem ez történt.

(14.00)

Aggódtunk akkor is, amikor nyugdíj-átalakításba kezdtek, és tulajdonképpen semmi nem történt a nyugdíjrendszer jobbá tétele során - bocsánat, a 3000 milliárd magánnyugdíjvagyon azért eltűnt -, és aggódtunk akkor is, amikor az önkormányzatok átalakításáról beszélünk, hiszen 2012 óta, a nagy önkormányzati rendszer átalakítására vonatkozó törvény megszületése óta folyamatosan azt látjuk, hogy az önkormányzatok rendelkezése csökken, az önkormányzatok vagyona folyamatosan csökken, és azt látjuk, hogy egyre nehezebb helyzetben vannak az önkormányzatok.

Engedtessék meg néhány szó az alapítvány működéséről! Elhangzott már itt, hogy karácsonykor még az illetékes szaktárca is azt mondta, hogy nem lesz több olyan, hogy átalakulnak az egyetemek, egyszer volt Budán kutyavásár, és a modellváltás tulajdonképpen nincs napirenden. Majd sebtében januárban hirtelen a kormánynak mégis fontossá vált a hazai felsőoktatás átfogó reformja, különösen igaz volt ez a nagy vidéki egyetemek tekintetében. Szó volt már arról, hogy tulajdonképpen ez azt jelenti, hogy egy 5-7 fős kuratóriumi tagságból álló alapítvány fogja működtetni az alapítványokat, magukhoz vonva ezzel az állami vagyont is.

Ez egy óriási horderejű törvény. És mégis elhangozhat ebben a parlamentben, hogy nincs itt semmi látnivaló, lehet továbbmenni; volt olyan képviselő, aki ezt mondta. A magyar nemzet vagyonáról, az állam vagyonáról van szó, ami magánkézbe kerül. Úgyhogy engedtessek meg, hogy ellenzéki képviselők, valamint a magyar emberek nevében visszautasítsam és kikérem ezt a hozzászólást.

Az is több mint gyanús, természetes, hogy akkor akarja igazából ráerőltetni a kormány ezt a modellváltást a felsőoktatási intézményekre, amikor tudjuk, hogy pontosan 1500, a miniszterelnök szerint 2000 milliárd forint érkezik a hazai felsőoktatásba. De Stumpf István, aki egyébként kormánybiztosként felel a felsőoktatás átalakításáért, azt is elmondta - és nem nálunk, hanem az önök televíziójában -, hogy az egyetemek tulajdonképpen akkor is megkapják ezt a pénzt, ha nem történik semmiféle modellváltás. Magyarul, ha nem történik meg a fenntartóváltás, az állam, az állami egyetemek akkor is hozzá fognak jutni ehhez a forráshoz.

Nagy biztonsággal tehát kijelenthetjük, hogy a Fidesz-kormány egyetlen komolyan vehető indokot sem tudott felmutatni a fenntartóváltás mellett, ami igazából ezt indokolta volna. Persze ez az, amiről Hiller képviselő úr is beszélt, és itt azért páran az ellenzéki képviselők is elmondták, hogy mindannyian tudjuk, a szegedi egyetemen dolgozó hétezer polgár is, vagy a húszezer hallgatója, vagy az érintettek, hogy nincs minden rendben a hazai felsőoktatással. Szétaprózódott az intézményhálózat, nagy a bürokrácia, alulfinanszírozott a rendszer, szűkös az infrastruktúra, kevés a kollégiumi férőhely, és még nyilván lehetne sorolni, hogy mi mindent lehetne megjavítani a felsőoktatási intézményrendszeren, de ha a gránitszilárdságú Alaptörvényt sikerült immár kilencszer módosítaniuk, akkor nekem ne mondják azt, hogy ez akkora megoldhatatlan szakmai kihívást jelentett volna az önök számára, hogy a 11 éves kormányzásuk alatt valóban az egyetemek gazdálkodásában, az egyetemek működésében található mostani anomáliákra is megoldást keressenek. Egyetlen valódi innovatív ötletük, megoldásuk, amit tettek, az nem volt más - erről is volt már szó -, mint hogy kancellárokat helyeztek az egyetemi rektorok fölé, mondván, hogy egyébként majd felügyelik a rendszert, és pontosan tudják, hogy ezen túl igazából sok minden nem történt.

Rátérve a szegedi egyetem átalakulására, engedtessek meg, hogy elmondjuk, hogy a tudományegyetem városunknak a dél-alföldi régióknak a nemzet jelenét, jövőjét meghatározó, nemzetközileg is jegyzett intézménye. Miért állítjuk ezt? Azért, mert a város, a térség és hazánk felemelkedésének záloga egyaránt a tudás. A Szegedi Tudományegyetem a tudás, a tudomány megteremtésének, megszerzésének, átadásának a legfőbb letéteményese.

Most azt látjuk, hogy az előttünk álló törvényjavaslatban összesen 38 darab ingatlan kerül át az alapítvány vagyonába. Döbbenet látjuk, hogy a működést meghatározó minden döntés, köztük az egyetemek kezelésében lévő jelenlegi állami tulajdonú, százmilliárdos értékeket képviselő ingatlanok sorsa is, mondjuk ki, élethossziglan kinevezett kuratóriumok kezébe kerülhetne. Ezek az épületek, létesítmények, a kutatást, a gyógyítást szolgáló eszközök azonban mind közpénzből kerültek az egyetemhez. Szegeden például száz évvel ezelőtt a város polgárai nagyon komoly anyagi felajánlást tettek, hogy a kolozsvári egyetem egy része városunkba kerüljön. Az elmúlt évek

legjelentősebb városi fejlesztése és beruházásai is közvetlenül és közvetve segítették a szegedi egyetemi képzést, az egyetem hatékony működését. Ennek ellenére azt tapasztaltuk és láttuk, hogy a kormány a Szegedi Tudományegyetemhez ezer szállal kötődő Szeged város és polgárainak érdemi tájékoztatására, a velük való párbeszédre nem keresett alkalmat. Nemcsak a lakosság tájékoztatására, hanem az érintett körrel sem folytatott tulajdonképpen semmifajta párbeszédet.

Ami pedig az ominózus szenátusi döntést illeti, ami Szegeden történt: többször elhangzott már, hogy az egyetemek szenátusai maguk kérték azt, hogy ez a modellváltás megtörténjen. Legalább ebben a parlamentben tiszteljük meg egymást annyira, hogy nem nézzük egymást hülyének. Pontosan tudják önök is, hogy nem hiszem, hogy bármely rektor szilveszter, újév után felébredve, kinézve az ablakon hirtelen kitalálta, hogy össze fogja hívni a szenátust rapid módon, és még abban a hónapokban, januárban kérni fogják a fenntartónál, hogy a modellváltás történjen meg. Pontosan tudják önök is, hogy tulajdonképpen kvázi utasításba kapták a rektorok, hogy ezt tegyék meg. Csak akkor legyünk őszinték, és ne nézzük egymást hülyének, mint ahogy mondtam.

Hogy történt ez a szenátusi ülés? Előtte kari tanácsok üléseztek, a kari tanácsok megfogalmazták a véleményüket arra vonatkozólag, hogy szükség van-e a modellváltásra, és nagyon sok kar elutasította ezt a modellváltást. Amikor azonban a szenátusi ülés volt, több megbízott kari vezető, a karok döntése ellenében a modellváltás mellett szavazott. Tették ezt - Hollik képviselő úr, önnek mondom, mert erről felvétel van, és nem én mondom, tessék megnézni a szegedi szenátusi ülést - a rektor úr hathatós zsarolására, aki egyébként elmondta, hogy majd a karok nem kapnak pénzt, ha nem a fenntartóváltás mellett döntenek, és sajnos megváltoztatták a véleményüket. Mentségükre legyen mondva, hogy több ilyen kari vezető egyébként a szenátusi ülés után le is mondott pozíciójáról. Meg lehet nézni, megtalálható. És még nagyon sok anomália jellemezte azt a szenátusi ülést - az egyetemi szmsz, megsértése, igazából azt se lehetett tudni, hogy miről szavaztak végül a döntéshozók. Sajnos megszületett ez a döntés hathatós nyomásra.

Összességében tehát el lehet mondani nagy biztonsággal, hogy a fenntartóváltás tulajdonképpen egy elkapkodott, bizonytalanságot szülő döntés, ami igazából nem ad garanciákat az egyetemi autonómia megőrzésére, és semmiképp sem szolgálja a köz javát.

És hogy mi a jövő? A hazai felsőoktatási intézmények fejlesztése, versenyképességük növelése, a tudás rangjának visszaállítása, az egyetemi oktatók, kutatók és dolgozók anyagi megbecsülése, az oktatás és kutatás szabadságának megteremtése kell hogy legyen egy új koalíciós kormány legfontosabb nemzeti célkitűzése. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ismételten szeretettel köszöntöm valamennyiüket. Folytatjuk az ülést. A következő felszólaló a Fidesz képviselőcsoportjából Lázár János

képviselő úr, aki felszólalását innen, az emelvényről mondja el. Megvárom, míg leveszi a maszkját. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

LÁZÁR JÁNOS (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőház! Nem azért nem a helyemről beszélek, mert vissza akarok élni a türelmükkel, vagy a hangerőmet akarom erősíteni, hanem az oszlop mögé kerültem a pandémia hatására - és lehet, hogy a politikában is -, így onnan nehezebben lennék látható és hallható. Ezért gondoltam azt, hogy ha már ritkán szólásra vetemedem, akkor most megragadom az alkalmat, hogy innen próbálok öönhöz szólni.

Természetesen két előterjesztés kapcsán veszem a bátorságot, hogy a tisztelt képviselőtársaimnak néhány szempontot megfontolásra ajánljak.

(14.10)

Az egyik a T/15710., a második pedig a T/15725. előterjesztés, mind a kettő törvényjavaslat a közfeladatokat ellátó, közérdekű vagyonkezelő alapítványokkal, nevesül a második a Jövő Nemzedék Földje Alapítvánnyal foglalkozik. Teszem ezt két minőségben, egyrészt, mint a Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetemet fenntartó, állam által alapított közérdekű vagyonkezelő alapítvány kurátora, másrészt pedig a második törvényjavaslatban, a Jövő Nemzedék Földje Alapítványban érintett, mezőhegyesi földekért felelős, önök által, illetve a végrehajtó hatalom által megbízott kormánybiztos.

Nyilvánvaló, hogy ennek a vitának két metszete van. Az elmúlt mintegy hat órában elsősorban a közfeladatról, a közérdekről, a közcélről, döntő mértékben a felsőoktatás sorsáról esett szó. Ennek Hiller tanár úr, Pósnán tanár úr és más fősokfokú, egyetemi tanítást végző képviselőtársaimmal szemben nem vagyok szakavatott tudója, nem venném magamnak a bátorságot, a felsőoktatás reformja kapcsán a bölcsesség mindentudó kövéről szóljak. De azt mindenképpen fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy abban valóban Hiller Istvánnak igaza van, hogy teljes nemzeti konszenzus létezik Magyarországon a tekintetben, hogy erős Magyarország, nemzeti szuverenitás, önrendelkezés elképzelhetetlen tudás nélkül, versenyképes tudás nélkül, amely megadja a fölzárkózás, az integráció lehetőségét az egyén és az ország számára is. Tehát hogy a tudás érdekében, a tudásbővítés és a kiművelt emberfők számának növelése érdekében zajlik a vita mindkét fél oldaláról, ebben egészen biztos vagyok. De az a kérdés, hogy vajon, ha mindenki elégedetlen Magyarországon a felsőoktatással, a felsőoktatás eredményével és teljesítményével, akkor a tartalom vagy a forma fogja megváltoztatni a felsőoktatást; létezik-e tartalmi reform formai reform nélkül, és önmagában a formai rendszerváltás jelenthet-e tartalmi változást.

Én azt gondolom, hogy a régi formához ragaszkodni, státuszkonzervatív álláspontot képviselni azért nem érdemes, mert a régi forma nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Ha a jelenlegi egyetemi

fönntartói struktúra jól működne, akkor nem ezek az eredmények lennének. És valóban igaza van Hiller Istvánnak abban is, hogy ne a nemzetközi benchmarkokhoz vagy számokhoz mérjük magunkat, hanem nézzük meg, hogy mit mondanak a munkaadók, vagy nézzük meg, hogy mit mondanak a hallgatók maguk az egyetemek teljesítményéről.

Az Agrár- és Élettudományi Egyetem átalakítását másfél éves előkészítő munka előzte meg, ahol világos volt, hogy mindenki változást akar: a hallgatók, a szenátus, a tantestület és természetesen a gazdasági érdekképviselők is, hiszen nincs olyan magyar munkaadó Magyarországon, aki a munkaerő végzettségével, fölkészültségével általában elégedett lenne. Vannak iparágak, ahol jól mennek a dolgok, de a magyar munkaadók - akiket, mégiscsak az a cél, hogy a köznevelés és a felsőoktatás végül is kiszolgáljon, hogy a munka segítségével minden ember boldogulni tudjon - összességében elégedetlenek a teljesítménnyel. Én ennek a megfontolására biztos, hogy készíteném és biztatnám a képviselőtársaimat, hogy vajon nem érkezett-e el az ideje, lehet, hogy későn, annak, hogy egy komoly formaváltáson essen át a magyar felsőoktatás, elsősorban a fönntartói oldalt nézve.

Én ebben az előterjesztésben nem látom, hogy az egyetem működése, autonómiája, az Alaptörvényben garantált felsőoktatási függetlenség, a tudományos szabadság sérülne; ezt nyilvánvalóan majd alkotmányossági vitává lehet tenni, de ez az előterjesztés nem erről szól. Ez az előterjesztés arról szól, hogy a fönntartó hogyan lehetne produktívabb, hogyan lehetne hatékonyabb, és hogyan lehetne jobb gazdája a rábízott felsőoktatásnak, illetve az egyetemi világnak.

Én nem értek azokkal egyet, akik azt gondolják, hogy mi kiszervezzük a lehetőségét annak, hogy befolyásolják a felsőoktatás jövőjét, ízlésük, kényük-kedvük, illetve jobban mondván, a választók megbízása alapján megváltoztassák a felsőoktatás vonalát. Azért, mert két eszköz mindenféleképpen itt marad. Az egyik a szabályozás a parlamentnél; a szabályozás továbbra is a parlamentnél van, a szabályozó a törvényhozó továbbra is, tehát a felsőoktatás játékszabályait a törvényhozás hozza meg. A másik pedig a költségvetés, amit szintén egyszerű többséggel fogad el a parlament, és valóban minden kormányzásnak az attribútuma, legfontosabb pontja, hiszen abban nyilvánul meg az, hogy mit gondolunk erről az országról, ennek a közösségnek a jelenéről és a jövőjéről. Az államilag támogatott szakoknak a számát és a fölvetett hallgatók számát a költségvetés alapján a mindenkor miniszter és minisztérium határozza meg. Ez ezzel a javaslattal nem változik. Tehát a két leglényegesebb pont, hogy kik tanulhatnak állami támogatással, mekkora lesz az ehhez nyújtott büdzsé, és milyen keretek, játékszabályok vonatkoznak a felsőoktatásra, nem változik.

Másrészről pedig föl hívnám arra is a figyelmet képviselőtársaim számára, hogy azt tapasztalom, hogy az Agrártudományi Egyetem lehet, hogy egy szűk metset, 14 ezer diák és egy kis közösség, egy szakmai egyetem, ahogy Hiller István mondta, de hát az ottani állapotok, amit ott tapasztaltunk, az a 24. óra utolsó perce,

olyan rossz állapotban van maga az egyetem, maga az egész képzés, ami természetesen rávilágít az agrárvilág ellentmondásaira és nehézségeire. Magyarán, önök itt idealizálni próbálják a magyar felsőoktatás jelenlegi helyzetét, az elmúlt 30 év gyümölcseként mutatják be mindazt, ami van, de aki bemegy az Állatorvostudományi Egyetem mai épületébe, aki bemegy az Agrártudományi Egyetem campusaiba, az nem azt látja, hogy ott minden rendben van. Az azt látja, hogy ott minden probléma inkább, és változást igényel.

Ha innen nézem a kuratóriumot, akkor szerintem egy fontos dolog, hogy az Audi alányúl - ne haragudjanak, és elsősorban az utókor ne haragudjon a jegyzőkönyvre, hogy ezt a szót használom -, alányúl a győri egyetemnek vagy a győri középfokú oktatásnak. Szerintem helyes, hogy az OTP-csoport és a Bonafarm alányúl a földön vergődő, inkább sínylő magyar agrár-felsőoktatásnak. Én ebben nem látok politikai, társadalompolitikai kockázatot. Vannak, akik támadják ezeket a gazdasági szereplőket, de azért összességében a józanul gondolkodó parlamenti képviselőtársaim nem vitathatják el azt, hogy vannak magyar üzleti sikerek, és ezeknek az üzleti sikereknek a kovácsolói jó, ha ott ülnek az egyetemi fönntartói testületekben.

Tehát azt gondolom, hogy erős Magyarország felsőoktatási rendszerváltozás nélkül nincsen. Lehet kritizálni a kormányt, hogy ez lassú volt, lehet kritizálni a kormányt, hogy későn jutott erre a fölismerésre. De hogy változtatni kell, abban egészen biztos vagyok.

A felszólalásom azonban nem erről akart szólni, csak több képviselőtársam a Fideszből, a KDNP-ből és Hiller István az MSZP-ből olyan kiváló felszólalást mondott, hogy muszáj volt ennyiben az elhangzotakra reagálnom.

A felszólalásom az eszökről akart szólni, az állami vagyonról. Mert ugyan egy különleges metszetben, de néhány mondat esett az állami vagyon ebbéli szerepéről és jelentőségéről, de itt azért arra hívnám fel képviselőtársaim figyelmét, hogy valóban, ez a javaslat az állami vagyon egy részével való gazdálkodás újragondolását is jelenti.

2008-ban a Baross Gábor Társaságban volt egy konferencia, ahol Kovács Árpád arról mesélt, hogy a rendszerváltozás idején azt sem tudták, mennyi vagyona van a magyar államnak. A földhivatali nyilvántartásokban 300 ezer helyrajzi szám volt, az ÁVÜ-nél pedig 150 ezer. Azt mondja az Állami Számvevőszék 2003-ból, hogy a magyar állam 4000 milliárdot veszített 1990-2002 között, a privatizáció nyakló nélkül folyt, például Mezőhegyesen 2002-2010 között; ezermilliárdos privatizációs bevételek tartották lélegeztetőgépen az akkori SZDSZ-es és MSZP-s kormányt. 2010-ben a magyar állam vagyonát 10 ezer milliárdra becsülték, 2019-20-ban ez a becslés körülbelül 17-18 ezer milliárd forint. Tehát 70 százalékkal növelte, az önök által általában korrupcióval, a transzparencia hiányával és a józan gazdálkodás hiányával vádolt kormány 70 százalékkal növelte ennek az adófizetői közösségnek a vagyonát.

Szerintem a törvényhozásban, ahol nemcsak a kormánypárti képviselőknek és a minisztereknek kellene jelen lenni, hanem az egyébként előző funkciót

ellátó ellenzéki képviselőknek is - akik szintén szerény létszámban képviseltetik magukat, nyilván a téma érdektelensége okán -, a törvényhozásban azt az intellektuális vitát is le kell folytatni a felsőoktatási vita mellett, hogy vajon az államnak mi a kötelessége a megszerzett, visszavásárolt vagy fölépített vagyonnal. Csak a cégvagyonunk 5000 milliárd forint. Van-e joga a végrehajtó hatalomnak folyamatosan, a kor változásainak megfelelően újabb és újabb eszközöket keresni arra, hogy ez a vagyon a köz javát szolgálja, de a jó gazda gondossága is érvényesüljön?

Én nem vagyok elégedett azzal, ahogy a magyar állam kezeli jelen pillanatban a közvagyonot. Nem arra gondolok, hogy ellopják vagy ellopjuk, hanem arra gondolok, hogy nem elég hatékony. Egy bürokrátától, egy államtitkártól vagy egy helyettes államtitkártól egy kormány sem várhatta azt, hogy hatékony legyen az állami vagyon kezelése. Én jó lelkiismerettel tudom majd megszavazni azt a törvényjavaslatot, amely állami vagyonelemeket jogi és személyes felelősséggel - nem politikai, mint önök vagy a kormány tagjai, hanem személyes jogi felelősséggel - felruházott emberekre bízta, de nem korlátlanul: közfeladattal és közcélal.

(14.20)

Ez a vagyon, bár a törvényjavaslat preambuluma azt mondja, hogy magánjogi szereplő, de valahol mégiscsak - jogász lévén megengedem magamnak ezt a tudományosságot - a közjószág és a magánvagyon között van. Hiszen olyan vagyonelem, amely közfeladattal és közcélal terhelt. Tehát nem veszíti el a közpénz a közpénzjellegét - mint ahogy sokan ezt szemünkre hányják -, hanem megmarad a vagyon, amit jogi felelősséggel felruházott alapítványok és kurátorok kezelnek a közjó érdekében, felelősségre vonhatóan, közfeladat és közcél teljesítése érdekében. Ráadásul ennek a vagyonnak a jövedelme a közfeladatot és a közcélal kell hogy finanszírozza.

Mezőhegyesen, én azt javasoltam a kormánynak, hogy legyen egy olyan konstrukció, amely kizárja annak a lehetőségét, ami a szocialista kormány alatt megtörtént, hogy a ménesbirtokot egyszer már privatizálták, a fideszesek egy része meg el akarta adni az állami földet 2016-ban. Az állami földtulajdon állami tulajdon marad. Vagyonkezelői jogot kap az alapítvány, a vagyonkezelői jog azonban elidegenítési és terhelési tilalom alatt áll, amit bejegyeznek a földhivatalban. A vagyonkezelés jegyében ezt a földet bérbe adja a saját maga által 100 százalékban tulajdonolt cégnek, amelynek a részvényei azonban szintén elidegenítési és terhelési tilalom alatt állnak, csak az állam veheti meg. És a befolyt osztalékból, valamint bérleti díjból finanszírozza azt a közfeladatot és közcélal, amelyre jól mutatott rá Gurmai képviselőtársam - annak ellenére, hogy nem volt fair és nem volt korrekt a hozzászólása -, Békés megye, Dél-Békés fölzárkóztatása, az ottani mezőgazdasági szakképzésben tanuló diákok számára a lehetőség biztosítása, a közoktatás, köznevelés finanszírozása, szakképzés finanszírozása,

a város támogatása. Tehát a kuratórium a befolyt osztalékkal nem tehet mást, mint hogy erre a közcélra fordítja a pénzt, és felel ennek a vagyonnak a működtetéséért, használatáért.

Fölvívnam képviselőtársaim figyelmét még a hátralévő rövid időben, hogy Franciaországban, ahol az állam erejét az állam vagyonának mérete és az állam gazdasági befolyása mindenképpen meghatározza, ott vagyonkezelő alapok léteznek, befektetési alapokba van szervezve az állami vagyon, mint ahogy Portugáliában is. Tehát az, hogy az állam gazdálkodik a vagyonával, és régi formák helyett újat keres, ez még önmagában nem ördögtől való. Az a kérdés, hogy vannak-e garanciális szabályok, és erről lehet vitatkozni.

Mezőhegyes esetében biztos, hogy vannak garanciális szabályok. Elhoztam a mezőkovácsházi földhivatalból egy földhivatali nyilvántartási lapot, hogy most mi van bejegyezve. Ma a mezőhegyesi föld korlátozás nélkül eladható, értékesíthető. Ha elfogadják a javaslatot, akkor széljegy kerül rá, vagyonkezelői jog, amely elidegenítési és terhelési tilalom alatt áll.

A Mezőhegyesi Ménesbirtok jól mutatja azt, hogy egy állami földterülettel, amit eladtak, majd visszavásárolt az állam, részben Szigetvári Viktornak, Gőgös Zoltánnak és a fideszes képviselőtársaimnak, kormánynak köszönhetően sikerült megmenteni, ott mégiscsak az érvényesül, hogy a magánérdeket fölülírta a közcél, ezért próbáljuk ezt a konstrukciót létrehozni, hogy soha ne merüljön föl újra a lehetősége annak, hogy ez a vagyon ne közcélal, közfeladatot, hanem magánvagyon vagy magáncélt szolgáljon. Ki akarjuk zárni a privatizáció minden formáját, lehetőségét, és természetesen, ahogy ez lényeges vita majd a részletes vitában, hogy a mezőhegyesi állami földeknek milyen közcélal kell szolgálniuk - közoktatás, mintagazdaság szervezése, s a többi -, amire a törvényhozás majd fölhatalmazza a kormánnyt, és a kormány létrehozza ezt az alapítványt.

Én tehát azt gondolom, képviselőtársaim, hogy kicsit heves a vita, a lényegről kevés szó esik, túl sok a pártpolitikai szempont a választások előtt egy évvel, de azt gondolom, hogy a személyes lelkiismeretem is tiszta. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*, Mindannyiukat - Gurmai Zita képviselő asszonyt különösképpen - várom Mezőhegyesre, hogy megmutassam azt, hogy az állam vagyonát, az állam földjét hogy lehet jól működtetni a köz javára, és hogy ez hogy marad így a továbbiakban is. Köszönöm szépen. *(Nagy taps a kormánypárti pad-sorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló a DK képviselőcsoportjából Varga Zoltán képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr, ön a szó.

VARGA ZOLTÁN (DK): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Kormány, kormánypárti Képviselők! Idestova ötödik órája hallgatom önöket, és mondhatni azt is, hogy étlen-szomjan; és meg kell állapítsam, hogy önök okos emberek.

És most tegyék a szívükre a kezüket, mert önöket abszolút nem érdekli az oktatás, a felsőoktatás sem. *(Moraj, derűlttség a kormánypárti padsorokban.)* Mert önök félnek a tanult emberektől. Önöknek a Mérszáros-félék a barátaik, akik nem gondolkoznak, viszont aláírni már kitűnően megtanultak.

És itt egy zárójeles gondolatot engedjenek meg, mert önöket nemcsak az oktatás nem érdekli, hanem nem érdekli többek között az egészségügy sem. Hogy is fogalmazott az önök főnöke? Maguk szerint akár hottentotta is lehetne például a vakcina - és teljesen igaza van -, önöknek lényegtelen. Egy a lényeg, hogy lehessen a mocskos kis üzletükbe beépíteni portyázókat és fürkészőket, akik milliárdokat tudnak ebből leszakítani. De látták, látjuk mi is, hogy ez Európában nem fog menni, ezért is fontos most önöknek a kínai elvtársaik barátsága. Igen, ez a fontos önöknek: a zsíros cubák és a közpénzmilliárdokból származó alkotmányos költség. Valójában ez az istenük önöknek.

Valami ilyesmi folyik most, hiszen gyakorlatilag a lehető legnagyobb biznissz az, amit most önök elkövetnek, mi pedig, a magyar nép elszenvedjük. Ez folyik Debrecenben is. Egészségügyi intézmények, klinikák, orvosi rendelők tömegei, 323 debreceni belterületi ingatlan, balatoni, budapesti üdülők, tudományos kutatóépületek, mádi kastély, lakások, üdülők, iskolák az ország számtalan pontján, többek között Szarvason, Zamárdiban, Szolnokon. De rengeteg cég is van eközött. A Debreceni Stadionrekonstrukciós Kft. - hogy mondjak egy ismerőst -, kollégiumok, óvodák, bölcsődék; gyakorlatilag egy városnyi ingatlan és ugyanennyi ember. Dolgozók tízezrei lesznek sumák módon az állam számára elérhetetlenek és hatalmas vagyon; ezek kerülnek jól körülhatárolható módon magánzsebekbe, és évi 185 milliárd forintos költségvetés. Ez 20 milliárd forinttal több, mint az ország második legnagyobb városának, Debrecennek a költségvetése.

Mindez persze úgy, hogy az egyetem közössége sem a 2021-24 közötti időszakra vonatkozó intézményfejlesztési tervet, sem a modellváltási stratégiát nem ismerhette meg előzetesen. Merthogy az egyetem átvétele alapítványi formában ugyan akár még elfogadható is lenne szerintem az egyetemi polgárság többségének, viszont ők is azt mondják, hogy ha ez szinte titokban, diskurzus nélkül, a széles nyilvánosság kizárásával és néhány nap alatt történik meg, akkor bizony erős a gyanú, hogy az átalakítás elsődleges célja nem az oktatás és a tudományos színvonal emelése lesz vagy lehet. Mint ahogy az is, hogy az átalakítás mellett felhozott érvek, amelyek különféle előnyöket említenek meg - és ezt önök is mondták -, nem valóságok. A legtöbb, előnyként ígért változtatás, az önálló gazdálkodás, a béremelés, a versenyképesség erősítése és a közbeszerzési eljárások könnyítése vagy eltörlése ugyanis, tudjuk ezt nagyon jól, és tudják ezt önök is, hisz okos emberek, a jelenlegi működési keretek között is megtehetőek lennének a jogszabályok minimális módosításával is.

Összességében - elmondták ezt már ellenzéki kolégáim is, én csak ismételni tudom önöket - gyakorlatilag, amit önök csinálnak, nem más, mint az egyetemi

autonómia teljes felszámolása, egy párhuzamos állam létrehozása. Önök a bukásra készülnek. Kiszerveznek milliárdokat, százmilliárdokat, ezermilliárdokat, felkészülve az ínséges időszakra. Feleslegesen, hozzá kell hogy tegyem.

De hogy is történt és milyen út is vezetett az egyetemi vagyon kiszervezéséhez, az oktatás elfoglalásához, és mindennek mi köze is van a politikához? Önök azt mondják, semmi. Én azt mondom, hogy rengeteg.

Nézzük Debrecent! Kósa Lajos az, aki bármiféle diploma nélkül a Debreceni Egyetem szenátusát időnként kioktathatja, bokáztathatja, és ha éppen úri kedve úgy tartja, akár előadást is tarthat nekik. Megteheti? Megteheti. Megteheti, hisz az egyetem vezetésében ugyanis Kósa Lajos bizalmasai és cimborái - mondhatni azt is, hogy lekötelezettjei - ülnek, kerültek.

(14.30)

Nagyrészt az ő polgármestersége idején létrehozott városi holding, a Debreceni Vagyonkezelő Zrt. vezetői, a holding korábbi elnök-vezérigazgatója, új pozíciót hoztak számára létre az egyetemen, ő lett a kabinetfőnök főigazgató. A holding igazgatósági tagja, számtalan sajtósági városi biznissz lebonyolítója, bekerült az egyetem konzisztóriumába, a kancellár 2014-ben az egyetem korábbi gazdasági igazgatója lett, aki szintén tagja volt a Debreceni Vagyonkezelő Zrt.-nek, és hogy, hogy nem, az önkormányzat által fenntartott, a debreceniek által csak királyi televízióknak nevezett Debrecen Televízió korábbi hírigazgatója pedig az egyetem kommunikációs főnöke lehetett.

Mondjuk már ki, az egyetem, különösen a Debreceni Egyetem nem más, mint a Fidesz új homokozója! Az az egyetem, amely 20 milliárddal nagyobb költségvetéssel bír, mint Debrecen költségvetése, azzal az előnnyel rendelkezik, hogy nincs ellenzéke, aki a körműkre nézzen, számonkérje rajtuk, mire is költik el a százmilliárdokat. Önök azt mondták, hogy ott a szenátus, miről beszélünk, ezek a szenátusok gyakorlatilag könyörögtek azért, hogy létrejöjjön ez az új alapítványi forma. De mi is igaz ebből például Debrecen vonatkozásában?

A Putyint egyetemi díszpolgárrá avató Debreceni Egyetem rektorának példája mutatja különben leginkább, milyen is az, mikor egy rezsím a neki megfelelő embert tesz egy egyetem élére. Milyen is az, amikor ez az ember folyamatosan próbálja meghálálni különben ezt a baksist? A debreceni rektort 2013-ban a szenátusi szavazáson a szenátus nem támogatta, Balog Zoltán miniszter mégis őt javasolta és nevezte ki rektorának. A rektor aztán segített persze professzori címhez juttatni a kormány üdvöskéjét, a Testnevelési Egyetem vezetőjét. Aztán emlékezhettünk, a Debreceni Egyetem vezetése volt az az egyetemek közül szinte az egyetlen, amely kiállt a kormány mellett a CEU ügyében is.

És maradjunk egy picit különben Mocsai professzor úrnál! 2014-ben miatta módosították a felsőoktatási törvényt. A lex Mocsai elfogadásával egyrészt kimondták, hogy a sporttudományi felsőoktatásban

az olimpiai érem egyenértékűnek minősül a doktori fokozattal, a Testnevelési Egyetem rektorának pedig nem kell egyetemi tanárnak lennie. Mocsai Lajost ez alapján nevezték ki rektornak, azonban mennyivel jobban mutatott volna különben, ha Mocsai rektor úr mégiscsak professzor is lehetett volna, ezért nem volt mit tenni, megpróbálták ezt átverni az egyetemek közösségén. Egyedül talán a Debreceni Egyetemet találták meg, hiszen a rektor lekötöztetettje volt az önök rendszerének. Az egyetem doktori és habilitációs tanácsa viszont elutasította ezt a kezdeményezést, és Mocsai díszdoktori címe ezután egyéni előterjesztés formájában - milyen érdekes! - ismét visszakerült a szenátus elé, ahol már nyílt szavazással egyszerűen nem merték nem megszavazni.

Az ügy abszurditását mutatja különben, hogy Mocsai Lajosnak a neveléstudományi területen ítéltek oda a doktori címet, a sporttudomány területén ugyanis ilyen kitüntetést nem adhatott volna a Debreceni Egyetem. És ahogy az előbb is mondtam, 2017 márciusában a kormány segítségére sietett szégyenletes módon a Debreceni Egyetem a CEU körül dúló kommunikációs háborúban is. Mára a Debreceni Egyetemen, kérem, olyan légkör alakult ki, amiben az ott dolgozók félnek a következményektől, vagy eleve reménytelennek tartják a normális viszonyokat, akár a rektor döntéseinek megkérdőjelezését, nota bene a leváltását is. Hiszen ez terjedt el nemcsak Debrecenben, hanem az egyetemen is, úgyis tudja mindenki, hogy a rektor úr a kormány kézéből etetett embere.

Ezzel kezdtem és ezzel is fogom befejezni a felszólalásomat: tegyék a szívükre a kezüket, önöket nem érdekli az oktatás. Önöket a Debreceni Egyetem 185 milliárd forintos költségvetésének, a 332 debreceni és számtalan más ingatlan megszerzésének a lehetősége érdekli. Ez a mondat érdekli, ami a törvény több pontján is visszaköszön, és rögzítenek is benne a biztonság kedvéért: „Az alapítvány jogosult lesz a részére átadott ingatlanok értékesítésére.” Ez a legfontosabb, a legszíriósabb cubák, ami évek óta az önök szeme előtt lebeg. Itt a lehetőség, hogy ezt megszerezzék a szörnyű járvány örve alatt.

Önöknek különben igaza van, többször elhangzott, hogy az alapítványi forma különben jó és korszerű dolog. Ez igaz, az alapítványi forma jó és korszerű dolog is lehet. Akár még hinnénk is önöknek, ha nem lenne önöknek múltja, ha nem lenne az a 11 év, ami alatt önök milliárdossá váltak, az ország meg földönfutóvá. Tudják, ez az alapítványi forma, amiről most önök beszélnek és papolnak... - (Dr. Hoppál Péterhez:) képviselő úr, hiába ingatja a fejét, ez így van, az a legszörnyűbb, hogy ha ön a tükörbe néz, ön is teljesen tisztában van vele. (Dr. Hoppál Péter: Szabad véleménynyilvánítás van még? - Az elnök csenget.)

Az alapítványi forma, tudják - rengeteg példát és hasonlatot lehet hozni -, egy picikét olyan, mint a gyufa. Önmagában, normális helyzetben, normális kézben a gyufa egy egyszerű eszköz, azonban piromán gazemberek kezében a gyufa gyilkos fegyverré válhat, fel lehet vele gyújtani bármit, egy országot. Tönkre lehet tenni a jövőt, és önök itt most ezt teszik. És lehet

itt most persze azt mondani, hogy ez nem egy szakmai, hanem politikai hozzászólás volt, csak egy baj van, hogy önök nagyon régóta nem szakma mellett döntenek semmiről, még csak nem is politikai, ez szimplán büntetőjogi kérdés lassan, amiről beszélünk, és ennek előbb-utóbb meg fogják fizetni az árát. Köszönöm szépen. (Taps az ellenzéki pártok soraiban. - Közbeszólás a kormánypárti sorokból: Ne felejtse el!))

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló a Fidesz képviselőcsoportjából Hoppál Péter képviselő úr. Parancsoljon, öné a szó.

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy a sok elhangzott számszám és irányított aljasság után egy kicsikét a napirendhez visszakanyarodjunk, visszatérjünk. Úgy látom, hogy ebben a négyéves ciklusban az Országgyűlés által tárgyalt napirendek körében ez egy kiemelkedő törvénycsomag. Hiszen az a 17 beterjesztett törvény, amit egységes csomagban időkeret nélkül tárgyal a mai napon az Országgyűlés, és valóban reggel 9 óta néhányan itt vagyunk, és a tisztelt ellenzék soraiból úgy látom, hogy csak ketten ülték végig idáig 9 óra óta a vitát, de mégiscsak időt szánunk arra, hogy érveket sorakoztassunk fel a 17 beterjesztett törvény és az egységes csomag ellen vagy éppen amellel. Ez egy különösen is nagy figyelmet érdemlő törvénycsomag.

Mindannyian az ország érdekében dolgozunk - mondotta az ellenzék egyik vezérszónoka. Valóban, vérmérséklettől függően viszonyulhatunk ehhez a törvénycsomaghoz, de nem hiszem azt, hogy ha a tisztelt ellenzék képviselői végiggondolják és valóban elolvasták volna sokan a megszólalók közül az előterjesztést, akkor nem tudnának azonosulni a beterjesztett kormányzati szándékokkal.

Mert ki az, aki nem támogatná azt, hogy Hauszmann Alajos szellemi örökségét, egyáltalán azt a szándékot és azt a célrendszert, amit a Hauszmann Alapítvány megfogalmaz, azt egységesen és közösen támogassuk? Ki az, aki nem értene egyet közülünk abban, hogy Makovecz Imre világraszóló szellemi örökségét megpróbáljuk jobban pozicionálni, és a halála után létrejött alapítvány mellett most a Makovecz Campus Alapítvány a piliscsabai központban egy új képzőközpontként ezt a szellemiséget tovább erősítse a magyar nemzet javára? Van-e közöttünk, aki nem ért egyet az itt már Lázár János képviselőtársunk által is artikulált Jövő Nemzedék Földje Alapítvány távlati célrendszerével? És hogy egy kicsikét még a számomra olyan kedves témakört is idehozzam, van-e bárki, aki úgy gondolja, hogy a Magyar Kultúráért Alapítvány itt megfogalmazott célkitűzései nem fogadhatóak el ellenzéki vagy kormánypárti oldalon is ülvé?

(14.40)

Azt hiszem, ha a szívünkre tesszük a kezünket, akkor tudunk konszenzusra jutni számos kérdésben a

beterjesztett törvénycsomagban. És látom, hogy ezek a felvetett kérdések kevésbé ütötték át az ellenzék ingerküszöbét, sokkal inkább talán a felsőoktatás lépésváltásának, léptékváltásának új, nagy lépcsőfokát bírálják, merthogy a 10 már modellváltott magyar felsőoktatási intézmény mellé most a törvénycsomagban itt áll előttünk 11 újabb egyetem, amelyik erre az útra kíván lépni. Direkt nem minősítem azokat a felszólalásokat, amelyekben mindenféle örült víziókat fogalmaztak meg, hogy zsarolás és egyebek; engedjék meg, hogy én egy kicsit közelebbről, a saját perspektívámból elmondjam, hogy a vidék egyik legnagyobb egyeteme, a Pécsi Tudományegyetem hogy is tárgyalta végig ezt a kérdést.

Én a Pécsi Tudományegyetem oktatójaként annak rendje szerint részt vettem január elején azon az oktatói értekezleten, amelyen a dékánunk tájékoztatást adott arról, hogy mik az alternatívák, mik a lehetőségek, és ezen bizony, teljesen demokratikusan minden vélemény megfogalmazható volt, és egy sok óráig nyúló, nem zárt végű tárgyalás egy szavazással zárult. Az összehívó értekezlet a mi karunkon elnyomó, elsősorban többséggel azt a mandátumot adta a dékánunknak, hogy a modellváltást támogatnunk kell. Megjegyzem, magam mint politikus, nem szóltam föl az értekezleten, nem kívántam ezzel sem befolyást gyakorolni az egyetemi döntéshozatalra még ilyen piciben sem.

Ezt követően a többi kar is a saját oktatói értekezleteit megtartotta, majd sor került egy szenátusi ülésre. A Pécsi Tudományegyetem összehívta a szenátusát, és a rektor elnöklétével úgy érzékelték január 20-a környékén, hogy nincs meg még minden, kellő információ a birtokukban ahhoz, hogy döntést tudjanak azon a napon hozni, ezért mindenki meglepetésére a rektor úr elnapolta a döntést, és január 29-ére egy újabb ülést összehívott, és január 29-ére már begyűjtöttek a minisztériumtól olyan információkat, amelyeket ott közhírré tettek.

Következett egy olyan gesztus, hogy a szenátus valamelyik tagja, az egyik dékán, aki ellenezte egyébként a modellváltást, arra kérte a szenátust, hogy szavazzanak meg egy önkorlátozó gesztust, építsenek be egy kétharmados klauzulát a szavazás elfogadásába, magyarul, ha nem lenne meg a kétharmados többsége a modellváltásnak, akkor ezt ne fogadja el a szenátus. Ezt a Pécsi Tudományegyetem szenátusa, választott képviselői tehát megszavazták, így kétharmados önkorlátozásban folytatták tovább a vitát. Majd a végszavazásnál, amikor minden érvet mindenki elmondhatott a választott képviselőknél keresztül a szenátusban, akkor 73 százalékos döntéssel - 29 igen, 9 nem és 1 tartózkodás mellett - a Pécsi Tudományegyetem a modellváltás indítványával élt, és kérte, kérvényezte a kormány irányában, hogy a modellváltó egyetemek sorában foglalhasson helyet.

Azért kellett kicsikét részletesebben elmondanom ezt a belülről átélt folyamatot, mert ez semlegesíti, neutralizálja és - hogy mondjam? - viccessé, karikatúrává teszi azokat az ellenzéki felszólalásokat, amiket az imént, az elmúlt öt és fél órában itt hallhattunk, hogy

itt zsarolás volt, hogy itt one-way show van, hogy itt semmit nem lehet tenni, mert a kormány erőszaka érvényesül, és itt bizony, aki nem úgy tesz, mint ahogy Orbán Viktor fütyül, hát, akkor megnézheti magát. Ezek karikatúrává váltak, és az egész törvényjavaslat előkészítése és az egyetemek döntéshozatala során ezek az ellenzéki, szélsőséges megnyilvánulások önmaguk karikatúrájává váltak.

Ugyanakkor nézzük egy kicsit közelebbről, hogy az egyetemek átalakítása és egyáltalán a felsőoktatási teljes spektrum megújulása mit hozott a konyhára az elmúlt tíz esztendőben a jobboldali polgári kormányzás idején. Élénken emlékszünk még, aki nem emlékszik, azt kérem, hogy keresse ki a vonatkozó adatokat és információkat, a sajtóhíreket 2010 környékéről, hogyan néztek ki akkor a számunkra, itt a megnyilvánulók körében különösen is fontos vidéki egyetemek. Százmilliárdos nagyságrendű hitel nyomta a vidéki egyetemek nyakát, a Pécsi Tudományegyetem az egyik rekorder volt a hitelállományát tekintve. Emellett éppen akkor - még egyszer a Pécsi Tudományegyetemre visszatérve - sajnos pusztuló infrastruktúra is jellemezte akkor a Pécsi Tudományegyetemet, sajnos 2015-ben bilincsen vittek el egyetemi embereket, egyetemi vezetőket. Mert ha most azt mondják, hogy lopás, panama, korrupció, balhé, hát, ha előveszik az akkori újságokat, akkor megláthatják, hogy mit jelentett az az önk idejében, tisztelt ellenzéki képviselőtársaim. Tehát az, amit most önk vizionálnak, az már egyszer megtörtént, 2010 előtt ilyen állapotban volt a magyar felsőoktatás, és kifejezetten a vidéki egyetemek sajnos. Onnan kellett felállni, a padló alól.

2011-ben önk nem szavazták meg ugyan a nemzeti felsőoktatásról szóló törvényt, amely új alapokra helyezte a felsőoktatás szabályozását, de elindult egy új út. Elindult egy új út, amelynek keretében egy stratégiaalkotási folyamat, széles körű szakértői bázissal bevont szakértői stratégiaalkotás kezdődött el, és ez a stratégia kormányhatározat formájában, 2016-ban meg is született. Erről az ellenzék egyik tisztelt szónoka elismerő szavakkal nyilvánult meg az imént. Azt gondolom, hogy nem tér el a kormány a 2016-os, az ellenzék által is jó vitaanyagának és elfogadható dokumentumnak tekintett anyagtól a mostani előterjesztéssel, hiszen a célok között továbbra is elsősorban a versenyképesség és a minőség szerepel.

Hallhattunk történeti áttekintést Hiller István történészprofesszor szájából, hogy milyenek voltak az egyetemek, és mi volt a cél a rendszerváltáskor. 1990-ben igenis az volt a cél, hogy az európai térképen az Albánia utáni második legalacsonyabb felsőoktatásidiploma-kibocsátó ország borzasztó pozíciójából erősödjünk, tehát egy mennyiségi expanzió következett, és 2002-10 között ezt át kellett váltani egy minőségi expanzióvá. Nagyon sok lett - egyetemi hallgatóktól szereztük ezeket a kifejezéseket - a büfészak, nagyon sok olyan képzési forma alakult, amellyel termeltük a diplomás munkanélkülieket, valljuk be. Be kellett hangolni egy kicsit a felsőoktatást minőségre, de az infrastruktúra és a hatékonyság és a nemzetközi mérce és a versenyképesség még

nem volt benne ebben a tárházban és ebben a célrendszerben. Most jutottunk el történelmileg oda, hogy a 2016-os célrendszer ebben a stratégiában érvényesülhet, amelynek egy mérföldköve a mai előterjesztés. Ezért is kezdtem azzal, hogy azt hiszem, a négyéves parlamenti ciklusunknak ez az egyik legfontosabb előterjesztése nemzetstratégiai szempontból, hogy mi lesz a magyar felsőoktatással a rendszerváltás utáni harminc év utáni, előttünk álló tíz-húsz vagy harminc esztendőben.

Ilyen szemüveggel nézve, ha megvizsgáljuk az eredményeket: itt a modellváltás folyamata, itt a campusfejlesztésnek a korábban nem látott minőségű előrehaladása, megvalósult a PPP-kiváltás nagy részben a felsőoktatási intézmények sorában, kollégiumi infrastruktúra-fejlesztés van, a kutatás-finanszírozási rendszer egységesítése megtörtént, a felsőfokú duális képzés megerősítése folyamatos, a Kárpát-medencei oktatási struktúra kialakítása a hazai és határon túli képzések tekintetében napirenden van, és folyamatosan előrehalad, megújult a doktori képzés rendszere a nemzetközi sztenderdek alapján. Ezenkívül a külföldi hallgatók létszámának kívánatos növekedése 2013-at követően megfelelő tendenciával növekszik, ezzel a nemzetköziesítése az egyetemeknek jó irányban halad. Továbbá a fejlesztéspolitikai koncentráció tekintetében a kancellárok munkába állításával már ez a szemlélet bekerült az egyetemekbe, de most a modellváltásokkal az egyetemeknek sokkal inkább a homlokerébe kerül ez a fajta gondolkodás. Valóban nem a minisztériumi apparátus dolga elsősorban, hogy gazdaságilag, a működtetés szempontjából, fejlesztési elgondolásokat tekintve hatékony intézmények legyenek a jövőben, hanem ez majd egy modellváltó rendszerben az alapítvány és annak vagyonnal felelő kurátorainak a feladata lesz.

(14.50)

Úgyhogy azt gondolom, ha az eddigi eredményeket 2030-ra előrevetítjük, és Magyarország fejlesztési stratégiájában az egyetemeknek a kiemelt szerepét tekintjük, és az elvégzett munka gyümölcseit merjük már szüretelni, akkor ebben egy fontos mérföldkő, de nem armageddon az, amit ez az előterjesztés hoz, semmiképpen nem armageddon. Azokat a megnyilvánulásokat, amelyek nem szakmai, hanem érzelmi, politikai és vádaskodó hangnemben és stílusban fogalmazódnak meg, majd a politikatörténészek a helyükön fogják kezelni.

Azt kérem önöktől, hogy a saját választóikat ne csapják be, tisztelt ellenzéki képviselők. Mondjuk egyszerűen azt, hogy egyet tudunk érteni a célrendszerrel, üdvözljük az eredményeket, mert egyikünk sem szolgálhat egy olyan Magyarországot, amelyben például vízfej alakul ki, és csak Budapestet erősítjük. Erősíteni kell igenis a vidéket is, hiszen ez volt Klebelsberg Kunó célkitűzése Trianon után is, és ezzel kezdődött a mai tárgyalás, hiszen államtitkár úr expozéjában is hivatkozott rá. Igenis ezt fogalmazta már meg 1928-ban egy fontos beszédében, amit itt zárásként hadd idézzek:

„Ha Budapestet egyoldalúan tovább fejlesztenők, másfelől a vidéki városokat tovább sorvasztanók, akkor a trianoni Magyarország is egyetlen elnagyolt, elhanyagolt terület lenne, élén egyetlen várossal, Budapesttel. Az a beteg helyzet állna elő, hogy az egész ország egy megye lenne, és benne egy város. Ez a magyar nemzet egész szociális struktúrájának, társadalmi szerkezetének eltorzulásához és a tősgyökeres magyar szellem elapadásához vezetne.”

Azt hiszem, ezzel azonosulni tudunk, és a célok között a vidéki egyetemek megerősítése és a modellváltás, a léptékváltás és a 2030-as nemzetstratégia céljai rejtőznek. Örülök, ha önök is támogatják az előterjesztést. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló az LMP képviselőcsoportjából Demeter Márta képviselő asszony. Parancsoljon, képviselő asszony, öné a szó.

DEMETER MÁRTA (LMP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az világosan látszik, hogy az Orbán-kormány miniszterei most már önmagukat is kiszervezték, innen a parlamentből egészen biztosan, az alapítványok kuratóriumába és kuratóriumi elnöki tisztségeibe, hiszen nincsen itt senki közülük. Egészen elképesztő egyébként, látszik, hogy ehhez nem adják az arcukat. Tehát ahhoz, hogy az alapítványok befogadják az elképesztő, százmilliárdos, összességében, az ingatlanokkal, mindennel együtt több mint ezermilliárdos vagyont, igen, ahhoz adják az arcukat, de itt a parlamenti tárgyaláshoz ennek a javaslatnak nem. Egyértelműen tolvajlás, amit látunk.

Nem szeretnék kitérni a felsőoktatási vonatkozásokra, hiszen szerintem teljesen világos, hogy ez pusztán a bizniszről szól, egy szűk kormányzati körhöz tartozó bizniszről, semmi másról, és önök nem más csinálnak, ami még az alapvető bűnt is tovább fokozza, mint hogy kiforgatják a magyar emberek zsebét, egy válsághelyzetben ráadásul.

Ahogy mondta képviselőtársam, 17 törvényjavaslat került most benyújtásra, de az egész arról szól, hogy hogyan lehet ezeket az állami pénzeket, ingatlanokat kiszervezni fideszes magánalapítványokba, tehát semmi másról nem szól a dolog. Ezt az időt, amit az egész konstrukciónak a kitalálásával töltöttek meg ennek a 17 javaslatnak az előkészítésével, és hozzáteszem azt az időt, amit egyébként itt a parlamentben a felszólalásokkal töltöttek, azt pont hogy a válságkezeléssel kellene töltsék.

Képviselőtársaim! Az elmúlt 24 órában is több mint 280 magyar ember vesztette életét a vírushelyzetben, mindannyian családapák, családayák, gyermekek, nagyszülők. Önöknek ezzel kellene foglalkozni, hogy hogyan lehet minél több embert megvédeni; hogyan lehet minél több forrást hatékonyan adni az egészségügyben, hogy hatékonyabban működhessen, hogy megfelelő ellátást kapjanak az emberek; hogyan lehetne még inkább segíteni a kis- és

közepes vállalkozásoknak, amelyek tényleg a csőd szélén vannak most már úgy, hogy egyébként a magyar emberek kétharmadát ők foglalkoztatták, és most már múlt időben kell mondjam, hiszen idén február és tavaly február között 104 ezer ember lett pluszban munkanélküli. Ezzel kellene foglalkozni, nem pedig azzal, hogy hogyan lehet a pénzeket kiszervezni.

Én azt értem, hogy teljes pánikban vannak, hogy elvesztik a 2022-es választásokat, és az is világos, hogy ezek szerint a Fidesznek és a Fidesz vezetőinek nagyon durván beégett a 2002-es vereség. Hát, van ilyen! Látszik, hogy pánikban vannak. Érthető, hiszen minden szám azt támasztja alá, hogy igenis az emberek elégedetlenek az önkéntes teljesítményével, és ennek nagyon súlyos következményei lesznek jövőre az önkéntes hatalomgyakorlását tekintve: igen, jószíval el fogják veszteni a 2022-es választásokat. Úgyhogy látszik, hogy itt a közpénz kiszervezése zajlik, a közpénz privatizációja zajlik, és egészen pofátlan módon, tényleg az emberek zsebét kifogatva. *(Dr. Hoppál Péter, egy iratot felmutatva: Elovasta?)*

Azt kell mondjam azzal kapcsolatban, amit képviselőtársam említett, hogy itt lesz-e armageddon vagy nem, hogy ennek ellenére egyébként nem lesz, és tudja miért, képviselőtársam? Mert a 2022-es kormányváltást követően minden egyes embert, aki részt vett a kormányzat részéről és bármilyen más szinten a közpénz kiszervezésében, a közpénz privatizációjában, felelősségre fogunk vonni, és ami a legfontosabb dolog: a magyar emberek pénzét vissza fogjuk szerezni a magyar emberek számára. Úgyhogy nagyon ne rendezkedjenek be ebbe a konstrukcióba!

Azt mondom, hogy egyébként túlságosan sok időt sem kellett volna ezzel töltsenek, ugyanis nem lesz ez hatékony, nem fogják tudni ezzel a párhuzamos államot kiépíteni, és egészen biztos, hogy nem fogjuk hagyni, hogy kiszervezzék az emberek pénzét, és ebből próbáljanak meg fennmaradni, a pártjukat fenntartani és a rendszereiket fenntartani 2022-ben, az önkéntes bukása után. Ezt nem fogjuk engedni, ezt egy tollvonással fogjuk megszüntetni, ezt egyébként most jelzem önkéntesnek, és még egyszer: ennek a felelősségre vonása is meglesz jogi és minden más szempontból, erkölcsileg is.

Mondok néhány darabszámot, hogy lehessen érzékelni egyébként ennek a kiszervezésnek a mértékét. Csak a most benyújtott 17 törvényjavaslattal 1750 darab állami, most még jelenleg a magyar emberek tulajdonában álló ingatlant adnak oda ingyenesen ezeknek a fideszes magánalapítványoknak. Így például a Debreceni Egyetemet fenntartó alapítványhoz összesen, nem csak Debrecenre érintve, 467 darab ingatlan kerül, míg a Szegedi Egyetemet fenntartó Alapítványhoz 136 darab, a pécsit pedig 111 darab ingatlanal jutalmazták. Tehát egészen elképesztő összegekről beszélünk, és egyébként van ezek között az ingatlanok között rendkívül patinás villa, elképesztő kilátással rendelkező budapesti ingatlan, hatalmas birtokok, szántók, erdők, és még sorolhatnánk.

Tényleg magyarozza el nekem valaki, hogy ezek az ingatlanok miért szükségesek vajon az oktatás színvonalának növeléséhez! Árulják már el, hogy ezeket a

százmilliárdokat - például csak a Mathias Corvinus Collegium kap 500 milliárd forintot, ami másfélszerese annak, mint amit a teljes magyar felsőoktatásra költenek egy évben - vajon miért nem lehetett eddig, az elmúlt években a felsőoktatásra költeni? Merthogy nem tették. Úgyhogy ebből is látszik, hogy itt nemcsak a lóláb lóg ki, hanem tényleg az egész ménes, és az egész, amit a felsőoktatással kapcsolatban önkéntes mondanak, csak egy ürügy, és az egész kamu, ez teljesen világosan látszik.

Abból is látszik, hogy az egyetemeket továbbra is az állami normatívából fogják a magyar adófizetők fenntartani. Tehát akkor mégis mit csinálnak ezek az alapítványok? Ja, hogy megkapják a rendkívül értékes ingatlanokat, nagyon sok alapítvány kap például ezenfelül is még pluszban állami pénzt, likvid pénzt, és kapnak még adott esetben MOL- meg Richter-részvényeket. Nem tudom, az olajbiznisznek vajon mi köze van a tehetséggondozáshoz, ezt azért árulják el, és az oktatás színvonalának a növeléséhez. *(Schanda Tamás János: Lehet belőle fizetni!)*

Mindent úgy teszik, hogy a vírushelyzet közepén a magyar emberek egészségével, biztonságával kellene foglalkozzanak, és önkéntesnek az a legfontosabb, hogy megtömjék a zsebüket, az a legfontosabb, hogy görcsösen ragaszkodnak a hatalomhoz, és görcsösen ragaszkodnak ahhoz, hogy a jelenlegi rendszereiket később fenn tudják tartani - ezt nem fogjuk hagyni. Illetve világosan látszik az is, hogy az összeférhetlenségi szabályokon is még inkább enyhítenek, tehát még több emberüket szeretnék elhelyezni ezekben az alapítványokba, a kuratóriumokba, nem elég az, hogy tényleg már lassan a fél kormány ott ül. Sorolhatjuk a neveket: Orbán Balázs miniszterhelyettes például az egyik alapítvány kuratóriumi elnöke, ugyanígy például Varga Judit és Varga Mihály is vezetnek egy-egy alapítványt, egyébként Navracsics Tibor is jószíval benne lesz az egyik alapítványban, mint ahogy Lázár János, Szijjártó Péter, Bajkai István, Lezsák Sándor, és sorolhatnánk.

(15.00)

Tehát egy az egyben önmagukat is egyébként kiszervezik ezekben az alapítványokba, és bár nem mind-egyikük, de a legtöbb kuratóriumnak a legtöbb tagja egyébként az adófizetők pénzéből úgy melleleg majd 1-1,5 millió forint közötti havi juttatást még fel tud venni. Tehát világosan látszik, hogy semmi köze nincsen a jogállamhoz annak, amit önkéntes csinálnak. Semmi köze nincsen a felsőoktatás színvonalának a javításához annak, amit önkéntes csinálnak, ugyanis az ingyenesen tulajdonba adott vitorlásokötők meg volt munkásórbázisok nem biztosítják a felsőoktatás színvonalának a növelését.

Szeretnék még arra is kitérni, hogy miért pont most történik ez az egész. Az világosan látszik, hogy most önkéntes oktatást neveztek ki az új turizmusnak. Eddig a turizmus volt az, amire elképesztő, mind állami, mind pedig európai uniós pénzeket föl lehetett venni, igénybe venni, megtömjéni egyébként a haverok

zsebet, ezért előtte elfoglalták ezt az ágazatot. Most az oktatással teszik ugyanezt.

Milyen érdekes, emlékszünk a Helyreállítási Alapnak az uniós vitájára, ahol egyébként a magyar kormány kézzel-lábbal tiltakozott, vétóval fenyegetett, végül mégiscsak elfogadták ezt. Azon túl, hogy Magyarország közel 5700 milliárd forintot kap ebből, érdekes módon a felsőoktatás feltőkésítésére 1500 milliárd forintot. Most azzal, hogy átalakítják ezt a szektort, azzal lényegében a fideszes magánalapítványokhoz fog befolyjni ez az 1500 milliárd forintos európai uniós forrás. Tehát ilyen szinten pénznelőről beszélünk, mondhatjuk azt, hogy lényegében most az egyetemek lesznek a fideszes bankautomaták.

Azt gondolom, hogy semmiben nem lehetnek büszkéek erre a konstrukcióra. Azt önök döntsék el, hogy egyébként ténylegesen ezt hogy van gyomruk megtenni, vagy hogy gondolják, hogy esetleg megúszhatják az elszámoltatást, vagy egyáltalán milyen jövőt gondolnak ennek az egész dolognak.

Én azt tudom elmondani, hogy arra garanciát tudunk vállalni, hogy a 2022-es kormányváltást követően nagyon keményen górcső alá vesszük az egész konstrukciót. Azt gondolom, nagyon sok minden fog még erről kiderülni, hiszen önök rendkívüli módon titkolóznak, mint minden más témában, megpróbálják az emberek előtt a közérdekű adatokat eltitkolni. De arra garanciát vállalunk, hogy az elszámoltatás meg fog történni ezen a területen is, és nem marad következmények nélkül az, amit csinálnak.

A következmény nemcsak büntetőjogi, jogi, erkölcsi, hanem az egyik legfontosabb dolog, hogy a magyar embereknek nem kell elbúcsúzni ettől a közpénztől, mert mi ezt a pénzt vissza fogjuk szerezni önöktől a magyar emberek számára. Köszönöm, elnök úr. *(Szórványos taps az ellenzék soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő felszólaló Szél Bernadett független képviselő asszony. Parancsoljon, képviselő asszony, öné a szó.

DR. SZÉL BERNADETT (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Azt hiszem, egy olyan szemponttal fogom kezdeni a felszólalásomat, amit nem lehet eléggé hangsúlyozni. Ugyanis úgy tűnik nekem, hogy önök teljesen eltévesztették a házsámot. Tehát az egyetemi képzés, magának a felsőoktatásnak a megszervezése állami közszolgáltatás, az egy állami feladat, azt nem szabad és nem lehet piacosítani. Adott esetben arra kell inkább fölkeszültni, hogy a gazdasági érdekekkel ütköző szempontokat kell érvényesíteni ezekben az intézményekben, pontosan azért, mert ez szolgálja az országot, a nemzet érdekét, sokszor rövid távon, de van, hogy középtávon és van, hogy hosszú távon.

Az egyetemeink a nemzeti kultúrának, a tudományának a hordozói és letéteményesei. Ez nem piacosítható, mert fontos szempontok elvesznek akkor, hogyha piaci alapokon kezdenek ezekről gondolkodni. Önök ezt csinálják, önök gyakorlatilag privatizálnak.

Ez egy olyan piacorientált modell, amelyben szakok szűnhetnek meg, karok szűnhetnek meg, hallgatók szorulhatnak ki a felsőoktatásból, merthogy közvetlen gazdasági hasznot szerintük, a kuratórium szerint nem hajtanak, alapkutatások szűnhetnek meg, olyan károk keletkezhetnek, amit nem lehet és nem szabad fölállalni.

Ennek a folyamatnak az is egy nagyon szomorú eredménye, ami ellen én mindig tiltakozom, folyamatosan, és meg fogjuk oldani, hogy ez a folyamat megszűnjön, ez az ország végleges és végletes kettészakadása. Egyre kevesebb ember számára adatik meg az a lehetőség, hogy a felsőoktatásban részt vegyen, és ott tudományt hallgasson, tudománnyal foglalkozzon, és az egész életét úgy kezdje meg, hogy onnan szerzett tudással, magas szintű tudással tud részt venni a munkaerőpiac folyamataiban.

Egyébként Stumpf István, ahogy ő nevezte, egy történelmi léptékű átalakításról beszélt. Szeretnék egy kicsit Stumpf Istvánról is beszélni, meg egy kicsit arról is, és ezt így kérdezném önöktől, hogy egy ilyen történelmi léptékű átalakítást miért pont egy Covid-járvány kellős közepén kell megcsinálni, mondják el. Azt is mondják el, hogy miért pont húsvét előtt kell benyújtani ezeket a törvényeket, és miért egy pénteki napon, sok törvényt összecsomagolva kell itt a Házban megtárgyalnunk. Ez milyen módszer? Fideszes módszer, én azt tudom. De akkor indokolják meg önök, hogy ez miért így működik!

Azzal folytatom, hogy Stumpf István személye meg az ő szerepe amúgy is végtelenül botrányos szerintem. Ő egy alkotmánybíró volt, és most a modellváltásnak a kormánybiztosává avanszált egykori fideszes politikus, ő - idézem - mint pénznelőről beszél a magyar egyetemekről, teljesítmény-visszatartó, gyenge versenyképességű intézményekként jellemzi ezeket az intézményeket. 11. éve vannak önök hatalmon; 11 évük lett volna arra, hogy rendbe tegyék a botrányosan alacsony oktatói béreket, fejlesszék az intézményeket, javítsák a versenyképességüket, arra, hogy több pénzt tegyenek bele a felsőoktatásba.

Na most, mit csináltak önök 11 év alatt a felsőoktatásban? Beszükítették a lehetőségeket. Önök voltak azok, akik még a kancellári rendszert is kialakították, hogy majd ők rendet tesznek a pénzügyekben, emlékszem, hogy meghúzzák a nadrágszíjat. Csakhogy nem azért termeltek hiányt az egyetemek, mert rosszul gazdálkodtak volna, hanem azért, mert nem volt elég pénzükből gazdálkodni, nem kaptak elég pénzt ahhoz, hogy fönntartsák magukat. Ez egy nagyon nagy különbség. Milyenek az oktatói bérek? *(Dr. Hoppál Péter felé fordulva:)* Ne ingassa, legyen kedves, a fejét! Milyenek az oktatói bérek? *(Dr. Hoppál Péter: Miért? Nem szabad?)* Mennyit kap egy adjunktus? Milyen bérek ezek ott az egyetemen?!

Én dolgoztam egyetemen, tudom, hogy milyen ott dolgozni és hogy mennyire nehéz. Nem ilyen pénzért dolgoznak ott, mint itt az államtitkárok, és azért, azt gondolom, minimum annyi hasznot termelnek a nemzetnek, mint azok az emberek, akik most összevissza sorosoznak meg migránsoknak. Úgyhogy

ne ingassák a fejüket, legyenek kedvesek! Adtak volna pénzt ezeknek az embereknek és ezeknek az intézményeknek!

És igen, ki volt akkor alkotmánybíró, tisztelt Stumpf úr, amikor elüldözték, a magyar kormány elüldözte a CEU-t Magyarországról, a világ egyik legjobb egyetemét? *(Dr. Hoppál Péter: Még itt van, én úgy látom!)* Most is Sziijártó Péter valamelyik országban azzal kampányol, hogy végighallgatta, hogy az ottani rektor közölte, hogy a CEU-val is kapcsolatban vannak mint híres magyar egyetemmé, amikor díszprofesszorra avatta Sziijártó Pétert. A CEU már nem magyar egyetem, elüldözték, Bécsben van! *(Dr. Hoppál Péter: Itt van a szomszéd utcában!)* Legyen kedves, ne kiabáljon be! Ne kiabáljon be! Hallgasson végig, és utána, hogyha van még mondanivalója, közölje! A CEU-t önök elüldözték Bécsbe *(Dr. Hoppál Péter: Hazugság!)*, innentől kezdve ne kampányoljanak azzal, hogy magyar egyetem lenne! Önök csinálták ki a magyar felsőoktatást az elmúlt 11 évben!

És ki volt egyébként, ha már Alkotmánybírósághoz fordultunk a CEU-s beadvánnyal, ki volt akkor alkotmánybíró, aki végignézte, ahogy évekig ülnek ezen az alkotmánybírói beadványon, aminek az időben való elbírálása megmenthette volna ezt az intézményt és itt tarthatta volna a CEU-t? Stumpf Istvánnak akkor egy szava nem volt a lex CEU-hoz, most pedig a magyar felsőoktatás versenyképességének a javításáért síkra szálló főember mint kormánybiztos, így támad fel. Nem érzik ezt iszonyatosnak? Nem lett volna önöknek 11 éve rendbe tenni ezt a felsőoktatást?

És most mi a legújabb hír? Hogy a CEU elmehegett, de a kínai Fudan Egyetem idejönne Magyarországra, és ezzel ezt rászabadítva a teljes magyar felsőoktatásra, egy kínai kémközpontot hoznak ide, és ezzel próbálják a kényszeres megfelelési vágyukat igazolni a Kínai Kommunista Pártnak, hogy beengednék ide ezt az intézményt. Ez is végtelenül botrányos. Mindezt diákváros helyett, a Kínai Kommunista Párt közvetlen irányítása alatt álló egyetemet akarják idehozni. *(Z. Kárpát Dániel: Ez nagyon ciki!)* Micsoda irányváltások ezek!

De térjünk vissza ehhez a modellváltáshoz, mert az, amit Stumpf István csinál, azt gondolom, önmagában magáért beszél, hogy mennyire végtelenül hiteltelen minden, amit ő mond erről az egész történetről.

(15.10)

Az is hiteltelen, amit önök mondanak. Én kikértem a Pécsi Tudományegyetemnek, Szegednek és Debrecennek is a szenátusi döntéseit, hogy konkrétan hogy zajlott. Csak a pécsiét kaptam meg, a debreceniét és a szegediét nem kaptam meg. Ez egy érdekes történet egyébként, hogy miért nem adják oda. A pécsiből viszont világosan megtudtam, tisztelt Hoppál úr, hogy oltárián bezsarolták az egész szenátust. Ez van benne leírva. *(Dr. Hoppál Péter tapsol.)* Egy hatalmas zsarolás volt az egész, amiben nem volt lehetősége azoknak az embereknek kérdezni sem normálisan. Arról volt

szó, hogy a vidéki egyetemek nem kerülnek sorra, és január elején csörgött a telefon, vagy jött az e-mail, hogy bocsánat, mégis. Egy hónap alatt akarták az egészet átvinni a járvány közepén, vizsgaidőszak alatt a magyar parlamenten, hogy véletlenül se legyen senkinek egy másodperce beleszólni ebbe az egész történetbe.

Ott van a mézesmadzag, nevezhetjük úgy is, de én szeretem ezt úgy hívni, ahogy van: zsarolás. Megmondták, hogy akkor kapnak uniós pénzekből, akkor kapnak béremelést, ha belemennek ebbe a fausti alkuba, fogják magukat, és engedik a modellváltást megtörténni. Semmi normális kritérium nincs amellett, hogy miért kellene ezeknek az intézményeknek belemenni a modellváltásba. Önök voltak azok, akik azt mondták, hogy akkor kapnak pénzt, ha ezt engedik. Ez az egyetemek megcsúfolása, és ez egyébként a demokráciának is a megcsúfolása.

Mert miről szól ez a modellváltás? Ez arról szól, hogy egy párhuzamos államot hoznak létre, egy államot az államban, ami egyébként az én megítélésem szerint a választási csalásnak is egy minősített esete, mert ha valaki állami feladatot kiszervez, és párhuzamos hatalmi struktúrákat épít fel, ahova eltünteteti a közvagyon, hogy utána majd azzal azt csináljon magánvagyonként, amit akar, és isten tudja, kinek adja oda, az az állam meglopása, egy hűtlen kezelés és egy brutális választási csalás is. Nem lehet komplett intézményeket a demokratikus kontroll alól kivonni, főleg nem lehetne a magyar felsőoktatással ezt megcsinálni.

A mostani 11-gyel együtt most már 21 egyetem került magánalapítványi fenntartásba, és rajtuk kívül 11 más célakra fenntartott közérdekű vagyonkezelő alapítvány is lesz. Iszonyatos vagyonokról beszélünk.

És arra is figyelnek, hogy a saját embereiket ültessék be ezekben az intézményekbe. Mindannyian tudjuk, pont a nagycsütörtökön benyújtott törvényeket én nagypénteken olvastam, mert hát, miért küldik be nagycsütörtökön, biztos voltam benne, hogy olyan dolgokat találok benne, amelyek több mint problémásak, és ott látom, hogy a többmillió forinttal járó kuratóriumokba bárkit gyakorlatilag be lehet most már ültetni, minisztert, politikus, polgármestert, önkormányzati képviselőt, kormánytisztviselőt, mehet bárki; és ment is, például Kecskemét polgármester asszonya. Csak az a helyzet, hogy ezután fogunk szavazni erről a törvényről, ő meg már egy ideje ott ül *(Dr. Hoppál Péter közbeszól.)* ebben az intézményben a felügyelőbizottságban. *(Z. Kárpát Dániel: Szerényebben! - Szilágyi György: Add már meg a tiszteletet!)*

Úgyhogy én azt gondolom, hogy ezzel kapcsolatban is örülnék, ha valami magyarizációt adnának, ugyanis Szemereyné nem csupán a város polgármestere, hanem a helyi Neumann János Egyetem működtetését az államtól átvevő vagyonkezelő alapítvány felügyelőbizottságának a tagja, havi 1,6 millió forintot fizetést vesz fel ebből jó ideje a polgármesteri fizetése mellé. Csakhogy a helyzet az, hogy a mostani törvények szerint ezt ő nem tehetné volna meg, és még mindig nem tehetné meg - csinálja. Önök azért nyújtották

be ezt a törvényt, amit most csomagban tárgyalunk sok másikkal, hogy ezeket az alaphoz összeférhetetlen - és fontos, hogy miért összeférhetetlen - pozíciókat összeférhetővé tegyék.

Szóval, mi a helyzet ezzel? Haveroknak most már mindent szabad? Vagy mi a törvény? Egyáltalán mi a törvény? Ha valami törvénytelen van, gyorsan szavaz a kétharmad róla, és akkor az most már törvényes lesz meg jogszerű lesz? Így működik a magyar parlament? Mert Szemereynének a példája ezt mutatja. A Matolcsy-klánnak mindent szabad? NER-eseknek mindent szabad? Hogy van ez?!

És igen, tisztelt Hoppál úr, láttam azokból az adatkérésekből, hogy milyen helyzetben voltak ezek a szenátusok. Ha én ott ültem volna, én nem szavaztam volna, abban biztos vagyok. De a helyzet az, hogy azok a zsarolások, amiket önök megcsináltak ezekkel az emberekkel, az az önök szegénységi bizonyítványa. Gátlástalanok, teljesen gátlástalanok! Mindent attól tettek függővé, hogy belemennek-e, vagy nem mennek bele. Így kell Magyarországon felsőoktatást szervezni? Zsarolással? Önöknek már tényleg mindent szabad?! (Dr. Hoppál Péter közbeszól.) Na, most kiabáljon, most kiabáljon, képviselő úr! Kétszer 15 százalékos béremelés? 1500 milliárdos uniós fejlesztési pénz 25 éves keretszerződéssel? Kiszámítható finanszírozással? Ha jöttök, modellváltás van, megkapjátok, ha nem, nem. Ezt önök hogy hívják? Mert én zsarolásnak hívom.

A Fidesz és a KDNP a Covid-járvány kellős közepén, amíg a hallgatók bent ültek a vizsgaidőszakon, és próbáltak levizsgázni, már, aki egészséges volt, fogták és totálra bezsarolták a magyar egyetemeket, és most meg itt rázza a fejét meg ingatja magát, hogy de hát, a szenátusok megszavazták. Pisztolyt tartunk az emberek fejéhez, hogy vagy jöttök a mi irányunkba, vagy elmentek a fenébe? Ez itt a politika?! Mert ezt nem politikának hívom. (Dr. Hoppál Péter közbeszól.) Ez rablóprivatizáció, ez kőkemény rablóprivatizáció. És önök arra készülnek, hogy ha a '22-es választást elbukják, ezeken az alapítványokon keresztül a közpénzt elvigyék, hogy ne legyen mozgástér arra, hogy egy kulturális, normális, jól fizetett felsőoktatást csináljunk, és ne legyen arra lehetőség, hogy ezt a pénzt a köznek adjuk. Ezt önök ezért csinálják. (Dr. Hoppál Péter: *Úgy hívják, hogy autonómia!*)

Nevetséges, nevetséges az egész, amit csinálnak. Az is tényleg nevetséges, hogy önök itt egyfolytában kiabálnak, ahelyett, hogy kulturáltan viselkednének. Komolyan mondom, nézzenek szembe, itt a tükör, tartom önöknek, ez az, rablóprivatizáció, önök csinálják. Önök csinálják, igen, államtitkár úr, ön is bünrészes ebben az egész folyamatban. (Z. Kárpát Dániel: *Úgy van!* - Dr. Hoppál Péter nevet.)

A kuratóriumok. Én azt gondoltam, hogy a kuratóriumokkal kapcsolatban lesz némi alku még a szenátussal meg egyáltalán az egyetemekkel. Hát, nem lett. Gyakorlatilag a szenátusok egyetlen kérését sem teljesítették. Gyakorlatilag nem kaptak delegációs tagot a kuratóriumba. Azt a miniszter összeállítja, az lesz, amit ő gondol, és az fog ott történni, amit ők gondolnak.

A kedvencem Stumpf István, igen, Péccsel kapcsolatban azt mondta, hogy lesz ott egy nem kormánypárti tag, őt úgy hívják, hogy Szili Katalin, aki egyébként most egy miniszterelnöki biztos. (Dr. Keresztes László Lóránt tapsol.)

Szóval, akkor dísz-ellenzékiek jöhetnek, meg díszellenzékiek jöhetnek, meg olyan emberek, akikről azt gondolják, hogy rájuk mutatnak, hogy tessék, itt az ellenzék? Hát, ez nem így működik, ne nézzenek már minket teljesen idiotának! Pontosan látjuk, hogy megpróbálják ezekkel az emberekkel elfedni azt aényt, hogy totális fideszes kontroll van azokban a helyekben.

Az is nevetséges, hogy egy tagot delegálhat a szenátus a felügyelőbizottságba. (Dr. Hoppál Péter közbeszól.) Idézném is az indokolást: „hogy az alapítvány működése a felsőoktatási intézmény számára is megismerhető legyen”. (Dr. Hoppál Péter közbeszól.) Ez az önök indokolása.

Na, most akkor ők lesznek a postások. Tehát ha a szenátus delegál egy tagot a felügyelőbizottságba, azt hívhatjuk postásnak, és ebben gyakorlatilag benne van az is, hogy ő majd hoz információkat. Egyébként totálisan megismerhetetlen lesz, hogy ott mi zajlik. (Dr. Hoppál Péter közbeszól.) Hát, köszönjük szépen!

És, ami nagyon fájó, hogy nem kaptak beleszólást az alapító okirat összeállításába sem. Hát, a helyzet az, hogy a véleményezési vagy egyetértési jog, amit majd lehet biztosítani, azt jelenti, hogy az egyetem életét érintő legfontosabb döntésekben a szenátusnak csak véleményezési joga lesz, amit vagy figyelembe vesz a kuratórium, vagy nem vesz figyelembe. (Dr. Hoppál Péter közbeszól.)

Szóval, ilyen dolgokat tudtam meg egyrészt az adatkérésekből, másrészt ezekből a törvényekből, amiket önök benyújtottak. Én önöknek azt tudom mondani, hogy tényleg elvesztették teljesen a józan eszüket az elmúlt időszakban, szerintem a Néppártból való kilépésük vagy kiebrudalásuk azt jelentette, hogy már semmifajta kontroll nincs önökön. Miközben magyar emberek halnak meg, szenvednek, és egzisztenciális és egészségügyi válság van az országban, önök azzal szórakoznak (Az elnök csenget. - Dr. Hoppál Péter: *Lejárt az idő!*), hogy a külfölddel különböző vitákat folytatnak, háborút szítanak, és mellette a magyar felsőoktatást privatizálják, és a magyar polgárokat kirabolják. (Dr. Hoppál Péter: *Lejárt az időtök!*) Ezek önök! Ezek önök! (Dr. Hoppál Péter: *Kár, hogy nem olvasta el ezt.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Most kettőperces felszólalások következnek, mert a blokk végén vagyunk, tehát az első felszólalói kör végén. Megadom a szót elsőnek Hiller István alelnök úrnak. Parancsoljon, alelnök úr, öné a szó. (Dr. Hoppál Péter: *El se olvasta!*)

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Három gyors kérdést szeretnék tisztázni. Nyilván van olyasmi, amiben nem tudunk és nem fogunk egyetérteni. Abban kétségkívül vitát érdemes folytatni, hogy az állam szerepe nem lehet

konstans, az állam szerepe változhat, és ezt érdemes prognosztizálni is, hogy mi az, ami az országunk érdekének megfelelő.

Én biztos vagyok benne azonban, hogy az állam szerepének megváltozása korántsem jelenti a felsőoktatásban azt, hogy az állam közvagyonról mond le, hogy az állam a felsőoktatás irányításából ilyen szinten kimarad, önként lemond, és kuratóriumoknak adja át nemcsak a jogok egy részét, hanem a teljességét, és tulajdont is. Ezzel én sosem fogok egyetérteni.

(15.20)

Van, amit érdemes pontosítani: a mennyiség és a minőség kérdését - Hollik képviselő úr vetette fel. Ezt azért érdemes pontosítani, mert ezt én nem kormányhoz kötöttem, hanem durván másfél évtizedig láttam a mennyiségi változást - tehát hogy több hallgatónk legyen - szükségesnek, és utána ehhez képest a minőséget előtérbe állítani.

Van, amit meg nem tudok, azt szeretném megkérdezni, úgysem vagyunk már olyan sokan, úgyhogy gyorsan meg lehet válaszolni, akár az államtitkár úr, hogyha megtisztelne egy gyors válasszal, de nekem az is jó, hogyha a Debreceni Egyetem jeles oktatója és a Kulturális bizottság elnöke válaszol. Azt akarom megtudni, hogy a Debreceni Egyetemet fenntartó vagy majdan az önök tervei szerint fenntartó alapítványt gróf Tisza Istvánról nevezték el. Azt szeretném tudni, hogy szándékukban áll-e, illetve tudnak-e arról a szándékról, hogy a Debreceni Egyetemet Tisza Istvánról akarják elnevezni. Köszönöm szépen, hogyha megválaszolják.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. A következő felszólaló Pószán László képviselő úr. Parancsoljon! Ezek mind kétpercesek.

DR. PÓSZÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm, elnök úr, megszólítottam. Tisztelt Képviselő Úr! Tisza István volt az egyetem alapítója. Egyelőre ilyen szándékról nem tudok, hogy névváltoztatás is lenne, de ha igen, akkor természetesen itt a törvényhozásnak arról értesülnie kell, hiszen ez a rész nem változik a jogszabály szerint.

Viszont ami miatt én szót kértem, az az, hogy Debrecennel kapcsolatban elég sok valótlan állítás hangzott el Varga Zoltán és Demeter Márta részéről. Szeretném legelőször is jelezni Demeter Mártának, aki ugye, nincs itt, hátha majd visszaolvassa, hogy valóban nagyon sok ingatlan van felsorolva a mellékletben, tessék majd megnézni, ezek nagy része ilyesmi, hogy járda, aztán szervizút, park, professzori villa és természetesen az oktatás különböző épületei, nagyon sokféle helyrajzi számon szerepelnek. Csak jelzem, hogy a Debreceni Egyetemenek van négy darab campusa Debrecenben, ezenkívül Bősörményben, Nyíregyházán, Kiszárdán, Szolnokon, Nyírbátorban kihelyezett telephelyei vannak, képzéseket folytat; ezeknek mind-mind különböző helyrajzi számai vannak.

És azt is szeretném megjegyezni, hogy előbb tessék elolvasni a törvényt, a vagyontulajtonnak két címzettje van: maguk az egyetemek (*Dr. Hoppál Péter: Így van!*) használatba kapják azon vagyonelemeket, vagy, bocsánat, tulajdonba kapják, amelyeket eddig használtak, vagyongazdálkodási jog birtokában; és van egy másik vagyontulajtoni elem, ami az alapítványoknak megy. Na most, a hosszú lista alapvetően az egyetemek által vagyongazdálkodási tárgyakként az átadását jelenti. Hogy ez jó vagy nem jó, azon lehet vitatkozni. Hiller képviselő úr mondta, hogy az állam közvagyonról mond le, az nem jó. Akkor ezek szerint ezt nyilván rosszul csinálják Bajorországban vagy Ausztriában, mert ott is átadnak az egyetemeknek tulajdonba állami javakat ingyenesen, valószínűleg akkor ott szintén baj van a demokratikus felfogással.

És annyit szeretnék még megjegyezni, hogy korábban itt voltak közalapítványok, amelyeket a baloldali kormányok alapítottak, oda szintén közvagyonot telepítettek, és arról nem is beszélve, hogy baloldali politikusok voltak ezeknek a kuratóriumoknak a tagjai: Gellért Kis Gábor, Varju László, Teleki László, és lehetne szépen sorolni, Csehák Juditon keresztül nagyon sok mindenki. Ezek szerint ez akkor rendben volt, most meg valami miatt nincs rendben. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő kétperces felszólaló Szabó Szabolcs képviselő úr. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. Az előterjesztésekkel kapcsolatos részletes véleményemet majd a következő normál hozzászólásban mondanám el, most csak a jegyzőkönyv kedvéért jegyeznék meg egy dolgot. Itt több képviselőtársam részéről, kormánypárti meg ellenzéki oldalon is elhangzott, hogy miért nincs itt ez, miért nincs itt az, miért vagyunk ilyen kevesen, s a többi. Csak mindenkinek szeretnék emlékeztetni, hogy amióta ebben az ülésteremben vagyunk, folyamatosan azt a kérést kapjuk, hogy csak akkor legyünk itt, amikor hozzászólunk. Én jóindulatúan azt gondolom, hogy minden képviselőtársam ennek megfelelően jár el. Én például reggel 9-re nem ide jöttem, hanem a Képviselői Irodaházba az irodámba, bekapcsoltam a tévét, és a zárláncún kezdtem a napot azzal, hogy Schanda államtitkár úr expozéját meghallgattam, majd Pószán úr, Vinnai Győző úr, Hiller képviselő úr, Keresztes László Lóránt és a többi vezérszónokokat hallgattam, meg a hozzászólókat, Gurmai Zitát is hallottam.

Szóval, ezt kérném csak, hogy ha esetleg valaki majd húsz év múlva olvassa a jegyzőkönyvet, ne érezze magát átverve; most erre vagyunk kérve, hogy ne jöjjünk be, csak akkor, ha hozzászólunk. Köszönöm szépen. (*Taps a Jobbik soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Így van, képviselő úr, a levezető elnök minden esetben ezt a kérést tolmácsolja a Ház felé. Köszönöm szépen.

A következő felszólaló Keresztes László Lóránt frakcióvezető úr. Parancsoljon!

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Szabó Szabolcs képviselő úrra reagálva: legyünk jóindulatúak, nyilván Hoppál Péter képviselő úr nagyon ritkán van itt a teremben, de biztos, hogy amikor nincs itt, akkor mindig a parlamenti közvetítést nézi, és jegyzetel szorgalmasan. *(Derűltség a Jobbik soraiban. - Z. Kárpát Dániel: A választókerületében meg azt mondja, hogy a parlamentben van, ismerjük! - Dr. Hoppál Péter közbeszól.)* Most viszont, én azt gondolom, hogy lenne lehetősége, hogy válaszoljon egy konkrét kérdésre.

Tisztelt Képviselő Úr! Az egyetemi modellváltás és a pécsi szenátus döntése, a pécsi egyetem szenátusának a döntése kapcsán egy tényt elfelejtett mondani. Miseta rektor úr konkrétan azt mondta, hogy bizonyos peremfeltételeket fogalmaz meg a modellváltással kapcsolatban a szenátus, például beleszólás a kuratórium szerkezetébe, ne örök életre szóljon a kurátorok megbízatása, és visszahívási lehetőség is legyen. Na, ehhez képest a most előttünk lévő indítványban az szerepel, hogy a minisztérium nevezi ki a kurátorokat, a kuratórium szerkezetébe a szenátusnak semmilyen módon nincs beleszólása, nincs visszahívási lehetősége, és sajnos örök életre szól.

Én benyújtottam, illetve benyújtok egy javaslatot, amely arról szól, hogy a szenátus tudja delegálni a kurátorokat modellváltás esetén, ők tudják meghatározni, hogy milyen időtartamra szóljon a kurátorok megbízatása, ők tudjanak rendelkezni a visszahívásról, és hogyha pótlásra kerül sor, akkor szintén az egyetemi szenátus tudja ezeket a döntéseket meghozni. És szintén benyújtok egy javaslatot, Hoppál képviselő úr, arra vonatkozóan, hogy az egyetemi szenátus tudjon döntést hozni az egyetem költségvetését érintően, az szmsz, a szervezeti és működési szabályzat meghatározásáról, és az egyetem szenátusa tudja meghatározni a rektori pályázat feltételeit is.

(Dr. Hoppál Péter felé fordulva:) Kérdésem, tisztelt képviselő úr, hogy támogatja-e, hogy a Pécsi Tudományegyetem szenátusának az ön által elfelejtett, de valójában megfogalmazott, a szavazáskor megfogalmazott feltételei és garanciái érvényesülni tudjanak. Erre egy nagyon világos választ szeretnék kérni, akár egy fejbólintást is, tisztelt képviselő úr, hogy támogatni fogja-e a javaslatomat.

Illetve még egy gyors kérdés - láttam, hogy nagyon-nagyon hevesebben kezdett verni a szíve, amikor Szili Katalin neve felmerült -, hogy ön támogatja-e, hogy Szili Katalin, aki ugye, már nagyon-nagyon régóta átzsilipelt önkéhez, és így az önök fizetéséből él és fizetéséért dolgozik, hogy Szili Katalin tagja legyen a Pécsi Tudományegyetem kuratóriumának, és támogatja-e azt, hogy két volt fideszes alpolgármester, Decsi István és Mikes Éva is helyet kapjon a Pécsi Tudományegyetem *(Az elnök csenget.)* szenátusában. Mi a véleménye erről, képviselő úr? Köszönöm.

ELNÖK: Tisztelettel arra kérem képviselőtársaimat, hogy lehetőleg szíveskedjenek elállni a személyeskedéstől. Úgy gondolom, ennyi órai vita után ne vigyük el ebbe az irányba különben a mai napot.

Most Schanda Tamás államtitkár úrnak adok szót *(Dr. Hoppál Péter dr. Keresztes László Lóránt felé fordulva: Nincs is módom rá reagálni!)*, aki akár a frakcióvezető úr kérésére is válaszolni fog.

SCHANDA TAMÁS JÁNOS innovációs és technológiai minisztériumi államtitkár: Nagyon szépen köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy így a vita sokadik órájában reagáljak az eddig elhangzottakra, ezzel is hozzájárulva ahhoz az izgalmas vitához, amit itt folytatunk, de engedjék meg, hogy azzal kezdjem, hogy még egyszer világossá tegyem és leszögezzem, amit az expoze során is igyekeztem megfogalmazni, hogy a célunk egyértelmű és világos: egy versenyképesebb felsőoktatást szeretnénk, amelynek minden szereplője érdekelt a sikerében. Azt szeretnénk, hogyha a magyar fiatalok jobb egyetemeken értékesebb diplomákat szerezhetnének, és sikereesebbek lehetnének az életben. És az is egészen biztos - és ez is sok mindenre választ tud adni -, hogy soha nem látott fejlődési lehetőség előtt áll a magyar felsőoktatás, részben az intézményi megújulásnak, részben pedig a rendelkezésre álló fejlesztési forrásoknak köszönhetően. A következő években 1500-2000 milliárd forintnyi fejlesztési forrás áll rendelkezésre, ami egy akkora lehetőség, amivel a korábbi évtizedekben nem találkozott a magyar felsőoktatás, így ezt a lehetőséget elszalasztani vétek lenne.

És engedjék meg, tisztelt képviselő asszonyok és képviselő urak, hogy arra is felhívjam a figyelmet, hogy azért van egy jelentős különbség a nemzeti polgári kormány felsőoktatás-politikája és a baloldal felsőoktatás-politikája között! Mi fejlesztünk, ingyenes felsőoktatást biztosítunk az intézmények számára és a magyar hallgatók és a magyar fiatalok számára, és saját vagyont biztosítunk a felsőoktatási intézményeknek. Ezzel szemben a baloldal, jól láttuk, tandíjat akar bevezetni a diákok számára, tandíjat akar a felsőoktatásban, és eladósítja az intézményeket.

Tisztelt Országgyűlés! Jó sok minden elhangzott az eddigiekben a vita során, és engedjék meg, hogy itt reflektáljak néhány olyan kérdésre, ami nagyon fontos, hogy ne maradjon a levegőben, mert mégiscsak tartozunk annyival az Országgyűlésnek, tartozunk a széles közvéleménynek is, hogy azokra a pontatlanságokra, szándékos vagy nem szándékos ferdtésekre mindenképpen felhívjam a figyelmet, amelyek a vita során elhangoztak.

(15.30)

Egyrészt engedje meg Szilágyi képviselő úr, hogy felhívjam a figyelmét arra, hogy nem politikai alapon ítéljük meg az egyetemeket, soha nem is tettük. Jó pár felsőoktatási intézmény, amely a fővárosban működik, kérte a modellváltását, és vannak olyanok, amelyek pedig nem kérték. Semmifajta főváros- és vidék-kérdésről nincsen szó, és nincsen szó semmifajta politikai megítélésről sem.

Tisztelt Képviselő Úr! Azt is engedje meg, hogy világossá tegyem, ha szükséges, akkor ezt itt most ki

is mondom, bár azt reméltem, hogy ez egyértelmű, hogy számunkra minden felsőoktatási intézmény egyaránt fontos. Ráadásul engedje meg, hogy arra is felhívjam a figyelmét, képviselő úr, hogy eddig is a fenntartó döntött a rektorról, a rektorjelöltet állította a szenátus. Eddig is ez a szabályozás volt, eddig is így működött egyébként a rendszer.

Tisztelt Képviselő Úr! Ön is elmondta, és aztán a vita során sok felszólalásban elhangzott az azzal kapcsolatos kritika, hogy a szenátusok hogyan is döntöttek. Az az igazság, hogy amikor önök kritizálják a szenátus döntését, akkor bizonyítják, hogy önök autonómiaellenesek.

Tisztelt Képviselő Úr! Önök, ön is, illetve Brenner alelnök úr is mindenfajta cinikus megjegyzést tett ma is és az elmúlt időszakban is arra vonatkozóan, hogy a szenátus mi alapján hozott döntést. Én elhoztam az összes modellváltó intézmény szenátusának az összes tagját, nem olvasom fel most önöknek, mert sok idő lenne, de mutassanak rá nekem arra az egyetemi tanárra, mutassanak rá nekem arra a bármelyik egyetemi szenátusi tagra, akiről önök azt gondolják, hogy mi befolyásolni tudjuk, akit önök nem tartanak eléggé autonóm személyiségnek ahhoz, hogy saját maga hozzon döntést.

Képviselő úr, nem lehet ennyire lenézni a felsőoktatási intézményeket, nem lehet ennyire lenézni a felsőoktatási egyetemek szenátusának a tagjait! Ne alázzák őket meg ezekkel a mondatokkal, és ne nézzék őket le! Komoly emberekről van szó, akik felelős döntést hoztak, pontosan azért, mert ők is hisznek abban, hogy szükség van az intézményük fejlesztésére. És vannak, akik úgy hoztak felelős döntést, hogy nem szavazták meg a modellváltást. Mindegyikük véleményét tiszteletben tartjuk. Tartsák önök is tiszteletben! Becsüljék meg őket! Becsüljék meg az egyetemen dolgozókat és az egyetemi szenátusok tagjait!

Tisztelt Képviselő Úr! Ön - nem tudom én, honnan - azt az állítást fogalmazta meg, hogy a kancellári rendszer egyrészt nem működik, másrészt viszont, hogy többet találkozzunk a kancellárokkal, mint a rektorokkal, és a rektorokkal már nem is foglalkozunk. Nem tudom, elfogad-e engem - mint a felsőoktatásért felelős miniszternek a helyettesét -, én biztos, hogy többször találkozom rektorokkal meg dékánokkal, mint kancellárokkal, bár kancellárokkal is viszonylag gyakran beszélek. Azt gondolom, az is világosan látható, akár csak egyébként az intézmények gazdálkodásából, hogy a kancellári rendszernek volt értelme, és jól működött.

Tisztelt Képviselő Úr! Engedje meg, hogy arra a súlyos tévedésére is felhívjam a figyelmet, hogy a továbbiakban ezek az intézmények nem lesznek közbeszerzés-kötelesek, így elveszíti az odakerülő közpénz a közpénzjellegét! Képviselő úr, ma is arra kell kérnem, mint amire tegnap kértem: olvassa el a törvényjavaslatot, és pontosan ön is meg fogja látni, hogy mégis mi a helyzet. Továbbra is közbeszerzés-kötelesek lesznek az intézmények, és továbbra is minden egyéb szabályozásnak meg kell felelniük. *(Szilágyi György: Csak a jegyzőkönyv kedvéért*

mondom, hogy én ilyet nem mondtam! - Zaj. - Az elnök csenget.)

Tisztelt Országgyűlés! Brenner Koloman képviselő úrnak csak arra hívnám fel a figyelmét, hogy semmifajta hátrány nem éri azokat a felsőoktatási intézményeket, amelyek nem kérték a modellváltást. Már a feltételezés is sértő, és határozottan, a leghatározottabban visszautasítjuk. Ahogy ön fogalmazott, ön magát néppártinak, konzervatívnak, jobboldalinak meg polgárinak nevezte, ha önöknek bármit jelentene ez a szó - ha bármit jelentene ez a szó -, akkor sem rólunk nem feltételezne ilyet, és akkor lenne önben, Brenner képviselő úrban lenne annyi tisztelet, hogy nem nézi le az egyetemek szenátusainak a tagjait. Arra is engedje meg, képviselő úr, hogy felhívjam a figyelmét, erről az expozémban hosszabban beszéltem, ha szükséges, a későbbiekben szívesen megismétlem, hogy nem csökken, hanem jelentősen növekszik az egyes modellt váltó felsőoktatási intézmények autonómiája.

Arra is fel kell hogy hívjam a figyelmét - hiszen ön is, Brenner képviselő úr is, illetve sok egyéb megszólalás is kritizálta a kuratórium kapcsán letett jogszabály-javaslatunkat, amely világos és egyértelmű -, mi azt szeretnénk, hogy a felsőoktatási intézmények minden missziójuknak meg tudjanak felelni, és valóban a régiójuk meghatározó tagjává tudjanak válni. Azt szeretnénk, hogyha ehhez minden segítséget megkapnának, és ezért gondoljuk azt, hogy a kuratóriumban helye van a professoroknak, helye van az akadémikusoknak, helye van a helyi gazdaság szereplőinek, és helye van a közélet meghatározó embereinek

Tisztelt Képviselő Úr! Hamis vád, amit a lehető leggyorsabban lehet cáfolni, hogy itt kizárólag a nemzeti polgári oldalhoz tartozó személyek kerülnének be a kuratóriumba. Elég csak a médiaközvetítéseket megnézni, és rögtön azt lehet mondani, hogy a Miskolci Egyetem kuratóriumi tagja lesz Veres polgármester úr, aki, mondjuk, sok mindennel vádolható, de jobboldali elhajlással nem. *(Dr. Hoppál Péter: Így van!)* A pécsi egyetem kuratóriumának a tagja lesz Szili Katalin, aki szintén nem vádolható jobboldali elhajlással. *(Derült-ség az ellenzéki pártok soraiból. - Szabó Szabolcs: De! De! - Zaj. - Az elnök csenget.)*

Tisztelt Országgyűlés! Itt mégiscsak arról van szó, hogy tiszteletre méltó, a közéletben komoly teljesítményt nyújtó emberek kerülnek be a kuratóriumba. Engedje meg, hogy arra is reflektáljak, és arra is felhívjam a figyelmét önnek is, illetve több más hozzászólónak is, hogy a fenntartóváltással párhuzamosan azért az mégiscsak fontos, hogy az állami egyetemeknek és a fenntartónak körülbelül ugyanolyan jogosítványai vannak, mint amilyen jogosítványai vannak az új fenntartói modellben a kuratóriumoknak.

Hiller miniszter úr hozzászólását valóban izgalmas volt hallgatni, és engedje meg, hogy megköszönjem azt, hogy feltételezi rólunk azt, hogy mi is jót akarunk a magyar fiataloknak, jót akarunk a magyar gazdaságnak, és jót akarunk a magyar embereknek. De engedje meg, hogy mégiscsak felhívjam a figyelmet arra, hogy azzal a logikával, amit ön elmondott, komoly vitát lehet folytatni. Egyrészt a közalkalmazotti

jogviszony elvesztése nem hátrány, nem jelent hátrányt. A munka törvénykönyve alatti foglalkoztatás és az egyéb garanciák rugalmasabb és jobb foglalkoztatási lehetőséget biztosítanak majd a felsőoktatási intézmények dolgozóinak. Azt is láthatjuk, amit a képviselő úr mondott, hogy a kuratóriumok kapcsán a legkomolyabb kritikája az, talán ez hangzott el, a legkomolyabb kritika az, hogy önmaguk dönthetnek a megüresedő kuratóriumi helyekről, amennyiben az alapítójog-gyakorlást megkapják. De számtalan ilyen testületet ismerünk.

Itt merül fel talán a „feudalizmus” kifejezése képviselő úrnak. De akkor ezzel az erővel a képviselő úr az Akadémiát is támadja, ahol szintén a bent lévő tagok döntenek arról, hogy kit vesznek még fel? Vagy akár az Ügyvédi Kamarát? Vannak ilyen testületek, és ez egy legitim megoldása annak, hogy pontosan annak érdekében, hogy hosszú távon biztosítani lehessen egyébként a függetlenséget, a stabilitást és a szakmaiságot, a stratégiai célok érvényesülését, ezért ilyen megoldáshoz nyúl a jogalkotó.

(15.40)

Nem példa nélküli. És ha az egyetemek világát feudalizmusnak nevezi képviselő úr, akkor ez vonatkozik az Akadémiára is? Én bízom benne, hogy nem erről van szó.

Másrészt a finanszírozás kapcsán, ha jól értem, képviselő úr azt kifogásolta, hogy demokráciában nem adható ilyen hosszú távra elköteleződés. Én pedig azt gondolom, fontos dolog, hogy 15-25 éves keletszerződéses jönnek létre és azon belül néhány éves finanszírozási szerződések, mert az egyetemek világában – és szerintem ezt képviselő úr is pontosan jól tudja, hiszen sokkal több időt töltött az egyetemek világában, mint akár én magam – mégiscsak fontos az, hogy hosszú távra kiszámítható működést tudjon biztosítani az egyetem vezetése a saját munkatársai számára, hogy kiszámítható karrierlehetőséget, biztos megélhetést és belátható jövőt tudjon a saját munkatársainak, tanárainak, oktatóinak, kutatóinak biztosítani. És ehhez bizony a finanszírozás kiszámíthatósága fontos. Én ezt nem hátrányként, hanem előnyként tudom az új rendszer esetében felhozni.

Ráadásul képviselő úr azt is jelezte, hogy nem tudja levezetni az egyébként jónak tartott felsőoktatási stratégiából a modellváltást, én pedig azt állítom, és ebben vitatkoznék képviselő úrral, alelnök úrral, hogy ez azért levezethető, hiszen bár az alapítványi formát valóban nem tartalmazza a stratégia, de azokat a mondatokat egyértelműen, hogy miért van szükség erre a modellváltásra, hogy az intézmények valódi verseny- és teljesítménykényszer nélküli helyzetben vannak, adminisztrációjuk bürokratikus, és számos szempontból idejétmúlt irányítási struktúrával rendelkeznek. Vagy, csak hogy még egy mondatot olvassak: „A versenyképes képzés és a színvonal emelése érdekében tehát egyre inkább szükséges annak a nézetnek elfogadása, hogy az állami felsőoktatási intézményeknek is lehet és kell piaci elvek szerint működniük.” Tehát

igenis, a stratégia tartalmazza azt, hogy kell keresni az új irányítási módszereket, meg kell oldani a piachoz való közelítését a felsőoktatásnak. És világos, hogy nem tartalmazza a részletszabályokat, most jutottunk el odáig, meg az elmúlt években jutottunk el odáig, hogy erről a modelltől jogszabályi keretek között tudunk itt az Országgyűlésben vitatkozni.

Gurmai képviselő asszonynak az éjjeli benyújtás kapcsán volt néhány pikírt megjegyzése, de engedje meg, hogy én ezt a kollégáim számára dicséretnek vegyem. Sokáig és sokat dolgoznak a kollégáim, ezért fordulhat az elő, hogy egy-egy jogszabályt éjjel környékén nyújtunk be. Ezúton is köszönöm mindenkinek, aki sok időt és sok energiát töltött ezen jogszabályoknak az előkészítésével.

Másrészt, képviselő asszony, engedje meg, hogy álszentnek gondoljam azt a hozzászólást, amikor ön is pontosan tudja, hogy önök privatizálnak valamit, eladnak, elkótyavetyélnak, a nemzeti polgári kormány azt visszaveszi (*Dr. Hoppál Péter: Így van!*), utána pedig egy közfeladat, egy közcél stabil ellátása érdekében odaadja ezt egy ilyen speciális alapítványnak, hogy ez a vagyonelem továbbra is közösségi érdeket tudjon szolgálni. (*Z. Kárpát Dániel: Persze, persze. - Dr. Hoppál Péter: Így van!*) Önök privatizálnak, mi visszavesszük, és stabilan odaadjuk a közösségi cél biztosítása érdekében. Ezek után pont a Szocialista Pártból felszólalni és kritizálni ezt, az mégiscsak, képviselő asszony, egészen meglepő és egészen furcsa magatartás.

És engedje meg, hogy arra is föl hívjam a figyelmet, részben az ön által kritizált alapítvány, részben minden más esetben is, hogy a vagyon közfeladattal terhelt, közfeladattal kötötten kerül át az alapítványokhoz. (*Dr. Hoppál Péter: Nem olvasták el! - Dr. Gurmai Zita: Dehogynem!*)

Arató képviselő úrnak is erre a pontra hívnám fel a figyelmét, és már csak ezért sem tud ez privatizálás lenni. Megint csak furcsa, amikor a Demokratikus Koalícióból mondanak ilyeneket. Ráadásul az mégiscsak a legnehezebb és a legfájóbb, hogy kőkemény pártpolitikát akarnak csinálni egy olyan fontos kérdésből, ami tényleg a magyar fiatalok és Magyarország jövőjéről szól; hogy semmi másból nem tudnak kiindulni, mint a hatalom és a pénz, azt gondolják, hogy minden erről szól. Miközben ez nem igaz, vannak ennél sokkal fontosabb célok és vannak ennél sokkal fontosabb kérdések, és reméljük, hogy ezt egyszer Arató képviselő úr is belátja. Az ő számára is szeretném még egyszer elismételni, hogy továbbra is közbeszerzés-kötelesek lesznek az intézmények.

Keresztes képviselő úr számára azt a mondatot mindenképpen el kell mondanom, hogy Stumpf kormánybiztos úr egyszerűen a jogszabályok okán nem lehet itt. De szerintem örömmel vállal minden vitát. Méltatlannak gondolom azt, amikor egy baloldali frakcióvezető egy olyan kormánybiztos távollétében polemizál percekken keresztül, akiről frakcióvezetőként feltételezem, hogy ismeri annyira a házszabályt meg az egyéb kérdéseket, hogy tudja, a kormánybiztos úr egyébként nem jöhet be az ülésterembe, és nem szólhat fel. Méltatlannak gondolom ezt, különösen

azért, mert Stumpf kormánybiztos úr komoly munkát végzett, nemcsak ez ügyben, hanem számtalan más ügyben is.

Azt, hogy velem kapcsolatban elégedetlen, azt elfogadom, és meghajlok ez előtt természetesen.

Azt pedig csak egy szomorú megjegyzésként kell képviselő úrnak jeleznem, hogy én tegnap este is vártam a hatóság kapcsán a vitában, de sajnos ott nem tudtuk lefolytatni ezt. Ezt most nem hoznám ide vissza.

Képviselő úr felhozta a felsőoktatási bérek kérdését. Valóban, fontos kérdés. Én sem vagyok elégedett a felsőoktatásban dolgozók bérezésével, ezért is fontos, hogy most új lehetőséget tudunk számukra biztosítani, részben egy egyértelmű béremelési programot tudunk megindítani, részben pedig azáltal, hogy versenyképesebbé válnak a modellváltó egyetemek, egészen biztos, hogy több forrás fog jutni a következő években és évtizedekben a kutatók és az oktatók díjazására. Ráadásul a szabályok is egyszerűbbek lesznek, sokkal könnyebb lesz több pénzt fizetni az oktatóknak és a kutatóknak azáltal, hogy elszakadunk a bürokratikus kényszerrektől.

Az orvosi egyetemek kapcsán pedig mégiscsak az a helyzet, frakcióvezető úr, hogy az orvosképző egyetemek kérték a modellváltást. Mi komolyan vesszük ezeket az egyetemeiket - úgy látszik, önökkel szemben -, és ha ők kérik a modellváltást, akkor mi ezt természetesen támogatjuk.

Arra is fel kell hogy hívjam a figyelmét részben képviselő úrnak, részben más megszólalókat is, hogy az ingatlanokat sem csak úgy kapják sem az alapítványok, sem az egyetemek, arra kapják, hogy közcélra használják. Ráadásul legyen világos és egyértelmű, mert itt sok dezinformáció, álhír és szándékos politikai hangulatkeltés hangzott el az elmúlt hat órában, hogy azokat az ingatlanokat, amelyeket az oktatásra használnak a felsőoktatási intézmények, azokat ők kapják, az egyetemek kapják tulajdonba. És amelyekből egyébként valamifajta hozamra tehetnek szert, amit aztán a közcélra fel tudnak használni, azok kerülnek a vagyonkezelő alapítványok számára biztosításra.

Mellár képviselő úr számára azért azt muszáj jeleznem, aki elég hangosan mindenfajta kényszerhelyzetről meg kényszerítésről beszélt a szenátusi tagok kapcsán, hogy képviselő urat, professzor urat komolyabb embernek tartjuk annál, mint hogy ilyen álságos hazugságokat terjesszen az Országgyűlésben. Ő is pontosan jól tudja, hiszen jól ismeri egyébként a pécsi egyetem szenátusának a tagjait, hogy nem azok a megfélemlíthető típusúak. Nem is akarnánk egyébként, de komolyabb emberekről van szó annál, mint hogy egyébként bárki is befolyásolni tudja az ő személyes döntésüket.

A finanszírozás kapcsán pedig legyen egyértelmű: jobb lesz a finanszírozási helyzete az intézményeknek, stabilitást, tervezhetőséget, minőségorientáltságot fog biztosítani, az állam számára pedig továbbra is megtartjuk és megmarad a megrendelői szerep.

(15:50)

Ritter képviselő úr hozzászólását, javaslatait is köszönjük. Részben az általa felvetettekre is az az egyértelmű válasz, hogy az állam megrendelői szerepe megmarad, sőt bizonyos szempontból meg is erősödik, hiszen a fenntartói és a megrendelői szerep szétválasztásával a megrendelői szerep még erősödni is tud. A képviselő úrhoz csatlakozva a nemzetiségipédagógus-képzés rettenetesen fontos. Ezt kötelességünk biztosítani és a megrendelői oldalról az állam ezt biztosítani is fogja, meglesznek ehhez továbbra is az eszközei. De teljesen egyetértünk abban, hogy fontos, hogy mindent megtegyünk a nemzetiségipédagógus-képzés támogatására.

Bencsik képviselő úr sok mindent összehordott, nem is térnék ki minden furcsa mondatára, de amikor arról beszél, hogy a faszorban sincsenek a magyar egyetemek, akkor azt kell mondanom neki, hogy picit több tisztelettel érdemes beszélni a magyar felsőoktatási intézményekről.

Szóba hozta a Fudan Egyetem kérdését is, nemcsak ő, hanem más hozzászólók is. Itt pedig valóban arról van szó, hogy a világ 34. legjobb egyeteme, ha jól emlékszem, úgy döntött, hogy Magyarországon is megindítja a magyar állammal közösen azt a képzést, amely lehetőséget ad a magyar diákoknak is arra, hogy bekapcsolódjanak egy, a világ tudományos, oktatási, felsőoktatási versenyében legelőkelőbb helyen álló felsőoktatási intézmény képzésébe. Ráadásul geopolitikai előnyünk is származik abból, ha ez a képzés Magyarországon lesz. Higgyék el, a környező országokból, Európából mindenhol fognak érkezni ide diákok, ki fogják fizetni a tandíjat, itt fogják elkölteni a megélhetésükre szánt összeget azért, hogy a világ egyik legjobb egyetemén tanuljanak. A magyar felsőoktatási intézményeknek pedig ez egy jó lehetőség, hogy versenyre keljenek a világ egyik legjobb egyetemével. Abban is egészen biztosak lehetünk, hogy ennek lesznek gazdasági, üzleti következményei is, számtalan kínai cég fog Magyarországra befektetni, és a magyar cégek számára is sokkal könnyebben meg fog nyílni a kínai piac. Ez egy jó megállapodás, amelyről érdemes majd még külön hosszú vitákat folytatni.

Szilágyi képviselő úr mondataira talán csak annyiban érdemes reflektálni, hogy engedje meg, hogy felhívjam a figyelmet arra, hogy az ön által jelzett MOL-alapítvány vonatkozásában nemcsak az állam tesz be jelentős forrást, hanem ugyanennyit betesz egyébként a piaci szereplő is. Szerintem ez egy nagyon helyes magatartás. Bárcsak lenne több ilyen cég, aki ilyen jelentős mennyiségű pénzt tesz be közcélok finanszírozására! Azt gondolom, büszkéek lehetünk arra, hogy a MOL ezt megteszi, és jó szívvel adhatjuk mellé a magyar állam lehetőségének megfelelően a magyar állam tulajdonában lévő részvényeket, mert így dupla annyi közfeladatot fogunk tudni finanszírozni, mint ha egyébként csak a magyar állam részvényeinek hasznát használnánk e közcélok finanszírozására.

Igazából Varga Zoltán képviselő úr és Demeter Márta képviselő asszony gyurcsányista fenyegetőzését rossz volt hallgatni, de a szerdai parlamenti ülés után már semmin nem csodálkozunk. Most legalább bennünket fenyegetnek és nem az egyetemek kuratóriumi tagjait, legalábbis most így értettem. Legutóbb még a kuratóriumi tagokat is fenyegette Gyurcsány Ferenc és az ő csatlósai.

Engedje meg, Demeter képviselő asszony, hogy felhívjam a figyelmét arra, hogy a részvényből hozam lesz, a hozamból pedig a közcél finanszírozása tud megvalósulni. Erről szól az a modell, amely megjelenik az alapítványoknál. Kár lenne ezt eltagadni, hogy a részvényből és a részvényjuttatásoknak köszönhetően komoly közcélú feladatok finanszírozhatók ilyen módon is.

Szél képviselő asszony mondatai kapcsán engedje meg, hogy felhívjam a figyelmet, hogy pont a baloldal és önök voltak azok, akik tavaly azt terjesztették, hogy a koronavírus-járvány alatt nem működik a parlament, most pedig az a bajuk, hogy miért működik a parlament. Az az igazság, hogy ha van rajtunk sapka, akkor az a baj, ha nincs rajtunk sapka, akkor pedig az a baj.

Az is legyen világos és egyértelmű, tisztelt képviselő asszony, hogy idén is többen jelentkeztek a magyar felsőoktatásba, mint tavaly, és a már korábban modellt váltó intézményekben is növekedett a jelentkezések száma. Engedje meg, hogy azt is leszögezzem: természetesen szó sincs privatizációról. Sajnálom, hogy nem hallgatta meg a vita elmúlt jó pár óráját, vagy ha meghallgatta, nem értette, hogy mi a különbség azzal kapcsolatban, mint ami ezekben a törvényjavaslatokban szerepel.

Végezetül engedjék meg, hogy Hiller képviselő úr számára még azt mindenképpen jelezzem, hogy névváltoztatásról én sem tudok jelenleg, de valóban egyébként bármilyen változtatás a modellváltást követően az egyetem, illetve a kuratórium döntése és mindenképpen az Országgyűlés elé kellene hogy kerüljön. De magam semmilyen ilyen tervről egyébként nem tudok. Köszönöm a megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Most államtitkár úr kérésére két perc technikai szünetet tartunk, mert a szorító szükség oldása nélkülözhetetlenné vált.

(Szünet: 15.56 - 16.04)

Elnök: dr. Brenner Koloman

Jegyzők: Móring József Attila és dr. Gyüre Csaba)

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Köszöntöm önöket, és folytatjuk az Országgyűlés ülését. Megadom a szót Z. Kárpát Dánielnek, a Jobbik képviselőjének. Parancsoljon!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! „Kun Béla repülőgépen menekült az országból. Zserbókat vitt, melyekkel teletömte

puffadozó zsebeit, aztán ékszereket, grófnék, bárónék, kegyes, jótékony hölgyek drágaköveit, templomi kelyheket, sok más egyéb kincseket. Karjairól vastag aranyláncok lógtak.” Így kezdődik, ugye, Kosztolányi Dezső Édes Annája, és bár ez a jelenet fikció, mégis a vagyonátmentés, -kimentés ábrázolása, és ami érdekes, a 444 című portálról idéztem; ez kéri önökön számon azt a bolsevik típusú vagyonkimentést, amely az utóbbi száz év történelmében is, bár keserű emlékeket, többszöri emlékeket idéz, mégiscsak párját ritkítja.

El kell hogy mondjuk azt is, hogy bizony azért egy brutális padláslesöprésre készül a bukására készülő kormányzat, hiszen látszik, hogy Orbán Viktor miniszterelnök és csapata mindenféle forgatókönyvet számba vett, azt is, ha egy év múlva a magyar választók úgy döntenek, ahogy mi, ellenzékiek azt várjuk, és egy nemzeti egységkormány áll fel, és ezen bukás esetében úgy gondolják, valami rejtélyes oknál fogva, hogy a nemzeti egységkormány ezt a dolgot így fogja hagyni. Egyébként nem fogja, ezt szögezzük le az elején. Lehet ezt bárminek venni - bár nem fenyegetőzés, mert egyszerű tényközlés -, de belekényszerítik az ellenzékieket abba, hogy már előre biztosítsák önöket afelől, hogy ez a borzalom így nem maradhat.

Egyébként egy szakmai vitát a kérdéskörrel el tudok fogadni. Én piacpárti közgazdászként az alapítványi formában való működés irányába, államtitkár úr, nyitott vagyok. Abszolút nyitott vagyok, és mindenféle modern, akár a digitalizációhoz köthető, akár a szervezeti formákhoz köthető modern eszköz behozatala irányába nyitott vagyok. Csak azt magyarázzák meg nekem, hogy ezen modernitáshoz hol kapcsolódik az, hogy a szenátusnak adott esetben egy véleményezési joga marad, minisztérium, kormány nevezi ki az egyetemi kurátorokat - akiknek a visszahívásáról ez a kollektíva itt, ahol vagyunk, már nem dönthet, a saját pótlásukról bizonyos feltételek mellett gondoskodhatnak -, aztán jönnek Nacsa és Hollik tandem képviselőtársaim, akik elmagyarázzák, hogy hát, ez a menedzsmenteknél a céges világban is így van. De könyörgöm, itt az adófizetők pénzéről beszélünk, emberek! Vegyék már komolyabban a saját munkájukat! Elvagyok képedve azon, hogy micsoda hagyományos lázalmokkal próbálják indokolni az indokolhatatlant.

És azt is látjuk, hogy ezek az önök által megválasztott csapatok és kuratóriumok dönthetnek költségvetésről, dönthetnek szervezeti és működési szabályzatról - ennek a hatóköre viszonylag kiterjedtnek ismerhető el -, és adott esetben a rektori választás feltételrendszeréről is, képviselőtársaim. Tehát olyan mélyreható jogosítványaik lesznek, amelyek fölött most már nem tudunk kontrollt gyakorolni, ha ez az örület keresztülmegy.

Beszéltek itt az indoklás során modernizálás szükségességéről, hallgatói érdekekről és mindenféle olyan, a fiatalokat érintő kérdésről, amelyek egyszerűen kicsapják a biztosítékot nálunk. Hiszen államtitkár úr, a következő hosszú válaszában - és én értékelem egyébként, hogy igyekszik hosszú, a részletekre kiterjedő válaszokat adni - világítsa már meg nekünk,

hogy a fiatalok által felvett diákhitel aránya miért nőtt az utóbbi egy évben több mint a duplájára, miért kényszerültek bele magyar fiatalok tömegesen abba a helyzetbe, hogy szabad felhasználású vagy a másik formájú diákhitel-konstrukción keresztül próbálják a saját túlélésüket biztosítani. Hangsúlyozottan elárulom, hogy nem feltétlenül és nem kimondottan a tanulmányaik finanszírozására kellett hogy fordítsák ezt az összeget, hanem az elképesztően terebélyesedő gazdasági válság hatásainak a csillapítására.

S önök nem beszélnek ezekről a fiatalokról, nincs üzenetük számukra, a kieső munkabéreiket nem pótolják, a lakhatási nehézségeikkel nem foglalkoznak, hanem előadják itt a modernitásról szóló lázálmodat, ami egyébként az alapfelütés tekintetében egy nagyon fontos téma, de a megvalósítás, a kivitelezés egészen biztos, hogy nem így találkozunk egy XXI. századi igényű piactudással.

Kicsit segítenék, mert úgy látszik, nem látják kívülről magukat. Arról beszélnek, hogy a hallgatók helyzete mennyit javult az utóbbi években, eközben a hallgatók családjait is illetően engedik ezrével a családokat kilakoltatni otthonukból, ha hitelkárosultakká váltak. A szociális dolgozók esetében még egy egyszeri juttatás odaítélését is elszabotálják, leszavazzák. Újságírókra mondják azt, hogy kérdésekkel provokálják önöket, tehát egy államilag finanszírozott hazugságyarat üzemeltetnek, és miközben az egészségügyből a kényszerű feltételváltoztatás miatt több mint 5500 orvos, illetve egészségügyi dolgozó kényszerül távozni, 67 milliárd forintért a vadászati világkiállítást mégis megtartják, és, képviselőtársaim, aztán tíz tonna szarvasagancsból építenek diadalívket.

Látják magukat kívülről? Látják azt az elképesztő dőzsölést és szellemi mélységet, amelynek csak tünetei és lenyomatai ezek az epizódok, amelyeket említettem? Egy egészen elképesztő erkölcsi mélységben urizáló, hedonista kormány képét és luxusaszt képét teszi ki mindez, és aztán van képük azt mondani, hogy mindezt polgári és nemzeti elkötelezettséggel teszik.

(16.10)

Egy nemzeti kormány ide elénk nem ezt az oktatóssal és alapítványokkal kapcsolatos csomagot tenné le, egy nemzeti kormány nem kínai megahiteltől, vendégmunkásokkal kínai egyetem építene, hanem a magyar hallgatók helyzetét rendezné, és a megígért diákvárost felhúzná. Ehhez képest egy, a Budapest-Belgrád vasútvonal nevű örülethez hasonló konstrukcióban megint egyfajta külföldi érdekérvényesítés zajlik önökön keresztül, ahol önök ennek csak ügynökei. És egészen elképesztő, hogy meg sem próbálják megmagyarázni a bizonyítványt.

Azt is látjuk, hogy a vagyonkimentés tekintetében, bár próbálkoznak sok minden magyarázattal, a nemzeti vagyonról szóló törvény rendelkezéseit önök ma itt egyszer sem említették. Nem tudom, hogy nem merik, vagy nem akarják, de három passzus vonatkozott azokra az állami vagyonelemekre, amelyeknek a kijátszása most zajlik. És a három közül a legfontosabb passzus

az, hogy ha jogsértés tetten érhető, akkor az eredeti állapot helyreállítása foganatosítható, képviselőtársaim.

A kiszervezett alapítványi vagyon tekintetében ugyanakkor ez a nemzeti vagyonról szóló törvényben lévő passzus már nem érvényesíthető. Ez az egysoros módosítás az önök árulását leleplezi, és azt, hogy egy 1000 milliárdos vagyontömeget igyekeznek kiszervezni, de előttről már garancia nem érvényesíthető.

Én egyébként ismerem ezt a brancsot régről: 2010 óta vagyok országgyűlési képviselő, '11-ben már a Hajógyári-szigetért küzdöttem óbudai, nemzeti gondolkodású polgárként, mert láttam azt, hogy önök egy kaszinóvárost akarnak a Hajógyári-szigetre építeni. Akkor, ha emlékeznek még, a „Magyarország vége” tábla is megjelent ott, a Hajógyári-sziget egyik hídjánál, mert egyértelmű volt, hogy egy külföldi befektetésnek akartak megágyazni, szállást csinálni a magyar létérdekek totális, elképesztő feladásával. Akkor az örületet sikerült megállítani. Most pedig, láss csodát, az egyik alapítvány kezelésébe kerül a Hajógyári-szigeten, fél tucat műemlékkel együtt még a bezárt szórakozóhelyeket magába foglaló terület is. És ugye, az utóbbi időben már lakóparkot próbáltak oda építeni, sportközpontnak álcázott lakóhelyeket próbáltak építeni.

Hozzáteszem: a közelben nálunk, a Római-parton is változtatási tilalmat rendeltek el. Aztán feloldották ezt a tilalmat egy pillanatra, amíg az önök egyik jó barátjához köthető lakópark építési engedélyt kap, majd amikor az engedély megvált, újra elrendelték a változtatási tilalmat. Tehát már a látszatra sem adnak, amikor a saját beruházásairól van szó, most pedig Demeter Szilárd és csapata megkapta a Hajógyári-sziget szinte teljes déli területét, az említett Hadrianus-palotával és további műemlékekkel.

Ne gondolják, hogy ezt így fogjuk hagyni! És nem azért nem hagyjuk így, mert a modernitás ellenségei vagyunk, vagy nem szeretnénk fejlesztéseket Magyarországon. Dehogynem szeretnénk, csak nem önöket akarjuk gazdagítani, hanem a magyar honfitársainkat, a magyar polgárokat, és nem akarjuk, hogy az adófizetők pénzét önök vigyék el, hanem ezt egyértelműen a honpolgárok oldalán szeretnénk hasznosítani.

Azt is látjuk, hogy továbbra sem egyértelmű, hogy a kiszervezett vagyontárgyakat eladhatják-e. Bizonyos körülmények között igen. Azt sem látjuk a leírásban, hogy az ingatlanokat, mondjuk, egyetemek esetében, kizárólag oktatási célokra lehetne hasznosítani. Azt látjuk, hogy ha adott esetben dobra vernek egy ilyen ingatlant, akkor a bevételét hasonló célokra kell fordítani, ez leírásra került, ezt ne vitassuk. De azt nem látjuk, hogy ezt az óriási, több száz milliárdos ingatlantömeget ne lehetne, mondjuk, más célokra hasznosítani az önök emberei által, akik fölött az önök elképzelései szerint ennek a parlamentnek nem lesz kontrollja.

Éppen ezért kérem önöket arra, hogy ezt a modern kori padlássöprést fejezzék be. Nem azért, mert az ellenzék kénye-kedve szerint majd mi kormányra kerülve ezt meg fogjuk állítani, hanem mert a jogállami normák meg fogják állítani ezt az örületet. Ha

csak betartjuk az Alaptörvényben foglalt rendelkezéseket és a magyar törvényeket, akkor erre a vagyoni játszásra nem kerül sor, és nem érzem magam feljogosítva, hogy személyes jó tanácsokat adjak Magyarország Kormánya bármely államtitkárának vagy itt ülő képviselőjének.

Azt viszont elvárom, hogy ha a magyar fiatalok, a magyar hallgatók jelenlegi élethelyzetéről beszélnek, akkor beszéljenek arról is, hogy milyen jövőképet szánnak nekik; hogy esetükben a diákhitelbe kényszerítés lenne a jövőkép vagy éppen az, hogy kínai egyetemi város helyett saját diákváros, saját lakhatási lehetőségeket, egy lakhatási támogatási rendszert, ne adj' isten, egy bérlakásprogramot kapjanak, ami egyébként 11 éve fájó módon hiányzik Magyarországtól életéből. A költségvetésben most is megjelölöm államtitkár úr számára a forrásokat nagyon szívesen erre, hiszen nagyságrendileg 150-200 milliárd forintból egy országos kiterjedésű bérlakásprogram elindítható, elkezdhető lenne. Itt nyomott bérleti díjak mellett 6-8 év elteltével bekerülési költségen megvásárolhatóvá is lehetne tenni ezeket az ingatlanokat, a szülőföldön boldogulást és a jólét lehetőségét elérve minden magyar számára.

Önök viszont érdekes módon a vegytisztán neoliberais gazdasági modellt az állampárti padláslesöpéssel párosították, és valami egészen furcsa hibrid jött létre ebből. Azt látjuk, hogy azoknak kedveznek, akik a társadalom szerencsésebb osztályaihoz tartoznak, és azoknak nem adnak életolehetőségeket, akik nehezebb sorú fiatalok.

Az önök támogatási rendszeréről mindent elmond, hogy miniszteri fizetéssel lehet balatoni házra tízmilliós nagyságrendű kedvezményt kapni, albérletben élő fiataloként jó esetben kedvezményes hitelt lehet kapni, ha a közvetítő bank úgy gondolja, hozzájárul, és hitelképesnek minősíti a polgárt. Ugyanez igaz egyébként a moratóriumtól kezdve számos egyéb rendelkezésre, de maradjunk a napirend tárgyánál.

Amire tehát kérem önöket: a modern típusúnak nem nevezhető padláslesöpést fejezzék be, tartsák be a részben önök által hozott jogszabályokat és jogállami normákat, és beszéljenek végre a magyar fiatalokat érintő rögválóságról, az ő élethelyzetükről! Hiszen az mégsem járja, hogy mintegy 20 százalékkal csökken a felsőoktatásba jelentkezők létszáma, és nem csak demográfiai okokból, mert ezek a kohorszok szerencsére lélekszámukat tekintve nem csökkentek 20 százaléknál a fölöttük lévő korcsoportokhoz képest.

Eközben pedig arról beszélnek, hogy mennyivel javult az ő élethelyzetük, az ő kilátásaik, miközben, még egyszer mondom, az ő családjaikat is érintik a kilakoltatások, a 27 százalékos Európa-bajnok áfa az alapvető élelmiszereken, gyermeknevelési cikkeken, a lakáscélú előtakarékoság állami lábának a megszüntetése. Reggelig sorolhatnám, hiszen 2010 óta soroljuk, hogy hogyan veszik el az életolehetőségeket a magyar fiatalok elől.

Ha van önökben bátorság, akkor a most asztalon lévő csomag mellett erről is beszélnek. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az ellenzék soraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Következő felszólaló Gurmai Zita képviselő asszony, az MSZP-től. Parancsoljon, képviselő asszony!

DR. GURMAI ZITA (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Először is reagálnék Lázár Jánosra: köszönöm a meghívást a Mezőhegyesi Ménesbirtokra, meggondolom, hogy Gógös Zoltán társaságában felkeressük-e a birtokot. Csak jelzem, hogy a kérdésemre azért az alapvető választ nem mondta el, hiszen nem az a kérdés, hogy a 2016 óta beletett 30 milliárdból volt-e fejlődés. A kérdés az, hogy ezt a páratlan vagyont megőrzik-e az államnak, miért szervezik ki ezt egy alapítványnak.

No, gyalázatos és szégyenletes, hogy a Fidesz-kormány adócsalók módszerével lopja ki az ország vagyonyát. Kaya Ibrahim és Josip Tot óta tudjuk, hogy a Fidesz jól ismeri az adócsalásnak ezt a fajtáját, amikor egy cégből úgy mentik ki a vagyont, hogy azt később már ne lehessen visszakövetelni. Az idők változnak, de a módszer most is ugyanaz, csak most a fideszes lopások módszerét nem Kaya Ibrahimnak hívják, hanem úgy, hogy vagyongazdálkodó alapítvány.

Egymás után nőnek ki a semmiből az újabb és az újabb vagyongazdálkodó alapítványok, melyek már a megalakulásuk pillanatában hatalmas állami vagyonhoz jutnak ingyen. És látjuk azt is, hogy a Fidesz-kormány mindent elkövet, hogy ezek a vagyongazdálkodó alapítványok kikerüljenek a magyar társadalom kontrollja alól. Ezért alakítják ki úgy a működésükre vonatkozó szabályokat, hogy azok többsége csak kétharmados többséggel legyen módosítható. Ezért kapják meg a kuratóriumok az alapítói jogokat, és ezért akarják megtiltani törvényi erővel a rendelkezés visszavonásának lehetőségét.

Az állami vagyongazdálkodás egyik legújabb példánya a MOL Új Európa Alapítványa, melyet a MOL és az állam hoz létre. Az alapítvány alapításakor a MOL még állami kézben lévő 5,24 százalékos részvénytársaságát kapja meg, amelynek piaci értéke csaknem 100 milliárd forint. A hivatalos tájékoztatás szerint az alapítvány átveszi a MOL-csoport támogatási rendszerét. A törvényjavaslat indoklása sportolók, művészek, hátrányos helyzetű csoportok és helyi közösségek segítségét említi.

Történik mindez annak ellenére, hogy a magyar állam 2011-ben igen fájdalmas lépéseket tett azért, hogy a MOL-részvények állami tulajdonba kerüljenek. A hivatalos tájékoztatás szerint 500 milliárd forintot költöttek az alig több mint 20 százaléknyi részvénytársaság megvásárlására. Ez már akkor sem tűnt nyereségesnek, de néhány év alatt be is bizonyosodott, hogy mennyit bukott a vételen a magyar állam.

(16.20)

Akkor Fellegi Tamás nemzeti fejlesztési miniszter mindezt azzal magyarázta, idézem: „üzleti kalkulációkon is túlmutató nemzeti vagyongazdálkodással

együtt járó lépés”. A Fidesz-kormány akkor azt mondta, hogy a kormány fontos gazdaságvédelmi feladatának tekinti a tulajdonosi pozíció megtartását.

Ehhez képest mit csinál most Orbán Viktor kormánya? A drága pénzen, nehezen megszerzett állami tulajdont elkezdte osztogatni különböző magánalapítványoknak. A Corvinust üzemeltető Maecenas Universitatis Corvini Alapítványnál van 10 százalék, vagyis 81 942 946 részvény. A Mathias Corvinus Collegiumot működtető Tihanyi Alapítványnál van 10 százalék szintén, vagyis 81 942 946 részvény. És most a MOL Új Európa Alapítványnál lesz 10,48 százalék, vagyis 85 955 992 részvény. Ennek a fele érkezett az államtól, a másik fele a MOL-tól. Teljesen nyilvánvaló, hogy a Fidesz-kormány már a 2022-es vereségre készül, ezért akarják most a lehető legtöbb pénzt klopni magánalapítványokba.

Naponta 300 honfitársunkat veszítjük el a járvány miatt, de önök még most is a lopással vannak elfoglalva. Ennek a törvényjavaslatnak csak az a célja, hogy a Fidesz ezekhez a pénzekhez a választási vereség után is hozzáférjen. Nincs itt szó semmiféle nemzetgazdasági érdekről, sem a kultúra támogatásáról.

Nem a lóláb lóg ki, hanem az egész ló. Ennek a mostani törvényjavaslatnak, azaz a közvagyon magánalapítványba menekítésének semmi köze a tehetőségek gondozásához. Ha ez lenne a fontos, akkor ezt a pénzt inkább a költségvetésben tartanák, és többek között többet költenének oktatásra. De önök nem ezt teszik. Az alapítványi modellre történő áttérés azt jelenti, hogy megszűnik a társadalmi kontroll is az eddig még állami kézben levő vagyon felett.

Éppen ezért az MSZP minden törvényes eszközt felhasznál, hogy ezt az aljas lopást megakadályozza. Kormányváltás után mindent meg fogunk tenni, hogy a közbeszerzési törvény hatálya a vagyonkezelői alapítványokra is kiterjedjen. Mindent elkövetünk, hogy a kiszervezett állami vagyont ne lehessen ellenőrizhetetlenül magáncélokra használni.

A Fidesz pedig készüljön a bukásra, de készüljön arra is, hogy nem engedjük, hogy meglépjenek az ország pénzével. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. A következő felszólalónk Keresztes László Lóránt képviselő úr, az LMP frakcióvezetője. Parancsoljon!

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT (LMP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Nagyon-nagyon régóta megy ez a vita, reggel 9 óra óta, de azt gondolom, hogy mindenképpen, minden szempontból fontos és a jövőnk meghatározó kérdéstről vitatkozunk. Rettentő hosszan nem szeretnék beszélni, ugyanakkor a vezerszónoki felszólalásomban már nem maradt idő, hogy néhány fontos dolgot felvessek, illetve azóta elhangzottak olyan hozzászólások, amelyekre mindenképpen szeretnék reagálni.

Néhány órával ezelőtt Lázár János képviselő úr felszólalt, és kifejezte, hogy nem igazán látja át azt,

hogy mi alapozza meg azokat az aggodalmakat, amiket mi megfogalmaztunk a vezerszónoki felszólalásban, hogy alapvetően sérülne az egyetemi autonómia.

Megpróbálom ismét elmagyarázni és mondhatni, kérdésként is fölteni Schanda államtitkár úrnak, hogy mi abban látjuk a problémát, hogy az alapítványi kiszervezés megtörténik. Mi elmondtuk, hogy az alapítványi formával nem értünk egyet, mert az egyetemeket fejleszteni, a hatékonyságot növelni lehet állami fenntartásban is. Ezt a rengeteg európai példa mutatja, hogy a legjobban működő és legelismertebb európai egyetemek szinte kivétel nélkül államiak.

Na de, ha már alapítványi fenntartásban, alapítványi kiszervezésben gondolkodnak, akkor olyan módon lehetne valóban az egyetemi autonómiát biztosítani, ha az alapítvány kuratóriumának tagjait az egyetemi szenátus jelölhetné, hasonlóképpen a felügyelőbizottság tagjait, szintén a szenátus tehetne javaslatot, és meghatározhatná a kurátorok idejét, hogy mennyi ideig tölthetik be a tisztséget. Illetve a feltételeket is megszabhatnák, hogy milyen módon lehet visszahívni adott esetben ezeket a kurátorokat, és nyilván a pótlásról is ők döntenének.

Szintén alapvető fontosságú lenne az, hogy az egyetemi szenátus kezében maradjon a döntés az egyetem szervezeti és működési szabályzatáról, költségvetéséről, rektori pályázatról, miegyéből, ott legyenek azok a garanciák, amiket egyébként a modellváltás mellett szavazó szenátusok is megfogalmaztak, hogy szakmai-tudományos kérdésekbe soha ne szólhasson bele a kuratórium.

Ezeket mi - ismétlem, nem az általunk megfogalmazott, hanem az egyetemi vezetők, az egyetemi polgárság által megfogalmazott feltételeket - módosító javaslatként beadjuk. Szeretném, ha világos választ adna államtitkár úr, hogy a kormány támogatni fogja-e ezeket a javaslatokat, amiket - ismétlem - a szenátus tagjai fogalmaztak meg, az egyetemi vezetők fogalmazták meg.

Államtitkár úr, kint voltam, egyébként hallgattam a felszólalását, volt egy-két érdekes megjegyzés, engedje meg, hogy azokra visszautaljak. Nyilván van valamiféle frusztráció itt a kormányoldalon, hogy önöket elzavarták az Európai Néppártból. Nyilván nehezen élük meg azt a helyzetet, hogy az ellenzéki pártok együttműködnek egymással az önök leváltása érdekében, de kérem, fogadják el azt, hogy önöknek nem a baloldal a politikai ellenfele a következő választáson, hanem az ellenzéki pártok együttműködése, amelyek között vannak jobboldali, jobbközép pártok, vannak baloldali pártok, vannak liberális pártok, akik most éppen parlamenti frakcióval nem rendelkeznek.

Én az LMP, Magyarország zöldpártja frakcióvezetője vagyok, úgyhogy én nagyon-nagyon régóta hallgatom ezeket az ellenzéket egyben lebaloldalító kormányzati megszólalásokat. Kérem, tiszteljük meg egymást annyira, hogy ön a Fidesz-KDNP-kormány államtitkára. Én elfogadom, hogy nyilván kitalálják előbb-utóbb, hogy önök magukat milyen pozícióba rakják az európai politikában, és milyen címkével illetik, akkor én ezt fogom használni, de kérem, fogadja

el, hogy én egy zöldpárt frakcióvezetője vagyok, nem baloldali frakcióvezető.

A másik kiszólása, hogy én hiányoltam Stumpf Istvánt. Azt hiszem, ön is tudja, államtitkár úr, hogy kormány megbízottként Stumpf Istvánnak helye lehetett volna, ugyanúgy a szakértők itt lehetnének a párhelyekben, akkor Stumpf István is jelen lehetne, és azt gondolom, hogy ha ő kellőképpen komolyan veszi azt a feladatot, amit kapott miniszterelnök úrtól, akkor itt lett volna a helye. És megismétlem: lényegesen nagyobb mulasztásnak tartom, hogy az ön közvetlen főnöke, Palkovics László felelős miniszterként nincs itt, illetve Bódis volt rektor úr, Bódis államtitkár úr sincs itt.

Ezt azért is nehezményezem, mert még a múlt évben és az idei évben is nagyon nyitott volt arra Bódis államtitkár úr, hogy ezekről a felsőoktatást érintő kérdésekről közvetlen vitát tudjunk folytatni, ezért én nem értem, és furcsállom, hogy ők miért nem teljesítették a kötelezettségeiket, miért nincs itt miniszter úr, miért nincs itt államtitkár úr.

No de ennél sokkal lényegesebb, hogy én világos választ szeretnék arra a kérdésre, hogy a kormány támogatni fogja-e azokat a garanciális elemeket, amiket nem mi fogalmaztunk meg, hanem a modellváltás mellett döntő egyetemi vezetők is, hogy az egyetemi szenátus valóban döntési jogai birtokában legyen, és az egyetemi autonómia tényleg értelmezhető legyen; ne egy önkéntes által visszahívhatatlan és meghatározatlan időre megválasztott kuratórium autonómiájáról beszélhessünk, amit egyébként az indítvány alátámaszt. Ezeket a garanciákat tehát be fogja-e építeni a kormány?

Amiről még szeretnék beszélni, amiről éppen csak elkezdtem beszélni a vezérszónoki felszólalásom vége felé, az, hogy milyen különösen súlyos esetnek tartjuk azt, hogy a legnagyobb vidéki tudományegyetemet - a Debreceni Egyetemet, a Szegedi és a Pécsi Tudományegyetemet - is egyébként a korábbi állításaikkal szemben szintén erre a sorsra ítélték, hogy beerősítik ebbe az úgynevezett modellváltásba. Már említettem, hogy múlt év júniusában nagyon világosan megfogalmazta a sajtóban Palkovics miniszter úr, hogy a nagy, vidéki tudományegyetemet nem fogják beolvasztani ebbe a rendszerbe, és állami fenntartásban működhetnek.

Nem lehet elég sokszor hangsúlyozni, hogy milyen óriási jelentősége van ezeknek az egyetemeknek. Debrecennek 27 ezer hallgatója van, a szegedi és a pécsi egyetemnek 20-20 ezer. *(Dr. Pószán László: 30 ezer!)* 30 ezer; ezt aláhúzta a képviselőtársam, hogy 30 ezer hallgatója van a Debreceni Egyetemnek, ami óriási jelentőségű egyetem.

Egyetlenegy felsőoktatási intézményt sem akarok lebecsülni - ne legyen félreértés -, csak azért mégis érezhető ez, hogy egy 30 ezres vagy Szeged és Pécs esetében 20 ezres hallgatói létszámmal rendelkező egyetemnek kicsoda szerepe van. 7-8 ezer főnyi foglalkoztatotti létszámmal dolgoznak ezek a nagy egyetemek. Több városban vannak kihelyezett képzési központok, tehát elmondhatjuk, hogy nemcsak az

adott régióközpontokban, hanem az egész térségben meghatározó gazdasági szereplők, és a régió kitorési lehetősége szempontjából sem megkerülhető szereplők az egyetemek.

Tehát itt el tudjuk mondani, hogy a közvetlen felsőoktatási funkción túl óriási szerepük kell hogy legyen ezeknek az egyetemeknek - most is van foglalkoztatási szempontból -, de kell, hogy az adott régiók felzárkóztatását, kitorési lehetőségeit érvényesíteni lehessen.

Három olyan régióról beszélünk, amelyek sajnos az uniós csatlakozás óta az Unió húsz legszegényebb térsége között vannak, tehát nyilván egy megfogalmazandó cél, hogy annak ellenére, hogy önként ezt nem tudták elérni, ezeknek a régióknak az uniós átlaghoz való felzárkóztatására lehetőség legyen.

(16.30)

De nyilván ismerve a magyar önkormányzati rendszert, ismerve azt, hogy milyen gazdasági erővel bírnak az önkormányzatok, láthatjuk, hogy ezek a nagy vidéki egyetemek sokkal fontosabb szereplői a gazdasági életnek. Nyilván az önkormányzatoknak a helyi politikai legitimitációjuk miatt egyfajta katalizátor szerepük kell hogy legyen a térségfejlesztésben, a gazdaságfejlesztésben, de az egyetemeknek az erejük-nél fogva, gazdasági súlyuknál fogva, a hallgatói létszámnál fogva és a hallgatók mint fogyasztók, helyi fogyasztók jelentőségénél fogva is óriási a szerepük. Tehát ez egy rendkívül súlyos támadás nemcsak a felsőoktatás, hanem az adott térségek ellen is, hogy ezeket az egyetemeteket is ilyen módon, garanciák nélkül, egyelőre garanciák nélkül, közvetlen politikai, visszavonhatatlan politikai irányítás alá helyezik. Ezzel megakadályozzák azt, hogy ezek a fajta gyümölcsöző együttműködések ki tudjanak bontakozni.

Pécs esetében Hoppál Péter képviselő úrnak voltak érdekes gondolatai, remélem, majd azért valamilyen formában lesz lehetősége válaszolni a kérdéseimre. Azt már megemlítettem, hogy sajnos 2008 és '18 között 10 500 fővel csökkent a Pécsi Egyetem hallgatói létszáma. *(Dr. Pószán Lászlóhoz fordulva:)* Itt képviselőtársamnak jelzem, hogy hajdanán a Pécsi Egyetemnek is 30 ezer feletti hallgatói létszáma volt még 2008-2009 környékén. Most egy picit egyébként 20 ezer alá is csökkent, tehát olyan tizenkilencezer-néhány százalék, és ez egy óriási veszteség a városnak.

De azt el tudom mondani egyébként, hogy valóban voltak pozitív tendenciák az elmúlt időszakban. Tehát például a külföldi hallgatók létszámának a növekedése nagyon-nagyon jót tett az egyetemnek. Tehát valóban az egyetem nemzetközi kapcsolatrendszere színesedett, erősödött az egyetem befolyása, és önmagában Pécs város és a megye gazdaságában is érezhető volt a külföldi hallgatók, az ott élő külföldi hallgatók fogyasztása, az ott elköltött pénze nyilván nagyon-nagyon jót tett a város gazdaságának. Tehát voltak ilyen jellegű pozitívumok, de ez semmilyen módon nem támaszthatja alá azt a fajta folyamatot, azt a fajta kiszervezést és politikai irányítást, amire készülnek.

Teljesen világos, ezt már idéztem is, hogy Miseta rektor úr elmondta, hogy a szenátus olyan peremfeltevélek mellett támogatja a modellváltást, hogy az egyetemi szenátus, a Pécsi Egyetem szenátusa jogot szeretne formálni arra, hogy a kurátorok helyébe beszéljön, legyen döntési lehetősége, hogy ne örök életükre szóljon a kurátorok megbízatása, és a visszahívási lehetőség is biztosítva legyen. Tehát itt is nagyon-nagyon releváns az a kérdés, hogy ezt a kormány támogatni fogja-e. A Pécsi Egyetemnek egyébként valamivel több mint 7 ezer dolgozója van, 1886 oktatója, felsorolni sem lehet, hogy hány nagyon jelentős, értékes ingatlan tartozik oda. A jelenlegi előterjesztés több mint száz ingatlan átruházásáról szól, kollégiumok, könyvtárak, klinikai épületek, nagyon sok helyszín, nemcsak Pécsen, hanem Kaposváron, Zalaegerszegen, Szombathelyen és Szekszárdon is vannak ingatlanok.

Hasonlóképpen a Szegedi Tudományegyetemnek is óriási jelentősége van, itt még nagyobb is a dolgozói létszám, 9700 fő. Itt is 20 ezer fő körül alakul jelenleg a hallgatói létszám. Elmondhatjuk itt is, hogy ebben az időszakban, tehát 2008 és '18 között több mint 8 ezer fővel csökkent a hallgatói létszám Szegeden, tehát mondhatjuk, hogy a szegedi egyetem is az elmúlt bő évtized vesztesei közé tartozott. Itt Rovó László a rektor. Itt sokat említették már képviselőtársaim azt a furcsa folyamatot, ami a szegedi szenátusi ülés körül zajlott. Először a nyilvánosság kizárása mellett akarta volna a szenátusi döntést meghozni, majd végül erre nem került sor. Ő is konkrétan megfogalmazta azt viszonylag optimista módon, hogy a garanciák mennyire fontosak, és azt nyilatkozta, hogy „az eddigi információk alapján, ha azt mondom, hogy ezeket a garanciákat kérjük, akkor meg fogják adni”. Kérdés az, hogy igaz-e a szegedi rektornak a kormány magatartásával kapcsolatban, meg fogják-e adni a szegedi egyetemnek is azokat a garanciákat, hogy a szegedi egyetem szenátusa tudja meghatározni, hogy az egyetemet fenntartó alapítvány kuratóriuma és felügyelőbizottsága - nem csak egy fő erejéig - milyen összetételű legyen. Ismét csak azt szeretném kérni államtitkár úrtól, hogy tegye ezt világossá.

Debrecen kapcsán azért viszonylag sok vitát hallhattunk. Azt gondolom, kiemelt figyelmet kapott, a súlyának megfelelő figyelmet kapott a mai vita során a Debreceni Egyetem, de itt is nagyon kemény kritikák fogalmazódtak meg, a korábbi rektor is kerek perec megfogalmazta, hogy itt szerinte a valódi cél az egyetemek közvetlen politikai irányításának elérése és az intézmény által kezelt, felügyelt vagyon fölötti rendelkezésnek a biztosítása.

Tehát a kritikák nagyon keményen megfogalmazódtak azoknál az egyetemeknél is, akiknek a szenátusa egyébként a modellváltás mellett döntött, és várjuk a kormány felelős válaszát arra vonatkozóan, hogy meg lehet-e adni, megadják-e ezeket a garanciákat, amelyeket ők egyébként elvárnak.

Még egy utolsó kérdésem lenne államtitkár úr felé. Az teljesen világos, hogy most megtörténik az önök által modellváltásnak, általunk kiszervezésnek

mondott folyamat, ha önök ezt végül megszavazzák. Ezzel együtt is ugyanúgy a magyar adófizetőknek kell az egyetemeket fenntartani, a magyar adófizetők pénzéből fogják az egyetemeket finanszírozni. Főleg, ha nagy vidéki egyetemekről - ugye, háromról, a Debreceni Egyetemről, a Szegedi Tudományegyetemről és a Pécsi Tudományegyetemről - beszélünk, akkor tudjuk, hogy ezek a térségek nem a kiemelkedő gazdasági erejükéről ismertek. Tehát milyen módon jelenik majd meg ez a finanszírozás tekintetében?

Tehát honnét és milyen források fognak megjelenni, amelyek adott esetben csökkentik az adófizetők pénzének az igénybevételét e tekintetben? Mert milyen modellváltás az, hogy igazából a finanszírozás szempontjából semmi nem történik? Mert nincsenek az adott régióban olyan tőkeerős cégek, akik valamilyen módon is részt tudnának vállalni, és egyelőre még a szándékát sem látjuk annak, hogy ez megvalósuljon. Erre is szeretnék a finanszírozás tekintetében választ kapni.

Nos, nagyon remélem, hogy államtitkár úr ezekre a kérdésekre választ ad, és hogy kevésbé politikai, mint inkább szakmai érvekkel fog a válaszában élen járni. Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki pártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönjük. A következő felszólalónk Szabó Szabolcs, független képviselő úr. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Szokásomtól eltérően nem szabad beszédben szólnék hozzá, hanem felolvasnám, amit előre magamnak összeírtam, mert szeretném, ha minden szó pontosan a helyén lenne.

Szóval, kedves képviselőtársaim, szögezzük le, hogy nem teljesen normális, hogy 19 előterjesztést tárgyalunk egy kalap alatt. Értem én, hogy itt sok szempontból egyszerűbb és gyorsabb lezavarni a parlamenti vitát, csak éppen semmi értelme nincsen, mert nem lehet egy hozzászólásban és egy vitában 19 törvényt vagy törvénymódosítást részletesen elemezni és részletesen elmondani, hogy mi a probléma velük vagy épp mi a jó bennük. Még a majdnem egy kaptafára épülő egyetemi kiszervezésekről szóló javaslatok esetében sem lehet ezt megtenni, hiszen azok egyrészt nem pont ugyanolyan tartalmúak. Zárójelben megjegyzem: van ahol a fenntartó alapítvány is kap ingatlan vagyont, van ahol nem; van ahol üzletrészt vagy részvényt kap a fenntartó alapítvány, van ahol nem; van ahol egyházi fenntartásba adják az egyetemet, van ahol alapítvány kapja; van ahol labdarúgó akadémiát és stadiont is kap a fenntartó alapítvány, van ahol nem - zárójel bezárva.

Ráadásul, minden egyes felsőoktatási intézmény esetében érdemes lenne részletesen végigvenni, hogy pontosan miként is történt ez az „önkéntes” jelentkezés a fenntartóváltásra. Mert azért vulljuk be őszintén, hogy ez sok helyen jellemzően suttymóban történt, amit az egyetemi polgárság nem igazán tudott véleményezni. Szóval, azt az érvet, hogy ezt az egyetemek kérték, és itt önkéntes dologról van szó, felejtjük el,

mert nem igaz. Az egyetemi polgárság sehol nem nyilatkozott úgy többségi szavazással, hogy ők ezt szeretnék. És fontos megjegyezni, hogy egyetemi polgárság alatt az oktatók, hallgatók összességét értjük és nem a szenátust.

No pláne, a konkrét kiszervezési javaslat is a minisztériumból jött. Ez dokumentálható, tehát tény. Vagyis volt egy minisztériumi javaslat, amit a rektorok és a kancellárok elvittek a szenátusok meg a kari vezetők elé és letették az asztalra. Néhol ezt úgy prezentálták, hogy van egy ilyen javaslat, és gondolkodjunk rajta. Máshol - és zárójelben jegyzem meg, többségében - meg közölték, hogy ez fog történni, és pont. Tehát az ötlet az ITM-ből jött, a javaslatot az ITM dolgozta ki, a szenátusok csak utólag bólintottak rá erre. És tudjuk, hogy van olyan eset, amikor az ember azt szeretné, amiről megtudja, hogy ő azt szeretné.

És akkor itt jegyzem meg, kicsit előreugorva a gondolatmenetemben, hogy egy kormányváltás után első feladatunk lesz majd a felsőoktatás terén, hogy a kiszervezett egyetemek egyetemi polgárságát meg fogjuk kérdezni, hogy ők valójában mit szeretnének pontosan. És szerintem tudunk majd olyan javaslatot tenni, olyan megoldást javasolni és ez alapján olyan kompromisszumos megoldást közösen kidolgozni, amelyet ismerve, elolvassa, átbeszélve a most kiszervezett egyetemi közösségek megfontolnak, és úgy döntenek majd, hogy vissza akarnak jönni állami fenntartásba, vagy ha nem, akkor keresünk akár egy harmadik megoldást is.

(16.40)

Na, de vissza az eredeti, kezdő gondolatomhoz, miszerint nem lehet 19 előterjesztést egyszerre tárgyalni. Azt már elmondtam, hogy az egyetemi kiszervezésekre készülő javaslatok is eltérnek egymástól, és egyenként kellene negyed óra, hogy az ember ezeket végigvegye, ezektől pedig teljes mértékben eltérnek a nem felsőoktatási feladatokat ellátó új vagyongazdálkodó alapítványok ügyei. Ezeknek végképp eltérő lesz a feladatuk, a céljuk, teljesen más a tulajdonukba adott vagyonelemek köre. Egyszerűen nem lehet egy vitában ezeket egységesen kezelni, mert mi köze van egymáshoz a MOL-menedzsment hátsójának védelmére létrehozni kívánt MOL Új Európa Alapítványnak, a sok ezer hektáron gazdálkodó Mezőhegyesi Ménesbirtokot tulajdonba kapó Jövő Nemzedék Földje Alapítványnak, vagy mondjuk, a piliscsabai kiürült egyetemi campust tulajdonba kapó Makovecz Campus Alapítványnak? Az égvilágon semmi. No pláne, teljesen más történet az, amit például a felsőoktatási salátatörvénybe írtak bele - zárójelben megjegyzem, hogy egy nagy blokkban még salátatörvények is vannak, zárójel bezárva -, miszerint a Thália Színház Nonprofit Kft.-t megkapja a Millenáris Alapítvány. Összefoglalva, ennek a vitának így, ebben a formában az égvilágon semmi értelme nincs.

Feltehetjük a kérdést, hogy miért csinálják ezt az egészet pontosan az előterjesztők. Egy dolgot biztosan

kijelenthetünk, nem azért, amit a kormánypárti képviselők és az előterjesztők el szoktak mondani. Értelemszerűen az egyetemek esetében szó nincs arról, hogy itt valamiféle haladó nyugati hagyományt vennénk át és alkalmaznánk. Ilyen típusú alapítványok, amelyeknek a kuratóriumába saját magukat meg többségében a haverjaikat nevezik ki, nincsenek sehol, és olyan sincs, hogy annyi egyetem marad állami fenntartásban egy országban, egy ilyen méretű országban, mint Magyarország, amit egy óvodás is meg tud számolni, mert egészen pontosan 6, azaz hat darab állami felsőoktatási intézmény marad, és közülük is csak kettő számít érdemi méretűnek, az ELTE és a BME; ez nem minőségi jelzés volt, hanem a hallgatói létszám alapján.

Az sem igaz, hogy itt valamiféle amerikai vagy nyugat-európai modellt vennénk át. Megnéztem, például az USA-ban a legfrissebb elérhető adatok szerint 4300 felsőoktatási intézmény van, ebből 1600 állami, tehát az intézmények 40 százaléka, a hallgatóknak pedig körülbelül a háromnegyede jár állami intézménybe. Nálunk az átszervezés megkezdése előtt, tehát még a sok évvel ezelőtt elindult, úgynevezett modellváltás elindítása előtt volt 29 állami egyetem, és a hallgatóknak nagyjából a 90 százaléka volt állami hallgató. Magyarul, Magyarországon nagyjából az átszervezés előtt volt az a helyzet az intézményi struktúrában és a hallgatói arányokban, mint az Egyesült Államokban jelenleg. Most lesz teljesen más ez a struktúra, mint mondjuk, az Egyesült Államokban.

Arról nem is beszélve, hogy a legjobb magánegyetemet, a CEU-t pont önök üldözték el, és ezért van folyamatban az átköltözése Bécsbe. Cserébe meg most idehoznak egy kínai egyetemet, annyi állami forrásból, amit egy évben kap a teljes magyar felsőoktatás; de ezt a megjegyzést most le is zárom, mert negyed órába ennek az ügynek a kitérgetése már biztos nem fér bele. És azt is szögezzük le, hogy az amerikai magánegyetemek boardjai, mondjuk azt, hogy kuratóriumai teljesen más logika alapján állnak össze. Ott nem párt nevezi ki őket, nem egy párt tagjait meg vezetőit ültetik bele meg a saját haverjaikat.

A következő felmerülő érv, hogy így, az átszervezéssel jobb lesz az anyagi helyzetük az egyetemeknek és könnyebb a gazdálkodásuk. Az a nagy helyzet, hogy azt a pluszpénzt, amit most odaadnak a kiszervezett alapítványoknak, nyugodtan odaadhatták volna állami fenntartású egyetemként is az intézményeknek. A fizetések emelését is meg lehetett volna adni, ha maradnak állami egyetemek. Az a nagy helyzet, hogy a gazdálkodásukat is észszerűbben meg lehetett volna szervezni úgy, hogy állami fenntartású egyetemek maradnak. Ezek az egyetemek ráadásul hosszú évek óta kérik, hogy segítsék őket olyan törvényi változásokkal, amelyek lehetőséget adnak nekik a hatékonyabb gazdálkodásra. Ők ezt kérték, ezt tényleg kérték, de nem azt, hogy szervezzék őket ki fideszesekkel teletűzdelt kuratóriumok alá.

A másik felmerülő érv, hogy majd most mennyire autonómok lesznek az egyetemek. A valóságban az egyetemi autonómiát már hosszú évek óta tudatosan

építik le, a kancellári és a konzisztórium rendszer ezt jelenti ugyanis. És a valóságban most ezzel a törvénymódosítás-csomaggal az alapítványok kuratóriumai kapnak végtelen autonómiát, és ráadásul - itt csak zárójelben jegyzem meg Nacsa Lőrinc még a nap elején tett megjegyzésére - a kuratórium nem része az egyetemi közösségnek, ergo igenis értelmezhető, sőt csak és kizárólag így értelmezhető, hogy van a fenntartó alapítvány, meg van az egyetem, és most az egyetem autonómiája helyett a kuratórium autonómiája épül fel, és lesz, mondom még egyszer, végtelen, ahova beültetik a fideszes politikusok és többségében a saját haverjaikat, meg dísznek néhány embert, akik jószándékúan ezt elfogadják, mint például a miskolci polgármester, de ettől függetlenül ő kisebbségben lesz; zárójel bezárva.

A következő megjegyzésem: a törvénycsomag révén bebetonozzák magukat az egyetemek fenntartó alapítványainak a kuratóriumaiba. Eddig lehetőség volt az, hogy az alapítói jogot átadhatja az alapító a kuratóriumnak, ez mostantól kötelező lesz, arról még csak le sem mondhatnak, át sem adhatják. Magyarul, a kuratórium tagjain kívül az égvilágon senki nem szólhat majd bele, hogy ők mit csinálnak, a szenátusok szemét pedig kiszúrják azzal, hogy a felügyelőbizottságba delegálhatnak egy tagot. És erre mondom azt, hogy ez az egyetemi polgárság kérésének biztosan az arcul csapása, ezt nem lehet máshogy értelmezni.

Arról meg nem is beszélve, hogy most jöttek csak arra rá, hogy az alapítványi funkcionáriusok esetében nem stimmelnek az összeférhetlenségi szabályok, mert sokfelé lelkesen felvették a havi magas tiszteletdíjukat - zárójelben megjegyzem, akik kapnak ezért tiszteletdíjat, jellemzően 800 ezertől 1 millió 600 ezerig terjedő havi apanázst kapnak, ami legalább másfélszerese, van, akinek több mint kétszerese, mint egy egyetemi professzori alapfizetés, zárójel bezárva -, tehát fölveszik ezt a magas tiszteletdíjat, de az nem jutott eszükbe, hogy például egy polgármester esetében ez konkrétan nem törvényes. Így járt például az egyik egyetem, nevezetesen a Neumann János Egyetem felügyelőbizottságában ülő kecskeméti polgármester asszony, és most hozzáigazítják a törvényt.

Azt is jegyezzük meg, hogy más módon is igyekeznek bebetonozni az alapítványokba saját magukat. Korábban már az Alaptörvény módosításával elindultak ebbe az irányba, most pedig finanszírozási oldalról próbálják még inkább ezt a bebetonozást. Ugye, már a korábbi törvénybe is beleírták azt, hogy közép- és hosszú távú szerződéseket kötnék stratégiára, finanszírozásra a fenntartó alapítványokkal, most pedig beleteszik a törvénybe azt, hogy ha ezt a szerződést, mondjuk, a következő kormány egyoldalúan megsérti, nem hajlandó például finanszírozni egy fideszes tagokból, többségében fideszes tagokból álló kuratórium által irányított alapítványt, akkor bírósághoz fordulhat egyrészt az alapítvány, tehát maga a kuratórium, plusz, amíg a per zajlik, ideiglenes intézkedéssel a bíróság köteles lesz elrendelni a finanszírozás fenntartását. Tehát a következő kormány nem

tudja elvileg azt mondani, hogy nem finanszíroz kiszervezett fideszes alapítványt. Na, erre is azt tudom mondani, hogy ez így nem megy.

Persze, most ezt meg fogják szavazni, de azért ne gondolják, hogy ezt hagyni fogjuk. Nem fogjuk finanszírozni azt egy kormányváltás után, hogy a kiszervezett állami vagyon felett sajátjukként rendelkezzenek, és nem fogjuk finanszírozni ezeket az alapítványokat, pénzt majd az egyetemek fognak kapni. Teljesen mindegy, hogy mit írnak bele ebbe a törvénybe, mert ezt a törvényesített lenyúlást nem fogjuk elfogadni. És mint az elején mondtam, minden kiszervezett egyetem esetében az egyetemi polgárságot fogjuk közvetlenül megkérdezni arról, hogy ők mit szeretnének, és mint említettem, szerintem fognak tudni tenni olyan ajánlatot, ami mentén kompromisszumos megoldással vissza tudjuk húzni őket állami fenntartásba, vagy keresünk egy harmadik megoldást.

Összefoglalva, ez az egész előterjesztés-csomag tárgyalhatatlan, elfogadhatatlan, annyira rossz és káros, hogy még arra sem érdemes, hogy módosító javaslatot nyújtson be hozzá az ember. Egy dolgot lehet csinálni: nemmel szavazni rá, a kormányváltás után pedig majd rendet kell tenni a felsőoktatásban, a nem felsőoktatási intézményeket fenntartó alapítványok vagyonát pedig egyszerűen államosítani kell, arra más megoldás nem lesz. Köszönöm szépen.

(16.50)

ELNÖK: Köszönjük. A következő felszólaló Magyar Zoltán, a Jobbik képviselője. Parancsoljon!

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Államtitkár Úr! Mezőhegyeshez és az alapítványi kiszervezéshez szeretném elmondani a gondolataimat.

Mezőhegyes, ugye, az egyik utolsó megmaradt, nagy állami agrárvagyon. Túlélte a világháborúkat, a kommunizmust, a cukorgyár megszűnését, túlélte a 2004-es privatizációt, amikor a céget privatizálták, és túlélte azt az időszakot is, amikor már ez a kormány magát a földterületet privatizálta, amit aztán egy nagyon érdekes és példátlan jogszabállyal hirtelen itt visszacsináltak - nem tudom ezt szebben megfogalmazni. Ráadásul, akkor annyi bánatpénzt adtak a tulajdonosoknak, hogy egyik sem ment el a bíróságig, miközben egyébként teljesen törvényesen vásárolták meg a mezőhegyesi birtokokat. El lehet képzelni, hogy azok a helyi fideszesek, akik megvehették akkor a Mezőhegyesi Ménesbirtok földjeit, mennyire elégedettek lettek aztán azzal, hogy visszavásárolta tőlük az állam a földet. Tehát már maga az indítás is rendkívül érdekes, ahogyan ez a kormány viszonyul ehhez a hatalmas vagyonhoz és értékhez.

A kollégák közül annak, aki esetleg még nem volt ott, mondanám, hogy egy óriási épített örökség is található a területen, amit az elmúlt években közpénztízmilliárdokból felújítottunk, és egy rendkívül impozáns, szép környezet látható ott a mai nap. Egyébként 30 ezer hektár termőföldről van szó, ami

egy óriási terület, és további érdekessége ennek, hogy 40 aranykorona körüli értékű földekről van szó, ami jóval az országos átlag feletti, és kiváló minőségű a termőföld, aminek ráadásul a döntő része öntözhető. Hogy értsük az arányokat: Magyarország termőterületeinek kevesebb mint 5 százaléka öntözhető, itt pedig a területeknek több mint a fele, és a további fejlesztések is folyamatban vannak. Ezt, ahogy már az előbb is említettem, mind közpénz-milliárdokból csináltuk meg eddig így közösen, adófizetők.

Hogy pontosan mennyi összeget pumpáltak eddig bele, azt azért nem tudhatjuk, mert értelemszerűen azokat a jogcímekeket tudtam összegyűjteni, amelyeknél feltüntetésre került a Ménesbirtok neve, de ezekhez még hozzá kell adni azokat az európai uniós forrásokat, amelyek területalapú támogatásként vagy zöldítésre, egyéb juttatásokként érkeztek a céghez. Tehát mindezeket összeadva, nyugodtan kijelenthetjük, hogy százmilliárd forintos nagyságrend került eddig EU-s vagy hazai közpénzből a Mezőhegyesi Ménesbirtokhoz.

2016-ban, amikor egymás után hirtelenjében kétszer is a parlament elé került a Mezőhegyesi Ménesbirtok rendezési terve - ahogy említettem, azért kétszer, mert egyszer eladták, aztán meg vissza kellett csinálni -, és ezt tárgyaltuk, én már ott a vitában, és itt van előttem a jegyzőkönyv, felhívtam a figyelmet arra, hogy természetesen a Jobbik frakciója minden olyan kezdeményezést támogat, amely egy valóban állami tulajdonú, valóban a nemzeti érdekeket szolgáló mintabirtok létrehozását kezdeményezi.

A szép szavakból nem volt hiány, a törvénytervezet gyakorlatilag minden paragrafusával egyet lehetett érteni, hiszen azt vizionálta, hogy a ménesbirtok majd a térségben - és itt több megyére célok - képes lesz egy olyan szerepet betölteni, ami a magyar gazdálkodók számára egyfajta mintaként szolgálhat. Tehát azért, hogy a versenyképességüket növelni tudják, azért, hogy megismerhessék a legújabb technológiákat, fenn kell tudnia tartani az államnak minden régióban egy-egy ilyen mintabirtokot, és ez így nagyon helyes. Néhol történelmi okokból ez egy-egy agráregyetemhez köthető, de ott erre nem volt mód, így nyilván adott volt, hogy a ménesbirtok veszi át ezt a szerepet. Tehát ez a cél mindenképpen támogatható volt.

Már akkor felhívtam a figyelmet arra, hogy azért hibádzik a jogszabály, hiszen nem tartalmazza a későbbi esetleges privatizáció tiltásának paragrafusát, nem tartalmazott ilyen kitétel. Az az abszurd helyzet, hogy akkor erre nem reagáltak érdemben, most pedig ezen mondat hiányával támasztják alá például azt, hogy miért kell kiszervezni alapítványi vagyonba ezt a ménesbirtokot. Hát, ez egyáltalán nem érv, azért ezt szeretném aláhúzni. Ha tényleg az a cél, hogy soha többé ne lehessen privatizálni ezt a területet, az nagyon egyszerű: behoznak egy erre vonatkozó törvénytervezetet, és biztos vagyok benne, hogy az Országgyűlés 100 százalékos többséggel meg fogja szavazni ezt a további nehezítést, akár négyötödös szigorral,

és elmehetünk tényleg bármeddig, itt mindenki partner lesz ebben. Tehát ehhez nem kell alapítványi vagyonba kiszervezni.

A másik érv, ami elhangzott, hogy könnyebb lesz külső tőkét, külső forrást bevonni majd ebben a formában. Hát, ez sem igaz, előttem szóló képviselőtársaim számtalan olyan példát már felhoztak, ami cáfolja ezt, és igenis meg lehet találni akár ennek a működési formának is azokat a szabályozásait, azokat a bürokráciacsökkentő és a külső forrás számára vonzóbb megoldásait, amelyek lehetővé tennék ezt. Ezenkívül valódi érvet nem hallottam itt a felvezetőben kormánypárti részről, hogy mégis miért van szükség erre a lépésre. Hangsúlyozom, itt tényleg az ország egyik utolsó komoly agrárvagyonáról van szó.

Amikor az első Orbán-kormány érezte a veszét, akkor az utolsó utáni döntésekkel a 12 nagy állami gazdaságot privatizálta. Akkoriban ez „piszkos tizenkettő” néven futott, és kísértetiesen hasonló érzésem van most is. Tehát itt már többen utaltak arra ellenzéki oldalról, és sajnos maximálisan egyetértek velük, hogy valójában ez egy kétségbeesett vagyonkimentési lépés, attól tartanak, hogy jövőre elveszítik a választásokat, és ilyen formában elveszítik azt a közpénzszivattyút is, amiként jelenleg gondolnak például Mezőhegyesre is.

És sajnos, itt nem csak az épített örökségről és a 30 ezer hektárról van szó. Azért azt sem szabad elfelejtenünk, hogy világméretben példátlan egy olyan ménesközpont, amely négy önálló fajtát adott a világnak; ezek közül elég, ha a nóniuszt megemlítem, talán mindannyian hallottunk róla. Ráadásul ezen fajták közül vannak olyanok, amelyek most a XXI. században újra megtalálták a szerepüket, újra piacképes fajtává tudnak válni, és azt hiszem, ebben is komoly szerepe kellene hogy legyen az állami kontrollnak, a mindenkori állami kontroll lehetőségének.

Ha már a „piszkos tizenkettőt” említettem, ne felejtjük el, hogy ott is kísértetiesen hasonló volt a felvezetés, az érvelés amellet, hogy miért kell privatizálni azokat az állami gazdaságokat. Szinte szóról szóra megegyeztek az akkori érvelések a mostanival, és ez is jól mutatja, hogy mennyire álszent az egész, hiszen a „piszkos tizenkettő” esetében, a 12 nagy állami gazdaság esetében semmiféle állami kontroll nem maradt, semmiféle közjó fel sem merülhet mint szempont, hiszen a mai napig privatizált magántőkét gyarapító cégekként funkcionálnak, csak annyi, hogy a tulajdonosi kört lecserélik mindig arra, aki aktuálisabban közelebb áll a miniszterelnök úr szívéhez.

Ezen okok miatt is mondom azt, hogy semmi más tisztességes módja nincs ezen ügy lezárásának, csak ha visszavonják ezt a törvénytervezetet. Tényleg már az is abszurd, hogy 19, egymástól teljesen független törvényt vagyunk kénytelenek itt egyetlen csomagban, egyetlen parlamenti napon tárgyalni. Tehát ez is már jól mutatja, hogy mennyire nem érdekli önöket az, hogy mi itt az ellenzéknek vagy akár az érintett ágazatok szereplőinek a valódi véleménye, mert bizony ők is szívesen elmondták volna itt a véleményüket, szívesen tolmácsolták volna külön-külön, akár

törvényenként is, ha az idő engedi. Rengeteg panasz, érv és félelem érkezett be hozzánk például Mezőhegyessel kapcsolatban is, hiszen ők azért már jó néhány modellváltást végigéltek.

Összefoglalva: teljesen abszurd és elfogadhatatlan számukra az, hogy az ország egyik utolsó valódi nagy nemzeti agrárvagyonát így szervezik ki, ahelyett, hogy valóban azokra a nemes célokra használnák, amelyekre ez való lenne, azaz Magyarország azon térségében a gazdálkodók számára egyfajta modellként működhesen, bárki számára, a legkisebbtől a közepesen át a nagyobb gazdaságok számára is az elérhető legújabb technológiákat és módszereket mutassa be, és a híres magyar lófajták feltámasztásában segítkezzen a jövőben is.

Az is egy elég abszurd és elfogadhatatlan helyzet például, hogy magunkat lovas nemzetnek hívjuk, és így gondolunk saját magunkra, miközben Szlovákiában pont kétszer annyian tudnak lovagolni lélekszám arányosan, mint hazánkban. Tehát itt is van bőven mit behozni, de sajnos nem ezt az irányt látjuk. Ha már szóba kerültek lovak, akkor azt is el kell mondani, hogy a nemzeti lovasprogram is csúfosan megbukott, és a nagy ígért fejlesztések közül csak azok valósultak meg, amelyeket tényleg kormányközeli vállalkozók építettek, ráadásul azok sem fenntartható módon és nem illeszkedve az érintett fajták és az érintett térség igényeihez.

(17.00)

Mezőhegyes ilyen módon teljesen elfogadhatatlan, hogy kikerül az állami kontroll alól, és természetesen a frakcióm nevében tudom mondani, hogy ezt nem fogjuk tudni támogatni. Érdemi szakmai módosító indítványt valóban teljesen felesleges volna benyújtani hozzá, én majd egy-két trollkodó jellegűt biztosan be fogok tolni, de csak azért, hogy a bizottsági ülés elé kerülhessen újra az ügy, és ott újra el tudjuk mondani azokat az ellenérveket, amelyek itt bennünk motoszkálnak, és amelyek szerintem teljesen jogosak.

Azt követelem tehát a magyar adófizetők, a magyar nemzeti vagyonért aggódó polgárok érdekében, hogy azonnal vonják vissza ezt, és a Mezőhegyesi Ménesbirtok, akár, mondom, az általunk támogatott örökös állami tulajdonú státusz mellett maradjon olyan helyzetben, hogy a mindenkori Országgyűlés felügyelete teljeskörűen megmaradhasson felette. Köszönöm, elnök úr. *(Szórványos taps az ellenzék sorai-ban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Kettőperces hozzászólásra megadom a szót Pósnán László képviselő úrnak, Fidesz. Parancsoljon!

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Csak szeretnék egy pár apróságot megválaszolni. Z. Kárpát Dániel azt mondta, hogy az átadott vagyont mind oktatási célra kell használni. Ez elvben nyilván jól hangzik, de azért az élet ennél bonyolultabb. Tehát mondjuk, egy elavult kazánházat, amit semmire nem

lehet használni, azt nyilván ilyen szempontból nem tudjuk, mint ahogy egy járdaszakaszt sem, és lehetne sok mindent sorolni ilyenkor. Tehát ebből a szempontból az észszerű gazdálkodás lehetőségét meg kell adni.

Én csak szeretném jelezni, hogy ebből a szempontból, amikor az állam mint fenntartó viszonyult az egyetemekhez, ugyanez volt a logikája. Debrecenben a Benczúr Gyula Kollégiumot, ahol legalább 400 hallgató volt, valamikor a '90-es évek közepe táján az állam eladta, és a Teva Gyógyszergyárnak egy gyártelepe lett a helyén, ennyi hallgatónak csökkent akkor az elhelyezési lehetősége - az állam volt a fenntartó. Hogy ez jó vagy nem jó, ezen nyilván lehet vitatkozni.

Én csak szeretném jelezni, hogy ebből a szempontból a vagyongazdálkodásnak nincs olyan típusú garanciája, hogy ha állam a fenntartó, akkor tuti jó, ha nem az állam, akkor nagyon nem lesz jó. Én azt mondom, hogy ez hozzáállás kérdése. Az állam egyébként mint fenntartó alapvetően pozitívan és felelősségteljesen viszonyult a legtöbb egyetemhez, mert ennek fejében viszont cserébe, ezt el kell ismerni, jóval később ugyan, de felépült egy teljesen új kollégium is. Tehát a vagyongazdálkodásnak vannak ilyen vonzatai, van, amire kevésbé van szükség, és helyette kell mást hozni.

Ami pedig a finanszírozásnak a kérdését illeti, ezt Keresztes László Lóránt vetette fel, én azt tudom mondani, a pécsit nyilván nem ismerem, tehát arról nem akarok nyilatkozni; a Debreceni Egyetem finanszírozását tekintve azt kell mondanom, hogy a piaci kapcsolatoknak köszönhetően már most is, pedig ez nyögvenyelős, mert teljesen más jogviszonyok mentén kell működni, több forrása van az egyetemnek a piacról, mint az állami költségvetésből.

Tehát akkor, amikor átállunk *(Az elnök megkocogtatja a csengőt.)*, a modellváltással, azt gondolom, még nagyobb lendületet tudna ez venni. Köszönöm szépen. *(Schanda Tamás János tapsol.)*

ELNÖK: Köszönjük. Szintén kettő percre megadom a szót Keresztes László Lórántnak, az LMP frakcióvezetőjének. Parancsoljon!

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT (LMP): Köszönöm, elnök úr. Csak egy dolgot szeretnék pontosítani. Én teljesen egyetértek a képviselőtársaimmal abban, hogy ezeken a törvényeken csak az segíthet, ha visszavonják azokat és elfelejtik.

Mi módosító javaslatként azokat a felvetéseket, azokat a garanciákat, elvárt garanciákat nyújtjuk be, amit az egyetemi vezetők, az egyetemi szenátusok megfogalmaztak. Ezzel együtt is természetesen majd nemmel fogunk szavazni ezekre a javaslatokra. De én azt gondolom, hogy nagyon-nagyon komoly üzenetértéke lesz, hogy a kormánypárti képviselők miképpen szavaznak ezekről a módosítókról, ami konkrétan a kormány helyett az egyetem szenátusának adná meg a jogot, hogy az alapítvány kuratóriumát feltöltse, és hasonlóképpen hogy az egyetem működését és jövőjét érintő legfontosabb kérdésekkel kapcsolatos döntési

jogot magának megtartsa. Ez egy teljesen világos üzenet lesz egyébként nemcsak az egyetemi polgároknak, hanem minden magyar embernek.

Egy kérdésem lenne még, elhangzott itt már az, hogy teljesen törvénytelenül nevezték ki Kecskeméten a város fideszes polgármester asszonyát az egyetem felügyelőbizottsági tagjává, és most cinikus módon benyújtottak egy javaslatot, ami utólag lehetővé tenné, feloldaná ezt az összeférhetlenséget: visszafizeti-e ez a polgármester majd a kinevezés utáni jogtalan, törvénytelen milliókat? Mi a véleménye az államtitkár úrnak? A személyes véleményét, illetve az államtitkári pozíciójából is megfogalmazható véleményét el tudja mondani. Mégiscsak az ön kormánya felel azért a jogi helyzetért, ami van, és az ön kormánya felel azért, hogy a helyzet törvényességét meg lehessen tartani.

Én egy kérdést fölvettem konkrétan, vagy általánosságban is és konkrétan Lázár Jánosnak, ő szerényen nem válaszolt erre a kérdésre, hogy a már kinevezett, aktív fideszes politikusok, képviselők, kormánytagok mit fognak tenni jövőre adott esetben egy kormányváltás esetén. Tehát Szijjártó Péter miniszter úr, Varga Judit miniszter asszony, Lázár János képviselő úr, Bajkai István képviselő úr, és sorolhatnám, lemondanak-e majd a jövő évben a kuratóriumi tagságukról, ha megtörténik a kormányváltás? És általában egyetért-e a kormány azzal, hogy 80 éves korukig visszahívhatatlanul megtarthatják *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* ezek a politikusok a tisztségüket? Köszönöm szépen. *(Szórványos taps az ellenzék soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Képviselőtársaim! Megkérdem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. *(Senki sem jelentkezik.)* Jelentkezőt nem látok. Az együttes általános vitát lezárom.

Megkérdem az államtitkár urat, kíván-e reagálni a vitában a legutóbbi felszólalása óta elhangzottakra. *(Jelzésre:)* Parancsoljon, államtitkár úr! Schanda államtitkár úr, oné a szó.

SCHANDA TAMÁS JÁNOS innovációs és technológiai minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Valóban, mégiscsak úgy illő, hogy reagáljak a legutóbbi hozzászólásom óta elhangzottakra.

Egyrészt engedjék meg, hogy föl hívjam Z. Kárpát képviselő úrnak a figyelmét arra, hogy azért a Jobbik tevékenységét, hogy hogyan kerül át a szélsőjobbról a szélsőbalra, jól mutatja, amikor az Országgyűlésben a 444-ből idéznek, és azt tekintik hiteles forrásnak és olyan médiatermékeknek, aminek a cikkeit érdemes az Országgyűlésben is idézni. Szívük rajta természetesen!

Arra is föl kell hogy hívjam a figyelmét a képviselő úrnak, hogy valójában a szenátusok jogosítványai nincsen érdemi változás. Eddig is a költségvetés, rektor, szmsz vonatkozásában a fenntartónak voltak meghatározott jogosítványai. Itt a fenntartó személye az, ami igazából változik, de alapvetően a jogosítványokban érdemi változás nincsen.

Arra is engedje meg, Z. Kárpát képviselő úr, hogy felhívjam a figyelmét, amit Hiller képviselő úr számára korábban már jeleztem, hogy igenis vannak olyan testületek, vannak olyan működő megoldások, ez nem idegen a magyar közjogi gondolkodástól, amikor egy testület maga dönthet arról, hogy ki az, akit egyébként a saját soraiba beenged. Erre hoztam példákat is a legutóbbi alkalommal.

Bevallom őszintén, hogy nehezen tudtam Z. Kárpát képviselő úr minden mondatát követni, pedig igazán igyekeztem, de hogy hogy keveredtünk a vadászati világkiállításához, azt nem teljesen értettem.

Visszont szóba hozta a diákhitelnek a kérdését, egy mondatot erre is engedjenek meg, hogy reagáljak, hiszen mégiscsak egy olyan fontos és jó rendszerről van szó, amely számtalan magyar fiatal számára könnyíti meg a felsőoktatási tanulmányokban való részvételt. Annak ellenére, hogy a nemzeti polgári kormány megtartja az ingyenes felsőoktatást, a nemzeti polgári közösség segítségével maradhatott Magyarországon ingyenes a felsőoktatás a magyar fiatalok számára, ennek ellenére természetesen szükség van a diákhitel rendszerére, amelyik soha nem látott kedvezményeket tartalmaz, beleértve egyébként a nullaszázalékos kamattól kezdve egészen a többgyermekes édesanyák hitelelengedéséig, számtalan olyan nemzetstratégiai megoldást tartalmaz, aminek az elismerését kérem a tisztelt képviselő úrtól.

Engedje meg, hogy arra is föl hívjam a figyelmet, és ezt korábban elfelejtettem Arató képviselő úrnak említeni, hiszen ő is utalt erre a kérdésre, amelyik a Hajógyári-szigethez kapcsolódik. Kicsit cinikus módon azt a kérdést tette föl, hogy tulajdonképpen milyen irodalmi tevékenységhez szükséges a Hajógyári-szigetnek a fejlesztése. Egyrészt én örülök annak, és erre biztatnám önöket is, hogy fogadják el, hogy ez egy jó dolog, hogy a budapestiek számára a Hajógyári-sziget több lehetőséget és több jó dolgot fog tartalmazni.

(17.10)

Másrészt pedig a könnyűzene miatt egy fontos helyszín a Hajógyári-sziget. Ezt a kulturális hagyományt, ezt a könnyűzenei hagyományt fogja az adott alapítvány a továbbiakban is megőrizni és továbbgondolni. Büszke vagyok arra, hogy egy olyan alapítvány létrejöttéhez járulhatunk hozzá, amely kortárs művészeti csoportok számára biztosít ideális helyszínt, találkozási lehetőséget a fiataloknak, és visszaadja Budapest egy fontos, emblematikus pontját a budapestieknek.

Gurmai képviselő asszony számára szeretném világossá tenni, hogy az ezeknek az alapítványoknak juttatott vagyonszármazást nem lehet magáncélra használni. Százszor elmondtuk itt a vita során, azt hiszem, hogy közfeladatra, közcélra kapnak vagyont és kapnak forrást, és ezen feladatokra fordíthatják a megkapott vagyont akár közvetlenül, akár egyébként a megkapott vagyont használnak.

Ráadásul képviselő asszony támadta a MOL-lal közösen létrehozandó alapítványt. Engedjék meg, hogy még egyszer elmondjam, hogy én büszke vagyok arra, hogy vannak Magyarországon olyan cégek, amelyek az állammal közösen beszállnak közfeladat finanszírozásába. Több pénz jut így a közfeladat finanszírozására, több pénz jut így tehetséggondozásra, klímavédelemre és sok minden másra, amit az alapítvány finanszírozni fog. Éppen ezért legyünk büszkék erre, és ne támadjuk ezért a magyar céget, hanem éppen ellenkezőleg, köszönjük meg neki, és működünk vele együtt.

Keresztes képviselő úr számára csak néhány apró megjegyzéssel kezdeném. Egyrészt: bár képviselő úrnak nem kötelessége természetesen ezt tudnia, de én a Kereszténydemokrata Néppárt alelnöke vagyok. Kereszténydemokrata politikusként engem ne vádoljon bármi olyasmivel, hogy a Néppártból kiléptünk volna. Nem léptünk ki, a Néppárt tagjai vagyunk. Engedje meg, hogy ezt csak magánmegjegyzésként mindenképpen megjegyezzem.

Viszont, tisztelt képviselő úr, tisztelt frakcióvezető úr, engedje azt meg, hogy azért arra is felhívjam a figyelmét, hogy ha ön úgy szavaz, mint egy baloldali, úgy beszél, mint egy baloldali, és úgy köt szövetséget, mint egy baloldali, akkor ön baloldali. Ezért azt hiszem, hogy nyugodt szívvel mondhatjuk önre azt, hogy baloldali politikus. De talán ez a vitához kevésbé tartozó, és inkább csak azért jegyeztem meg, mert ön is időt szánt erre.

Még egyszer pedig: Stumpf kormánybiztos urat meg kell védenem. Én azt gondolom, hogy nagyon sokat dolgozott ezekért a törvényjavaslatokért, nagyon jól előkészítették a minisztérium munkatársaival együtt, számtalan alkalommal részt vett vitákon, adott különböző interjúkat. Tehát azt kérem, hogy kormánybiztos úr tevékenységét lehetősége szerint ne bírálja. Még egyszer megismétlem: ahogy ön is tudja, nem szólalhatott volna föl a mai Országgyűlés ülésén, ezt önnek is be kell látnia. Remélem, hogy ismeri az erre vonatkozó szabályozást.

Tisztelt Képviselő Úr! A vidéki tudományegyetemekkel kapcsolatban az előző körben is válaszoltam önnek, de újra fölvetette a kérdést, ezért megismétlem. Tehát nekünk nem volt szándékunk ezen tudományegyetemek átalakítása, de ha az egyetemek kérték ezt az átalakítást és kezdeményezték, akkor örömmel támogatjuk őket ebben a folyamatban. Erre kérjük önöket is, hogy tiszteljék annyira, tisztelje ön személyesen is a pécsi egyetem vezetőit, vezetését, hogy ha ők ezt kérik, akkor ezt mindenképpen támogassa.

Ráadásul azt is gondolom, hogy ön egyébként a céljaiban egyet kellene hogy értsen ezzel az átalakítással, hiszen fontos szempontként határozta meg a felzárkózást a pécsi egyetem régiójában, hogy hogyan tudja az egyetem segíteni a régió gazdaságát. Pont erről szól a modellváltás, ez az egyik legfontosabb célja, hogy hogyan tud az egyetem nem függetlenül működni a várostól, nem függetlenül működni egyébként a régiótól és az ott működő cégektől, vállalkozásoktól, más szereplőktől. Erről szól ez a modellváltás, erről

szól egyébként a felsőoktatási intézmények fejlesztése. Ezért fontos az, hogy ön is támogassa ezt, hiszen ez lehetőséget ad nemcsak az egyetemnek, hanem mindenkinek, aki a régióban él.

Tisztelt Képviselő Úr! Igen, ahhoz, hogy ez meg tudjon valósulni, fontos, hogy a pécsi üzletemberek, fontos, hogy a pécsi közéleti szereplők, és fontos, hogy a pécsi professzorok is megfelelő súllyal tudjanak részt venni ebben a közös és szép folyamatban, amely, hogy ha önök nem támadnák, akkor még eredményesebb tudna lenni a következő években. Én arra biztatom önt, hogy vegyen egy nagy levegőt, és lássa be, hogy nemcsak az egyetemnek, hanem a városnak is és a környező településeknek, a teljes régióknak az a jó, hogyha ez a modellváltás megvalósul, és valóban új élettel tud megtelni az egyetem, és új lehetőségekhez jut.

Rákérdezett képviselő úr a forrásokra is. Bizony, azt szeretnénk, hogy ne csak állami forrásokból éljenek meg ezek az intézmények, ne csak a nekik adott vagyron hozamából dolgozzanak, hanem a lehető legtöbb kutatás-fejlesztésben, közös kutatásban, közös fejlesztésben vegyenek részt, a lehető legtöbb nemzetközi programba csatlakozzanak be, és bizony komoly céges együttműködések is alakítsanak ki. De ezért kell a modellváltás, hogy ez megvalósulhasson.

Ráadásul, amit a tisztelt képviselő úr még fölített kérdésként, hogy a pécsi egyetem szenátusának a döntését tiszteletben tartjuk-e. Itt van előttem a pécsi szenátus döntése. Minden pont esetében el tudom mondani, hogy a pécsi egyetem szenátusának a döntését teljes mértékben tiszteletben tartja az a javaslat, ami itt az Országgyűlés előtt fekszik.

Tehát azt hiszem, hogy ha ön komolyan gondolta a korábban elmondottakat, akkor nyugodt szívvel támogathatja, bár az a mondata megijesztett, hogyha akkor sem támogatná ezt a törvényjavaslatot, hogyha a módosító indítványait támogatnánk. Azt hiszem, hogy akkor kár beszélgetnünk egymással.

Arra meg az a kérésem, hogy értse meg, hogy más ember nevében én nyilatkozatokat nem fogok sem önnek, sem másnak tenni.

Szabó Szabolcs képviselő úr számára. Több kérdést vetett föl, valamivel talán foglalkozni sem érdemes, de a legfontosabb mégiscsak az, hogy behozta azt a kérdést a vitába, hogy az egyetem polgárait, mindenkit megszavaztatva hozzá milyen vélemények jutottak el bizonyos hallgatói vagy oktatói csoportokból.

Arra kell fölhívnom képviselő úr figyelmét, hogy ahogy az ország is képviseleti demokrácia alapján működik, úgy az egyetemeken is képviseleti demokrácia van. Tehát ön a parlament összes döntését megkérdőjelezheti ezzel az erővel, és azt mondhatja, hogy minden egyes kérdésről kizárólag akkor dönthetünk, ha mindenkit megkérdezzük Magyarországon. Ha a teljes működőképtelenségbe akarjuk vinni a magyar felsőoktatást, akkor persze lehet ilyen működést megpróbálni, de nem hiszem, hogy ez szerencsés lenne. A képviseleti demokrácia szabályai pedig arról szólnak, hogy akiket képviselnek a képviselők, azok utána elfogadják egyébként a meghozott döntéseket. Másrészt pedig - és ez a

legfontosabb - külső szereplő sem kérdőjelezi meg az ő jogosítványait arra, hogy az intézmény nevében döntést hozhassanak. Az a kérésem, hogy ezt tartsa tiszteletben.

És azt is, hogy inkább pozitívumként értékelem, hogy eltérnek egymástól az egyes javaslatok. Mind-egyik felsőoktatási intézmény más-más, ezért más-más módon kell egyébként a modellváltásokat is elősegíteni. Az lenne a probléma, ha mindegyik tökéletesen egyforma lenne.

Viszont talán egy ilyen hatalmas, a következő évek versenyképességét, a következő évek sok ezer milliárd forintos fejlesztéseit messzemenőig meghatározó felsőoktatási modellváltási folyamatot összességében és általánosságban érdemes tárgyalnia a tisztelt Országgyűlésnek. Ezért szerintem fontos, hogy így beszéljünk róla.

(17.20)

Egyetlenegy mondatot engedjen még meg! Volt egy nagyon-nagyon furcsa megjegyzése Szabó képviselő úrnak, azt mondta, hogy lehet, hogy a miskolci polgármester bent lesz a miskolci kuratóriumban, de mindig kisebbségben lesz. Ebből látszódik, hogy tökéletesen nem érti egyébként azt, hogy miről szól a felsőoktatási modellváltás, hogy itt nem pártpolitikáról van szó, meg hatalomról meg pénzről, amiben baloldali képviselők gondolkodni tudnak, hanem arról van szó, hogy hogyan lehet jobb az adott felsőoktatási intézménynek a működése. És én őszintén hiszem azt, hogy a miskolci polgármester érdekelt abban, hogy a Miskolci Egyetem jobban működjön, hogy versenyképesebb legyen, hogy hatékonyabb legyen, hogy több diák jelentkezzen rá, hogy jobb eredményeket érjenek el a nemzetközi porondon, hogy több céges együttműködésük alakuljon ki, és szinte biztos vagyok benne, hogy ezért a polgármester úr nem kisebbségben lesz, hanem többségben, mert abban is biztos vagyok, hogy a kuratórium többi tagja is ebben érdekelt.

Végezetül Magyar képviselő úrnak a ménesbirtok kapcsán tett megjegyzéseihez: én azt hiszem, hogy Lázár kormánybiztos úr, miniszter úr részletesen elmagyarázta egyébként azt a koncepciót, amely ehhez a törvényjavaslathoz kapcsolódik, és azt hiszem, hogy a célokban nincs is közöttünk vita. Én azt remélem, hogy az eszközben pedig szintén sikerül önt meggyőznünk, hiszen ennél jobb és biztosabb megoldás, hogy közfeladatot és közcél fog szolgálni ez a vagyon és ez a nemzeti érték, ennél jobb megoldás nincsen. És ön is azt kérte, és azt kérte rajtunk számon, hogy a térséget és a szakmát szolgálja ez a cég és ez a vagyon, és pont erről szól ez az alapítványi modell, hogy így válik lehetővé a térségnek, az ott élő embereknek, az ott élő családoknak, az ott működő oktatási intézményeknek és egyébként a teljes szakmának a szolgálata, erről szól ez a megoldás. Így arra biztatom a tisztelt képviselő urat, hogy akár menjen szembe a saját frakciójával, és támogassa ezt a javaslatot, hiszen egészen biztos vagyok benne, hogy a célokban teljesen egyetértünk egymással.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A végére értem a korábbi hozzászólások megválaszolásának, és engedjék meg, hogy végezetül megköszönjem mindenkinek, aki részt vett a vitában. Én egy nagyon izgalmas vitában vehettem ma részt, mindenkinek köszönöm, aki hozzájárult ehhez. További szép napot és jó hétvégét kívánok! *(Taps a kormánypártok sorai-ban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására április 12-én, hétfőn 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk. Most a **napirend utáni felszólalások** következnek.

Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Keresztes László Lóránt frakcióvezető úr, az LMP-től: „A mi városunk, Pécs 48.” címmel. Parancsoljon, öné a szó.

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Egy érdekes helyzettel szembesültem: Hoppál Péter, Pécs egyik képviselője az imént kiírta a közösségi oldalán a Facebookon, hogy én berohantam ebbe a terembe, elmondtam a véleményemet, majd távoztam. Ehhez képest a valóság az, hogy én megvártam ennek a vitának a végét, aktívan részt vettem, Hoppál Péter képviselő úr pedig már órákkal ezelőtt elhagyta a termet - tehát ismét valótlanúságot állított a képviselő úr. Ő elfáradt, elment, vagy nem tudom, jobb dolga akadt, de azt el tudom mondani, hogy én a pécsiek érdekében végigdolgoztam ezt a vitát, és folyamatosan érveltem amellett, hogy a Pécsi Tudományegyetem autonómiáját meg lehessen őrizni - Hoppál Péterrel szemben, aki ismét elárulta Pécsét, ismét elárulta Baranyát és elárulta a pécsi egyetem polgárait is.

Nos, napirend utáni felszólalásomban egy olyan, Pécsét és Baranyát érintő rendszerproblémáról kell beszélnem, amely rámutat arra, hogy milyen minőségű a jelenlegi kormányzat; korábban én már említettem ezt az ügyet itt a bányászati törvény módosításakor. Tehát konkrétan engem tavaly megkerestek a Baranya megyei Horváthertelenden élők azzal a jellelssel, hogy valaki illegális bányászati tevékenységet folytat ezen a területen. Én természetesen azonnal megkerestem a kormányhivatalt, és jeleztem ezt a problémát, akik válaszoltak is nekem - viszonylag hosszú átfutási idővel -, hogy valóban, ők is szembesültek ezzel a problémával, és valamiféle helyszínelés történt. Na, ezt követően én a kormányhivatalnak küldtem egy hivatalos levelet, és kértem, hogy az illegális bányászati tevékenység feltárásával kapcsolatos jegyzőkönyvet és az intézkedéseket meghozó döntéseket juttassák el hozzám, tehát tájékoztassanak erről. Hónapok teltek el, mire a kormányhivatal egyáltalán válaszra méltatott, de nem adta meg ezeket az információkat, nem küldte meg a jegyzőkönyveket. Ismétlem: illegális kitermelésről, illegális bányászati tevékenységről van szó, amit elismert a kormányhivatal is.

Akkor én egy vitában az azóta már leváltott Kaderják Péter államtitkár úrnak jeleztem, hogy ez egy

rendkívül súlyos probléma, hogy egy országgyűlési képviselővel így packázik a kormányhivatal, és egy ilyen bejelentés nyomán, amely egy ilyen súlyos bűncselekmény és szabálysértés feltárására vonatkozik, egyszerűen nem ad választ, ezt követően ismét megküldtem hivatalosan az adatkérést a kormányhivatal felé. Hosszú hónapok teltek el, azóta sem válaszolt a kormányhivatal, nem kívánják kiadni nekem azt a jegyzőkönyvet, amely megállapítaná, hogy milyen munkát látott el a kormányhivatal, mit állapítottak meg, milyen intézkedéssel kapcsolatos döntéseket hoztak. Ez egészen elfogadhatatlan.

Akkor én Gulyás Gergely miniszter úrhoz mint a Miniszterelnökséget vezető miniszterhez fordultam levélben, hogy adjon magyarázatot erre, hogy konkrétan így működik, tehát nem működik a magyar államigazgatás, nem működnek együtt az állami szervek, nem teljesítik a törvényben leírt kötelezettségeiket. Gulyás Gergely minisztertől akkor azt a választ kaptam, hogy kivizsgálja ezt az ügyet - nyilván azóta is szorgalmasan vizsgálja Gulyás Gergely miniszter úr.

Ugyanakkor én nem várok tovább. Ebben az ügyben feljelentést tettem, mert én úgy gondolom, hogy egyrészt hogyha illegális bányászati tevékenység van, akkor önmagában a hatóságoknak ezzel dolga van, de az már egy teljesen külön eset, hogy a magyar törvényeket a kormányhivatalok nem tartják be, nem adnak választ a hivatalos adatkérésekre, nem adják meg a lehetőséget, hogy egy országgyűlési képviselő a magyar állampolgárok érdekében ezeknek az ügyeknek a végére járjon. Ez egy gyalázat. És én azt gondolom, hogy ez az eset éppen Baranya megyében történt, de mindenhol máshol megtörténhetne, és egyébként azt el tudom mondani, hogy sok megyéből kapok folyamatosan ilyen jelzéseket, hogy a kormányhivatalok ezeket az ügyeket benyelik, nem teszik a dolgukat, és én azt gondolom, hogy ez vérlázító és gyalázatos, és ez közvetlenül a kormány felelőssége, hogy ezt a munkát nem végzik el a kormányhivatalok, és ilyen módon nem is teszik lehetővé, hogy mi elvégezzük a munkánkat.

Úgyhogy én továbbra is várom Gulyás Gergely miniszter úr magyarázatát, várom a kormányhivaltól az adatkérésre a választ, várom, látni akarom, hogy milyen módon intézkedtek egy illegális bányászati tevékenység kapcsán, de az egészen biztos, hogy a végére járok ennek, és büntetőjogi felelősségük tudatában kell majd az illetékeseknek és a felelősöknek magyarázatot adni arra, hogy a magyar kormány, illetve a magyar államigazgatási rendszer miért nem látja el a törvényben leírt feladatait. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Szintén napirend utáni fel szólalásra jelentkezett Kálló Gergely képviselő úr, a Jobbik képviselője: „Na, ne már megint!” címmel. Parancsoljon, képviselő úr, öné a szó.

KÁLLÓ GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Nem tartozom azon politikusok közé, akik górcsővel figyelik a kormány minden döntését, és keresik benne

a hibát, hogy azt világgá kürtölgék, mindig úgy állok az önök javaslatai elé, hogy megpróbálom a logikát, megpróbálom a jó szándékot feltételezni első körben. Így tettem akkor is, amikor önök bejelentették, hogy miniszteri biztost neveznek ki az állatvédelem kapcsán, és szigorítani fognak az állatvédelmi törvényeken. Nagyon örültem, és azt hiszem, hogy ebben az örömben osztoztak azon civilek is, akik az elmúlt harminc évben az egzisztenciájukat, az életüket, az egészségüket, az autójukat, a családi házaikat nem kímélve szolgálták ezt a heroikus küzdelmet, az állatvédelmet, ezeket az állatvédelmi dolgokat, ugyanis a politika harminc éve adós ezzel. Tehát örültem, amikor ezt mondták, örültem a bejelentéseknek. Meg kell mondanom őszintén, hogy utána az örömet egy kicsit árnyalta, hogy ezzel kapcsolatban is bejelentettek egy konzultációt.

Úgy gondolom, hogy bízhatunk azokban a civilekben, az általam említett civilekben annyira, hogy tiszteljük az ő kívánságaikat és elfogadjuk az ő javaslataikat, ők ugyanis konzultáció nélkül is tudják azt, hogy milyen adósságaink, milyen lemaradásaink vannak az állatvédelemmel kapcsolatban; de mindegy, legyintettem egyet, konzultáljunk, húzzuk az időt, költjük rá a pénzt, ezt már megszokhattuk az elmúlt tíz évben a kormányzattól. Igen ám, de utána jött a feketeleves. Hadd idézzek először is egyet! „Ne figyeljenek oda arra, amit mondok, egyetlen dologra figyeljenek, amit csinálók!” - ezt Orbán Viktor mondta a 2010-es évek elején.

Hát, mi történik most? Éppen most ért véget az általam előbb említett nemzeti konzultáció az állatvédelemmel kapcsolatban. És mi történik megint? Éppen most rendeznek egy 67 milliárd forintba kerülő vadászati kiállítást, amihez rendeltek egy több tonnás szarvasagancskaput.

(17:30)

Hogy Tállai András képviselőtársam is értse a számokat, 67 milliárd forint az 67 000 millió forint. Ennyit költünk a vadászati kiállításra akkor, amikor fennhangon beszélünk arról, hogy az állatvédelmi törvényeket a kormányzat szigorítani fogja. Tehát amit önök mondanak, konzultáció, állatvédelmi törvények szigorítása, és amit önök csinálnak, az állatok legyilkolását bemutató vadászati kiállításra 67 milliárd forintot költenek el. Teszem hozzá, hogy a vadászatot én elismerem, a vadgazdálkodás fontos része, de ez a vadászati kiállítás nem a természet védelméről fog szólni. Ez egyetlenegy dologról fog szólni, dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr hobbijának a propagálásáról és bemutatásáról, arról az emberről, aki északi országokba utazik fel vadászni, levadássza, leöli hobbiból az állatot, amit később helikopterrel szállítat el.

Egyszerűsítsük a képet! A kormány most le akar hajolni az elesett, megkínzott, gazdátlan állatokért. Az egyik kezével megsimogatja őket, míg a másik kezével kést húz elő, és megszurja őket, mert ez erről szól. Tudják, mit lehetne tenni 67 milliárd forintért

a magyar állatvédelem kapcsán? Alkotmányos védelmet tudnánk biztosítani az állatoknak egy állatvédelmi rendőrség felállításával. Az összes kóbor állatot tudnánk az országban macskástul, kutyástul, mindenestül ivartalanítani, minden megyében fel tudnánk szerelni olyan menhelyeket, amely a XXI. századi elvárásoknak megfelel. Ingyen tudnánk csipeltetni az állatokat, ingyen tudnánk oltatni az állatokat. Miközben arról beszélünk, hogy ezek milyen fontos dolgok lennének és milyen fontos értékek lennének, addig fogják magukat, és visszataszító és ízléstelen módon 67 milliárd forintot költenek el egy vadászati kiállításra. Több tízmillió forintért rendelkeznek groteszk módon szarvasagancsból tákolt kaput ennek a kiállításnak.

De tudják, mit? Adják meg maguknak az esélyt! Ha a 67 milliárd forint önök szerint meg fog térülni ezen a vadászati kiállításon, a vadászati kiállítás összes hasznát kapják a gazdátlan állatok! Köszönöm a szót. Maradok a körzetem szolgája! *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Képviselőtársaim! A napirend utáni felszólalások végére értünk. Megköszönöm munkájukat.

Az Országgyűlés jövő héten hétfőn, 11 órakor folytatja ülését. Az **ülésnapot bezárom**. Jó pihenést! Jó hétvégét kívánok!

(Az ülésnap 17 óra 33 perckor ért véget.)

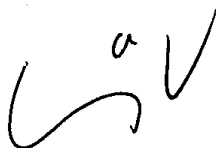
Arató Gergely s. k.
jegyző

Földi László s. k.
jegyző

Dr. Gyüre Csaba s. k.
jegyző

Móring József Attila s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv

Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés Hivatala főigazgatója

Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,

Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda

Budapest, V. Kossuth tér 1-3.

Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4

Telefon: 441-4222

Telefax: 441-4599

MINDEN JOG FENNTARTVA!

ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)

ISSN: 2064-8367 (Online)